Spis 15 Kse 18/2012 byl spojen se spisem číslo 15 Kse 14/2012 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

15 Kse 14/2012 - 317

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu ve složení: JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Vladimír Veselý, JUDr. Katarina Maisnerová, JUDr. Jindřich Psutka, JUDr. Gabriela Vilímková a Mgr. Martina Douchová, projednal dne 2. 12. 2013 kárné návrhy **ministra spravedlnosti** ze dne 15. 8. 2012, doručeno soudu dne a vedeno pod sp. zn. 15 Kse 14/2012, ze dne 28. 8. 2012, doručeno soudu dne 3. 9. 2012 a vedeno pod sp. zn. 15 Kse 16/2012, ze dne 28. 8. 2012, doručeno soudu dne 4. 9. 2012 a vedeno pod sp. zn.15 Kse 17/2012 a ze dne 25. 9. 2012, doručeno soudu dne 26. 9. 2012 a vedeno pod sp. zn. 15 Kse 18/2012 proti kárně obviněnému: **JUDr. J. P., Ph.D** soudní exekutor, Exekutorský úřad Praha 5, se sídlem Evropská 663/132, Praha 6,

takto:

I. Kárné návrhy ze dne 15. 8. 2012 (15 Kse 14/2012), ze dne 28. 8. 2012 (15 Kse 16/2012), ze dne 28. 8. 2012 (15 Kse 17/2012) a ze dne 25. 9. 2012 (15 Kse 18/2012) **se spojují** a budou projednány společně v řízení vedeném pod sp. zn. 15 Kse 14/2012.

II. Podle § 116 odst. 2 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ve znění do 31. 12. 2012 kárně obviněný

soudní exekutor **JUDr. J. P.**, Ph.D.
Exekutorský úřad Praha 5, se sídlem Evropská 663/132, Praha 6

je vinen

tím, že

1) v řízeních vedených proti povinné A. P. P. se nevypořádal s návrhem povinné na spojení řízení vedených proti povinné, který mu postoupil exekuční soud dne 30. 3. 2011, a to až

do doby, než si povinná prostřednictvím svého právního zástupce stěžovala na postup kárně obviněného dohledovému orgánu, tj. 20. 2. 2012,

2) v řízeních vedených proti povinnému P. H. – ve věcech sp. zn. 067 Ex 245130/09 a sp. zn. 067 Ex 250413/10 byl v prodlení s postoupením námitek povinného proti příkazům k úhradě nákladů exekuce exekučnímu soudu od 31. 3. 2011, kdy námitky povinného obdržel, do 19. 7. 2011, kdy námitky postoupil exekučnímu soudu,

3) v řízeních vedených proti povinné Bc. R. A. se nevypořádal s návrhem povinné na spojení všech řízení vedených proti povinné, který mu byl doručen dne 27. 12. 2010, ani s dalším obdobným návrhem povinné, kterým svůj původní návrh na spojení urgovala, doručeným mu dne 24. 6. 2011 a ani s třetím obdobným návrhem doručeným mu dne 29. 9. 2011, a to až do doby než si povinná prostřednictvím svého právního zástupce stěžovala na postup kárně obviněného dohledovému orgánu,

4) v řízeních vedených proti povinné M. H. se nevypořádal s návrhem povinné na spojení řízení vedených proti povinné postoupeným mu exekučním soudem dne 1. 4. 2011, nereagoval ani na dotaz soudu ze dne 2. 12. 2011 ohledně toho, jak se s návrhem vypořádal, a to až do doby, než si povinná prostřednictvím svého právního zástupce stěžovala na postup kárně obviněného dohledovým orgánům,

5) v řízeních vedených proti povinnému H. Č. ve věci sp. zn. 067 Ex 269066/09 byl v prodlení s postoupením námitek povinného proti příkazu k úhradě nákladů exekuce exekučnímu soudu od 31. 12. 2010, kdy námitky povinného obdržel, do 29. 9. 2011, kdy námitky postoupil exekučnímu soudu,

6) v řízeních vedených proti povinnému F. J. se nevypořádal s návrhem povinného na spojení všech exekučních řízeních vedených proti němu, který mu byl doručen dne 17. 2. 2012,

7) v řízeních vedených proti povinné P. K. poté, kdy dne 9. 1. 2012 obdržel dotaz soudu na to, zda rozhodl o návrhu povinné na spojení věcí ze dne 30. 8. 2011, na který nereagoval a následně nereagoval ani na urgence soudu ohledně spojení doručené dne 6. 2. 2012 a 15. 2. 2012, ke dni předložení spisového materiálu o spojení nijakým způsobem nerozhodl,

8) v řízeních vedených proti povinnému F. N. sp. zn. 067 Ex 243354/09 a 067 Ex 273032/09 nedodržel 15ti denní lhůtu k zaslání výzvy oprávněnému k vyjádření k návrhu povinného na zastavení exekuce dle ust. § 55 odst. 1 exekučního řádu, když v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 243354/09 obdržel dne 24. 6. 2010 návrh povinného na zastavení exekuce a usnesení, kterým vyzval oprávněného k vyjádření, vydal až dne 9. 9. 2010; byl tedy v prodlení 2 měsíce; v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 273032/09 obdržel dne 16. 8. 2010 návrh povinného na zastavení exekuce, usnesení, kterým vyzval oprávněného k vyjádření, vydal až dne 19. 10. 2010, a poté, co dne 27. 10. 2010 obdržel souhlas oprávněného se zastavením exekuce, o zastavení nerozhodl, a až dne 3. 2. 2011 postoupil návrh povinného k rozhodnutí exekučnímu soudu,

9) v řízeních vedených proti povinné D. N. byl v prodlení s vydáním příkazů k úhradě nákladů exekuce za situace, kdy exekuce byly vedeny pouze pro náklady exekuce, konkrétně:
a) v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 101316/08 od 21. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č. j. 9 Nc 3747/2008 – 3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č. j. 9 Nc 3747/2008 - 8, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012,
b) v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 101320/08 od 16. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č. j. 9 Nc 3743/2008 – 3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č. j. 9 Nc 3743/2008 - 8, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012,
c) v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 101321/08 od 16. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č. j. 9 Nc 3742/2008 – 3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č. j. 9 Nc 3742/2008 - 8, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012,
d) v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 101323/08 od 16. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č. j. 9 Nc 3740/2008 – 3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č. j. 9 Nc 3740/2008 - 8, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012,
e) v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 101327/08 od 16. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č. j. 9 Nc 3736/2008 – 3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č.j. 9 Nc 3736/2008 -8, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012,
f) v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 101331/08 od 16. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č. j. 9 Nc 3732/2008 – 3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č. j. 9 Nc 3732/2008 -8, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012, přičemž k vydání příkazů k úhradě nákladů exekuce nepřistoupil ani poté, co povinná výši předběžně vyčíslených nákladů opakovaně namítala,

a dále byl v prodlení s postoupením návrhů povinné na zastavení exekuce,
- v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 101316/08, v němž dne 24. 2. 2010 obdržel nesouhlasné stanovisko oprávněného k návrhu povinné na zastavení exekuce, byl tedy povinen nejpozději dne 24. 3. 2010 (resp. 26. 3. 2010) postoupit věc exekučnímu soudu, přičemž tak učinil až dne 27. 5. 2010,
- v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 101320/08, v němž dne 22. 4. 2010 obdržel nesouhlasné stanovisko oprávněného k návrhu povinné na zastavení exekuce, byl tedy povinen nejpozději dne 22. 5. 2010 postoupit věc exekučnímu soudu, přičemž tak učinil až dne 30. 8. 2010,

- byl v prodlení s vyhotovením výzvy k odstranění vad podání oprávněného v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 309245/10, v němž dne 9. 11. 2010 obdržel návrh na nařízení exekuce, k němuž nebyl připojen exekuční titul s vyznačenou doložkou právní moci a vykonatelnosti, přičemž až poté, co byl ve věci zahájen výkon státního dohledu vyzval dne 4. 5. 2012 oprávněného k odstranění vad podání, přičemž poté, co dne 22. 5. 2012 oprávněný exekuční titul s vyznačenou doložkou právní moci a vykonatelnosti doložil, byl v prodlení se zaslání žádosti o pověření k provedení exekuce, když minimálně ke dni předložení spisu o pověření nepožádal.

10) v řízeních vedených proti povinnému H. Č. poté, co Obvodní soud pro Prahu 3 spojil usnesením č. j. 55 Nc 20070/2009 – 26, ze dne 13. 1. 2011 ve spojení s opravným usnesením č. j. 55 Nc 20070/2009 – 65, ze dne 8. 4. 2011 věci vedené proti povinnému pod sp. zn. 067 Ex 220511/09, 067 Ex 223701/09, 067 Ex 223903/09, 067 Ex 248532/09, 067 Ex 269066/09, 067 Ex 269654/09, 067 Ex 279212/09 ke společnému řízení, nezohlednil uvedené spojení v dalším vedení řízení, zejména nadále požadoval po povinném úhradu nákladů řízení za každé zahájené řízení zvlášť,

t e d y

svým jednáním opakovaně porušil při výkonu činnosti své povinnosti, stanovené právním předpisem,

č í m ž s e d o p u s t i l

kárného provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012.

Za tato kárná provinění uložil kárný senát podle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012

pokutu 25.000 Kč.

Tato pokuta je splatná do 60ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol: 15142012.

III. Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů a ust. § 120 odst. 2 exekučního řádu s e kárně obviněný

z p r o š ť u j e

kárného obvinění pro skutek, že:

1) v řízeních vedených proti povinnému K. H. byl v prodlení s doručením usnesení exekučního soudu č. j. 13 EXE 5265/2010 - 21, které obdržel dne 12. 10. 2010 právnímu zástupci povinného, toto mu nezaslal ani po urgencích právního zástupce ve dnech 7. 12. 2010 a 31. 12. 2010, učinil tak až dne 22. 2. 2011 poté, co byl exekučním soudem vyzván k předložení doručenek,

- poté, co exekuční soud usnesením č. j. 13 EXE 5265/2010-48 zrušil příkaz k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 Ex 279399/09-18 a přikázal exekutorovi vydat nový příkaz k úhradě nákladů exekuce, v němž zohlední spojení věcí do jednoho řízení, od 21. 12. 2010, kdy předmětné usnesení obdržel, minimálně do 16. 3. 2012 nový příkaz k úhradě nákladů exekuce nevydal,

2) v řízeních vedených proti povinnému T. V. poté, co exekuční soud spojil usnesením č. j. 42 Nc 7900/2009 - 54 ze dne 27. 1. 2011 všechna řízení vedená proti povinnému ke společnému řízení, nevydal příkaz k úhradě nákladů exekuce, ačkoliv byla exekuce vedena pouze pro vymožení nákladů, s nimiž povinný nesouhlasil, a to ani po urgencích povinného doručených dne 10. 2. 2011, 3. 5. 2011, 17. 5. 2011, 20. 6. 2011, k vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce přistoupil až po další urgenci povinného doručené dne 2. 2. 2012 a příkaz k úhradě nákladů exekuce vydal dne 20. 2. 2012,

3) v exekučním řízení vedených proti povinnému F. N. sp. zn. 067 Ex 243177/09, přestože povinný dopisem doručeným dne 3. 8. 2010 sdělil, že dne 26. 7. 2010 uhradil exekutorovi zálohu na náklady exekuce ve výši 7.980 Kč a zároveň dne 11. 6. 2010 přímo oprávněnému částku 5.094 Kč, kteroužto skutečnost mu oprávněný v dopise doručeném dne 17. 8. 2010 potvrdil, vyrozuměl zaměstnavatele povinného dne 20. 8. 2010 o nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce a exekučního příkazu, čímž mu dal pokyn k výplatě celé vymáhané částky včetně předběžně vyčíslených nákladů exekuce na účet soudního exekutora,

4) v řízení proti povinné A. P. P. sp. zn. 067 Ex 239190/10 poté, co Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 4. 2011, č. j. 22 Co 1/2011 - 118 změnil k odvolání povinné usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 46 EXE 1281/2010 - 3 tak, že návrh oprávněné na nařízení exekuce zamítl a uložil oprávněné uhradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce, sdělil soudu, že úhradu nákladů exekuce po oprávněné nepožaduje, ačkoliv v rámci provádění exekuce tyto náklady požadoval po povinné,

5) v řízeních vedených proti povinnému P. H. poté, co exekuční soud usnesením ze dne 12. 1. 2011, č. j. 66 Nc 3915/2009 - 23 zamítl návrh povinného na spojení věcí, nicméně v odůvodnění naznačil, že s ohledem na vedení více věcí proti stejnému povinnému lze důvodně od soudního exekutora očekávat, že si v každé věci nebude nárokovat paušální částky hotových výdajů, nezohlednil tyto důvody v rámci svého dalšího postupu a v jednotlivých řízeních vedených proti povinnému vydal příkazy k úhradě nákladů exekuce, konkrétně: dne 2. 3. 2011 příkaz č. j. 067 Ex 235999/09-48, v němž určil svoji odměnu ve výš 3.000 Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 3.500 Kč, náhradu za doručení písemností ve výši 350 Kč, DPH ve výši 1.370 Kč a náklady oprávněného v exekučním řízení ve výši 3.420 Kč, dne 21. 3. 2011 příkaz č. j 067 Ex 245130/09-37, v němž určil svoji odměnu ve výši 3.000 Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 3.500 Kč, náhradu za doručení písemností ve výši 200 Kč, DPH ve výši 1.340 Kč a náklady oprávněného v exekučním řízení ve výši 3.420 Kč, dne 21. 3. 2011 příkaz č. j. 067 Ex 250413/10-23, v němž určil svoji odměnu ve výši 3.000 Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 3.500 Kč, náhradu za doručení písemností ve výši 150 Kč, DPH ve výši 1.330 Kč a náklady oprávněného v exekučním řízení ve výši 3.420 Kč,

navíc v posledních dvou případech si svoji odměnu určil v plné výši, přestože ani v jednom řízení jistinu ani náklady nalézacího řízení nevymohl, když povinný tyto částky uhradil přímo k rukám oprávněného před doručením usnesení o nařízení exekuce,

- v rozporu se svými povinnostmi šetřit práva účastníků řízení, poté, co mu byly sděleny a doloženy platby ve věcech 067 Ex 235999/09 067 Ex 245130/09 a 067 Ex 250413/10 nevydal usnesení o částečném zastavení exekucí a nadále exekuce vedl, jako kdyby povinný neuhradil ničeho,

- porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti umožnil své pověřené zaměstnankyni, aby dne 19. 7. 2010 sepsala pod č. j. 067 Ex 235999/09-18 úřední záznam, v němž vyčíslila povinnému pro účely úhrady ve splátkách i částky, na které neexistoval dosud žádný nárok, konkrétně: částku 13.295 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244777/09, přestože v této věci byl návrh na nařízení exekuce pravomocně zamítnut usnesením ze dne 4. 1. 2010 č. j. 66 Nc 4276/2009 – 8 a povinný doložil platbu jistiny a nákladů nalézacího řízení, částku 13.283 Kč ke sp. zn. 067 Ex 245130/09, přestože v této věci v té době ještě nebylo o nařízení exekuce rozhodnuto a povinný doložil platbu jistiny a nákladů nalézacího řízení, částku 13.295 Kč ke sp. zn. 067 Ex 250413/10, přestože v této věci v té době ještě nebylo rozhodnuto o nařízení exekuce a povinný doložil platbu jistiny a nákladů nalézacího řízení, přičemž k nápravě nepřistoupil ani po upozornění povinného a ani tyto skutečnosti nezohlednil při určování nákladů exekuce,

- dne 15. 12. 2010 vydal pro účely vymožení nákladů exekuce exekuční příkaz č. j. 067 Ex 245130/09-26, kterým rozhodl o provedení exekuce přikázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu bez toho, že by tyto náklady určil v příkazu k úhradě nákladů exekuce,

6) v řízeních vedených proti povinné Bc. R. A. poté, co mu byl dne 28. 11. 2011 ve věci sp. zn. 067 Ex 273378/09 postoupen exekučním soudem návrh na spojení všech věcí a návrh na následné zastavení exekuce, jehož přílohou bylo potvrzení oprávněného, že povinná veškeré své závazky vůči oprávněnému uhradila, bez vážného důvodu nezaslal uvedený návrh oprávněnému k vyjádření ani s ním nijak jinak nenaložil a dále činil úkony směřující k provedení exekuce a v případech, v nichž dosud nebyla exekuce nařízena, úkony směřující k jeho pověření k jejímu provedení,

- poté, co mu byla dne 17. 8. 2010 doručena sdělení oprávněného, že došlo k úhradě částek odpovídajících jistině a nákladům nalézacího řízení ve všech věcech vedených proti povinné (kromě řízení sp. zn. 067 Ex 207162/10, v němž uhradila dne 28. 6. 2010 částku ve výši 16.557 Kč na základě výzvy k dobrovolné úhradě),. byl ve věcech, v nichž v té době obdržel usnesení o nařízení exekuce (067 Ex 283381/09, 067 Ex 283605/09, 067 Ex 273378/09, 067 Ex 228188/10, 067 Ex 272937/09, 067 Ex 272968/09) v prodlení s vydáním příkazů k úhradě nákladů exekuce, přičemž exekuci vedl pouze k vymožení nákladů; ve věcech, v nichž v té době již požádal o pověření k provedení exekuce, ale nebylo mu doručeno usnesení o nařízení exekuce (067 Ex 227185/10, 067 Ex 227246/10), informaci o platbě exekučnímu soudu nesdělil a následně ani sám exekuce částečně nezastavil;. ve věcech, v nichž v době obdržení sdělení o platbě dosud nepožádal o pověření k provedení

exekuce (sp. zn. 067 Ex 248200/10, 067 Ex 248311/10, 067 Ex 248517/10, 067 Ex 248650/10, 067 Ex 248694/10, 067 Ex 248743/10, 067 Ex 248760/10, 067 Ex 248871/10, 067 Ex 249169/10, 067 Ex 206463/10, 067 Ex 206713/10 a 067 Ex 206729/10) nezohlednil informaci o úhradě pohledávky a dále činil úkony směřující k tomu, aby došlo k jeho pověření k provedení exekuce (výzvy oprávněné k doplnění návrhu na nařízení exekuce) a o provedení úhrad exekuční soud ani neinformoval,

7) v řízeních vedených proti povinné M. H. porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti umožnil své pověřené zaměstnankyni, aby dne 10. 11. 2010 vyčíslila v emailu založeným pod č. j. 067 Ex 210369/10-22 povinné pro účely úhrady i částky, k jejichž vymožení dosud nebyl soudní exekutor pověřen, konkrétně: částku 14.868 Kč ke sp. zn. 067 Ex 242753/10, částku 14.177 Kč ke sp. zn. 067 Ex 253173/10, částku 16.802 Kč ke sp. zn. 067 Ex 296080/10,

8) v řízeních vedených proti povinné K. T. porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti umožnil své pověřené zaměstnankyni, aby dne 23. 2. 2011 vyhotovila pod č. j. 067 Ex 203572/08-42 protokol z jednání, v němž povinné mezi výčtem exekučních řízení uvedla i řízení společně s výší vymáhaných částek, k jejichž vymáhání nebyl soudní exekutor dosud pověřen, konkrétně: částku 13.101 Kč ke sp. zn. 067 Ex 315048/10, částku 14.177 Kč ke sp. zn. 067 Ex 243118/10, částku 14.861 Kč ke sp. zn. 067 Ex 243356/10, částku 12.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 246879/09, částku 15.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 246983/09, částku 15.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 247061/09, částku 13.075 Kč ke sp. zn. 067 Ex 316337/10,

- porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti umožnil svému zaměstnanci, aby dne 14. 9. 2009 v exekučních řízeních sp. zn. 067 Ex 203860/08, 067 Ex 203905/08 a 067 Ex 204192/08 sdělil na dotaz exekučního soudu, že v případě zastavení exekuce z důvodu promlčení náklady exekuce nepožaduje, ačkoliv následně, když návrhu povinné na zastavení exekuce nebylo vyhověno, tyto náklady požadoval a vymáhal po povinné,

9) v řízeních vedených proti povinné I. Z.: sp. zn. 067 Ex 289226/10, 067 Ex 289266/10, 067 Ex 289275/10 a 067 Ex 289374/10 byl v prodlení s podáním žádosti o pověření k provedení exekuce, přičemž v řízení sp. zn. 067 Ex 289266/10 toto prodlení dosáhlo délky necelých 14 měsíců; navíc u tohoto řízení došlo již dne 9. 2. 2011 k úhradě jistiny a nákladů nalézacího řízení k rukám exekutora, tato částka byla exekutorem přijata, přestože k jejímu vymáhání nebyl oprávněn, a přestože povinná částku na základě nepravdivých informací od pověřeného zaměstnance uhradila, požádal dne 16. 11. 2011 exekuční soud o pověření k provedení exekuce bez toho, že by o provedené úhradě soud informoval; poté, co Obvodní soud pro Prahu 8 spojil usnesením č. j. 47 EXE 2027/2010-25 ze dne 16. 2. 2011 věci vedené pod sp. zn. 067 Ex 289226/10, 067 Ex 289275/10 a 067 Ex 289374/10 ke společnému řízení, nezohlednil uvedené spojení v dalším vedení řízení, zejména nadále požadoval po povinné úhradu nákladů exekučního řízení oprávněného za každé zahájené řízení zvlášť a přestože povinná uhradila dne 9. 2. 2011 ve všech řízeních jistiny a náklady nalézacího řízení a v řízení 067 Ex 289226/10 i náklady exekuce a náklady oprávněného v exekučním řízení, nevydal příkaz k úhradě nákladů exekuce, ačkoliv byla exekuce vedena pouze pro vymožení nákladů, s nimiž povinná nesouhlasila, a to ani po urgencích povinné

doručených dne 22. 3. 2011, 29. 3. 2011, 25. 5. 2011, 6. 6. 2011, k vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce přistoupil až po další urgenci povinné doručené dne 11. 11. 2011 a až poté, co povinná uhradila jím požadovanou výši nákladů exekuce, proti jejíž výši povinná od počátku brojila a příkaz k úhradě nákladů exekuce vydal dne 14. 11. 2011,

10) v řízeních vedených proti povinnému H. Č. sp. zn. 067 Ex 223701/09 a sp. zn. 067 Ex 248532/09 vydal příkazy k úhradě nákladů exekuce, které odeslal přímo povinnému, nikoliv jeho právnímu zástupci, a následně vydal oznámení o ukončení exekucí; ve všech řízeních pak náklady exekuce vymáhal bez předchozího vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce, příkazy k úhradě nákladů exekuce nezasílal peněžnímu ústavu, ani jej nevyrozumíval o nabytí právní moci těchto příkazů, přičemž postupoval tak, že buď sám peněžní ústav v exekučním příkazu nesprávně poučil o tom, že je povinen vyplatit dlužnou částku včetně nákladů exekuce a nákladů oprávněného poté, co bude vyrozuměn o nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce, nikoliv však příkazu k úhradě nákladů exekuce, případně k těmto úkonům pověřil své zaměstnance,

11) v řízeních vedených proti povinnému F. J. pověřil svoji zaměstnankyni bez právnického vzdělání k tomu, aby v každém exekučním řízení vedeném proti povinnému vydala příkaz k úhradě nákladů exekuce bez zohlednění argumentů povinného v podaném návrhu na spojení,

- porušil své zákonné povinnosti vyplývající z ust. § 13 odst. 1 exekučního řádu, když v rámci své řídící činnosti umožnil v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, minimálně však v řízeních sp. zn. 067 Ex 313787/10, 067 Ex 215981/11 a 067 Ex 215829/11, svým zaměstnancům bez právnického vzdělání vydávat jeho jménem rozhodnutí, a na tuto činnost svých zaměstnanců řádně nedohlížel,

- porušil své zákonné povinnosti vyplývající z ust. § 13 odst. 1 exekučního řádu, když v rámci své řídící činnosti umožnil své pověřené zaměstnankyni, aby dne 9. 3. 2012 sepsala protokol z jednání, v němž uvedla nepravdivé tvrzení o tom, že povinný uhradil všechny dlužné částky dne 9. 3. 2012, přičemž ve skutečnosti došlo k úhradě již dne 21. 2. 2012,

12) v řízeních vedených proti povinné P. K. porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti umožnil svému pověřenému zaměstnanci, aby dne 30. 12. 2010 sepsal pod č. j. 067 Ex 114902/08-31 protokol z jednání s povinnou, v němž vyčíslil pro účely úhrady i částky, k jejichž vymožení nebyl v té době pověřen, nebo usnesení o nařízení exekuce a pověření k jejímu provedení neobdržel, konkrétně: částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244682/10, částku 15.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244665/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244677/10, částku 15.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244668/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244680/10, částku 15.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244671/10. částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244683/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244684/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244678/10, částku 15.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244669/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 297322/10, částku 15.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244667/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244679/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 310292/10;
- obdobně postupoval i v řízení vedeném pod sp. zn. 067 Ex 244666/10, kdy umožnil svému pověřenému zaměstnanci, aby dne 1. 3. 2011 sepsal pod č. l. 24 protokol z jednání s

povinnou pro účely úhrady i částky, k jejichž vymožení nebyl dosud pověřen, nebo mu usnesení o nařízení exekuce a pověření k jejímu provedení nebylo doručeno, konkrétně:. částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244677/10, částku 15.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244668/10, částku 15.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244669/10, částku 15.958 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244671/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244677/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244678/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244679/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244680/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244682/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244683/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 244684/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 297322/10, částku 16.557 Kč ke sp. zn. 067 Ex 310292/10,

- poté, co obdržel dne 31. 8. 2011 návrh povinné na spojení všech věcí vedených proti ní a v souvislosti s ním i přípis exekučního soudu, v němž mu sdělil, že nemůže o návrhu na spojení rozhodnout, protože se návrh týká věcí, které dosud soudu nenapadly, nicméně mu sdělil, nechť návrh eviduje ve svých spisech, když o návrhu na spojení rozhodne soud až po obdržení návrhů na nařízení exekuce, postupoval v rozporu se svými povinnostmi stanovenými v ust. § 2 občanského soudního řádu a ust. § 46 odst. 1 exekučního řádu, když v součinnosti s oprávněným, kterému poskytoval nepřiměřené lhůty k odstranění vad návrhu, zapříčinil, že vady návrhů podaných ve stejný den (17. 5. 2010) byly odstraňovány postupně a při rozhodování soudu o nařízení exekuce tak následně nemohl být zohledněn ve všech případech návrh povinné na spojení těchto věcí, přičemž jako svoji obhajobu pro nespojení řízení uvedl, že soud mu sdělil, že o spojení rozhodne sám,
- poté, co dne 31. 8. 2011 obdržel plnou moc právního zástupce povinné k zastupování v řízeních, nedoručoval písemnosti tomuto právnímu zástupci, ale pouze přímo povinné, a to v řízeních 067 Ex 244665/10, 067 Ex 244682/10 a 067 Ex 297322/10,

13) v řízeních vedených proti povinnému F. N. poté, co mu bylo dne 13. 12. 2010 doručeno usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 3. 12. 2010, č. j. 57 EXE 11/2010-51, kterým došlo ke spojení exekucí vedených pod sp. zn. exekutora 067 Ex 262799/09, 067 Ex 243354/09 a 067 Ex 243177/09 a zároveň byly v těchto exekučních řízeních zrušeny exekutorem vydané příkazy k úhradě nákladů exekuce, přičemž soud v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyslovil pro exekutora závazný právní názor, dle kterého měl exekutor provést lustraci exekucí, které vede mezi povinným a oprávněným, a před vydáním nového příkazu k úhradě nákladů exekuce tyto exekuce spojit a následně rozhodnout jediným příkazem k úhradě nákladů exekuce s ohledem na spojení věcí, když oprávněný by měl mít nárok na náhradu pouze účelně vynaložených nákladů, stejně tak exekutor by měl mít nárok pouze na jedny náklady, nezohlednil toto rozhodnutí ve své další činnosti, když z předložených spisových materiálů nevyplývá, že by se zabýval opakovanými návrhy povinného na spojení všech věcí vedených proti němu, a následně při vydání nového příkazu k úhradě nákladů exekuce společného pro výše uvedená řízení vedená pod sp. zn. 067 Ex 262799/09, 067 Ex 243354/09 a 067 Ex 243177/09, který vydal dne 29. 7. 2011 pod č. j. 067 Ex 262799/09-62, postupoval v rozporu s předchozím závazným rozhodnutím soudu, když určil náklady právního zastoupení oprávněného za každé řízení zvlášť, tudíž nezohlednil neúčelnost oprávněným uplatňovaných nákladů, přestože byl k tomuto postupu přímo soudem vyzván, stejně tak nezohlednil skutečnost, že došlo k dobrovolné úhradě ve lhůtě ve smyslu ust. § 46 odst. 5 exekučního řádu, tudíž měl soudní exekutor nárok pouze na poloviční odměnu,

- v exekučních řízeních sp. zn. 067 Ex 243177/09 a 067 Ex 273382/09, poté, co obdržel výzvu povinného k urychlenému ukončení exekucí, z níž vyplývalo, že je zaslána na vědomí i Ministerstvu spravedlnosti, vydal dne 22. 3. 2012 v těchto řízeních oznámení o skončení exekuce, které v týž den i rozeslal účastníkům a dalším subjektům, přičemž na uvedená oznámení uvedl datum vydání dne 28. 2. 2012 a orgánu státního dohledu tvrdil, že pověření soudního exekutora zaniklo dne 28. 2. 2012, tedy tři týdny předtím, než povinný stížnost napsal,

14) v řízeních vedených proti povinné M. Č. vedených pod sp. zn. 067 Ex 201186/10, 067 Ex 201188/10, 067 Ex 201189/10, 067 Ex 201190/10, 067 Ex 244261/10, poté, co exekuční soud exekuce v uvedených řízeních zastavil a uložil oprávněnému nahradit náklady exekuce, sdělil, že náklady exekuce po oprávněném nepožaduje, přestože v jiných řízeních proti povinné, v nichž exekuce provádí, tyto náklady vymáhá po povinné, postupoval tedy v rozporu s ust. čl. 15 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů a nepostupoval nestranně ve vztahu k oběma účastníkům řízení.

15) v řízeních, v nichž jako oprávněný vystupoval Dopravní podnik hl. m. Prahy, a. s., zast. advokátem JUDr. Tomášem Sokolem, v nichž byl pověřen provedením exekuce, nebo v nichž mu byl doručen návrh na nařízení exekuce, porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti tím, že :
- umožnil, aby jím pověření zaměstnanci vyhotovovali osobní doručenky pro doručení písemností v těchto řízeních právním zástupcům oprávněných (nejméně v řízeních, v nichž jako právní zástupce vystupoval JUDr. Tomáš Sokol), v elektronické podobě, do nichž místo vlastnoručního podpisu osoby doručující písemnost, byly vkládány v elektronické podobě obrazy podpisů jeho zaměstnanců, stejným způsobem (elektronicky) byly do takových doručenek vloženy podpisy osob přijímajících písemnost za právního zástupce oprávněného, přičemž nebylo zřejmé, kdo konkrétní písemnost za právního zástupce převzal, tedy na doručence absentovala obligatorní náležitost dle ust. § 50g odst. 1 písm. g) a h) o. s. ř.,
- umožnil, aby výše uvedeným způsobem vytvořené doručenky v případě doručování usnesení exekučních soudů o nařízení exekuce byly opatřovány ověřovací doložkou konverze dle ust. § 24 zák. č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, v níž bylo uvedeno, že doručenka vznikla převedením dokumentu v listinné podobě do podoby elektronické a takto "konvertované" doručenky předkládal exekučním soudům k vyznačení doložky právní moci na usnesení o nařízení exekuce,
- za každou osobní doručenku vyhotovenou výše uvedeným způsobem účtoval povinným částku 50 Kč, tuto následně vymáhal dle vydaného příkazu k úhradě nákladů exekuce a orgánu státního dohledu nepravdivě tvrdil, že doručení probíhá tak, že pověřená zaměstnankyně osobně doručuje písemnosti do sídla právního zástupce oprávněného a tyto jsou opatřeny podpisovým razítkem osoby oprávněné písemnost za právního zástupce převzít a podpisovým razítkem zaměstnankyně soudního exekutora pověřené doručováním písemností,
- za každou takto doručovanou písemnost účtoval povinným částku 50 Kč zvlášť, tuto následně vymáhal dle vydaného příkazu k úhradě nákladů exekuce, přestože byl dle ust. § 15 odst. 2 exekučního tarifu oprávněn účtovat při doručování více písemností zároveň, tuto paušální částku pouze jednou,

16) v exekučních řízeních vedených proti povinným K. H., P. H., A. P. P., L. Š., R. A., M. H., K. T., I. Z., T. V., H. Č., F. J., P. K., F. N., K. K. M. Č., D. N., M. Ch., O. K., R. T., M. P., D. M. postupoval v rozporu se svými povinnostmi stanovenými exekučním řádem a kancelářským řádem, když ve věcech, v nichž obdržel návrhy na nařízení exekuce,
a) neopatřoval obdržené návrhy na nařízení exekuce podacím razítkem,
b) poskytoval oprávněnému nepřiměřeně dlouhé lhůty k odstranění vad návrhů, které mu následně dle jeho přání prodlužoval, místo toho, aby v souladu s poučením, které se oprávněnému dostalo, po neodstranění vad návrhu postoupil věc exekučnímu soudu k rozhodnutí o zastavení,
c) porušil své povinnosti vyplývající z ust. § 13 exekučního řádu, když svému pověřenému zaměstnanci umožnil, aby byly v rámci mimořádné kontroly exekutorského úřadu dne 16. 3. 2012 zaměstnancům ministerstva spravedlnosti předloženy na CD spisové materiály, v nichž došlo k úpravě jednotlivých dokumentů ze spisu ve formátu pdf, když dle vlastností těchto dokumentů je zřejmé, že některé z nich byly pozměněny buď v den předcházející kontrole dne 15. 3. 2012, případně v ranních hodinách v den kontroly dne 16. 3. 2012, což je důkazem toho, že kárně obviněný v rozporu se svými povinnostmi stanovenými exekučním řádem a kancelářským řádem nevede spisy v takové podobě, aby byla zaručena jejich zpětná nezměnitelnost;

protože uvedené skutky nejsou kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

Kárný žalobce podal na kárně obviněného kárný návrh ze dne 15. 8. 2012, vedený pod sp. zn. 15 Kse 14/2012, ze dne 28. 8. 2012, vedený pod sp. zn. 15 Kse 16/2012, ze dne 28. 8. 2012, vedený pod sp. zn. 15 Kse 17/2012 a ze dne 25. 9. 2012, vedený pod sp. zn. 15 Kse 18/2012. Kárné návrhy byly při ústním jednání spojeny ke společnému projednání a je o nich rozhodováno dále pod sp. zn. 15 Kse 14/2012.

Kárné návrhy byly projednávány ve znění původně předložených návrhů s přihlédnutím k částečnému zpětvzetí, které učinil kárný žalobce JUDr. Pavel Blažek podáním ze dne 2. 4. 2013, čj. 264/2012-OSD-ENA/48.

Kárné řízení je vedeno pro skutky vymezené a formulované kárným žalobcem v jednotlivých původních návrzích takto:

A. kárný návrh čj. 264/2012-OSD-ENA
(pův. vedeno pod sp. zn. 15 Kse 14/2012)

1) jako soudní exekutor se dopustil četných pochybení v exekučních řízeních, v nichž byl pověřen provedením exekucí, nebo v nichž obdržel návrh na nařízení exekuce
- vůči účastníkům exekučního řízení nepostupoval nestranně a postupoval v rozporu s judikaturou vyšších soudů, kterou v rámci svého postupu žádným způsobem nezohlednil, ani se s ní náležitě nevypořádal,

- nevypořádal se řádně s procesními návrhy účastníků a opakovaně se dopouštěl průtahů při vyřizování návrhů účastníků,
- vymáhal částky, k jejichž vymožení nebyl pověřen a za situace, kdy byly exekuce vedeny pouze pro náklady exekuce, tyto vymáhal bez předchozího vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce,
- při vedení exekučních řízení a zasílání žádostí o pověření k provedení exekucí nezohledňoval skutečnosti rozhodné pro další postup v řízení, zejména úhrady povinných přímo oprávněnému,
- před exekučním soudem při zasílání žádostí o pověření k provedení exekuce zatajoval informace o úhradách povinných přímo oprávněnému, a dopustil se dalších níže specifikovaných pochybení, konkrétně:

a) v řízeních vedených proti povinnému K. H.
- byl v prodlení s doručením usnesení exekučního soudu č.j. 13 EXE 5265/2010-21, které obdržel dne 12.10.2010 právnímu zástupci povinného, toto mu nezaslal ani po urgencích právního zástupce ve dnech 7. 12. 2010 a 31. 12 . 2010, učinil tak až dne 22. 2. 2011 poté, co byl exekučním soudem vyzván k předložení doručenek,
- poté, co exekuční soud usnesením č.j. 13 EXE 5265/2010-48 zrušil příkaz k úhradě nákladů exekuce č.j. 067 Ex 279399/09-18 a přikázal exekutorovi vydat nový příkaz k úhradě nákladů exekuce, v němž zohlední spojení věcí do jednoho řízení, od 21. 12. 2010, kdy předmětné usnesení obdržel, minimálně do 16.3.2012 nový příkaz k úhradě nákladů exekuce nevydal,
b) v řízeních vedených proti povinné A. P. P.
- se nevypořádal s návrhem povinné na spojení řízení vedených proti povinné, který mu postoupil exekuční soud dne 30. 3. 2011, a to až do doby, než si povinná prostřednictvím svého právního zástupce stěžovala na postup kárně obviněného dohledovému orgánu,
- v exekučním řízení sp. zn. 067 Ex 239190/10 poté, co Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 4. 2011 č.j. 22 Co 1/2011-118 změnil k odvolání povinné usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 č.j. 46 EXE 1281/2010-3 tak, že návrh oprávněné na nařízení exekuce zamítl a uložil oprávněné uhradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce, sdělil soudu, že úhradu nákladů exekuce po oprávněné nepožaduje, ačkoliv v rámci provádění exekuce tyto náklady požadoval po povinné.
c) v řízeních vedených proti povinnému P. H.
- poté, co exekuční soud usnesením ze dne 12. 1. 2011 č.j. 66 Nc 3915/2009-23 zamítl návrh povinného na spojení věcí, nicméně v odůvodnění naznačil, že s ohledem na vedení více věcí proti stejnému povinnému lze důvodně od soudního exekutora očekávat, že si v každé věci nebude nárokovat paušální částky hotových výdajů, nezohlednil tyto důvody v rámci svého dalšího postupu a v jednotlivých řízeních vedených proti povinnému vydal příkazy k úhradě nákladů exekuce, konkrétně:
i. dne 2.3.2011 příkaz č.j. 067 Ex 235999/09-48, v němž určil svoji odměnu ve výš 3.000,- Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 3.500,- Kč, náhradu za doručení písemností ve výši 350,- Kč, DPH ve výši 1.370,- Kč a náklady oprávněného v exekučním řízení ve výši 3.420,- Kč,
ii. dne 21.3.2011 příkaz č.j. 067 Ex 245130/09-37, v němž určil svoji odměnu ve výši 3.000,- Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 3.500,- Kč, náhradu za doručení písemností ve výši 200,- Kč, DPH ve výši 1.340,- Kč a náklady oprávněného v exekučním řízení ve výši 3.420,- Kč,

iii. dne 21.3.2011 příkaz č.j. 067 Ex 250413/10-23, v němž určil svoji odměnu ve výši 3.000,- Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 3.500,- Kč, náhradu za doručení písemností ve výši 150,- Kč, DPH ve výši 1.330,- Kč a náklady oprávněného v exekučním řízení ve výši 3.420,- Kč,
navíc v posledních dvou případech si svoji odměnu určil v plné výši, přestože ani v jednom řízení jistinu ani náklady nalézacího řízení nevymohl, když povinný tyto částky uhradil přímo k rukám oprávněného před doručením usnesení o nařízení exekuce,
- ve věcech sp.zn. 067 Ex 245130/09 a sp.zn. 067 Ex 250413/10 byl v prodlení s postoupením námitek povinného proti příkazům k úhradě nákladů exekuce exekučnímu soudu od 31.3.2011, kdy námitky povinného obdržel, do 19.7.2011, kdy námitky postoupil exekučnímu soudu,
- v rozporu se svými povinnostmi šetřit práva účastníků řízení, poté, co mu byly sděleny a doloženy platby ve věcech 067 Ex 235999/09, 067 Ex 245130/09 a 067 Ex 250413/10 nevydal usnesení o částečném zastavení exekucí a nadále exekuce vedl, jako kdyby povinný neuhradil ničeho,
- porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti umožnil své pověřené zaměstnankyni, aby dne 19. 7. 2010 sepsala pod č.j.067 Ex 235999/09-18 úřední záznam, v němž vyčíslila povinnému pro účely úhrady ve splátkách i částky, na které neexistoval dosud žádný nárok, konkrétně:
i. částku 13.295,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244777/09, přestože v této věci byl návrh na nařízení exekuce pravomocně zamítnut usnesením ze dne 4.1.2010, č.j. 66 Nc 4276/2009 – 8 a povinný doložil platbu jistiny a nákladů nalézacího řízení,
ii. částku 13.283,- Kč ke sp. zn. 067 Ex 245130/09, přestože v této věci v té době ještě nebylo o nařízení exekuce rozhodnuto a povinný doložil platbu jistiny a nákladů nalézacího řízení,
iii. částku 13.295,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 250413/10, přestože v této věci v té době ještě nebylo rozhodnuto o nařízení exekuce a povinný doložil platbu jistiny a nákladů nalézacího řízení,
přičemž k nápravě nepřistoupil ani po upozornění povinného a ani tyto skutečnosti nezohlednil
při určování nákladů exekuce.
- dne 15.12.2010 vydal pro účely vymožení nákladů exekuce exekuční příkaz č.j. 067 Ex 245130/09-26, kterým rozhodl o provedení exekuce přikázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu bez toho, že by tyto náklady určil v příkazu k úhradě nákladů exekuce.

d) v řízeních vedených proti povinné Bc. R. A.

- se nevypořádal s návrhem povinné na spojení všech řízení vedených proti povinné, který mu byl doručen dne 27. 12. 2010, ani s dalším obdobným návrhem povinné, kterým svůj původní návrh na spojení urgovala, doručeným mu dne 24. 6. 2011 a ani s třetím obdobným návrhem doručeným mu dne 29. 9. 2011, a to až do doby než si povinná prostřednictvím svého právního zástupce stěžovala na postup kárně obviněného dohledovému orgánu,
- poté, co mu byl dne 28. 11. 2011 ve věci sp.zn. 067 Ex 273378/09 postoupen exekučním soudem návrh na spojení všech věcí a návrh na následné zastavení exekuce, jehož přílohou bylo potvrzení oprávněného, že povinná veškeré své závazky vůči oprávněnému uhradila, bez vážného důvodu nezaslal uvedený návrh oprávněnému k vyjádření ani s ním nijak

jinak nenaložil a dále činil úkony směřující k provedení exekuce a v případech, v nichž dosud nebyla exekuce nařízena, úkony směřující k jeho pověření k jejímu provedení,
- poté, co mu byla dne 17.8.2010 doručena sdělení oprávněného, že došlo k úhradě částek odpovídajících jistině a nákladům nalézacího řízení ve všech věcech vedených proti povinné (kromě řízení sp.zn. 067 Ex 207162/10, v němž uhradila dne 28.6.2010 částku ve výši 16.557.- Kč na základě výzvy k dobrovolné úhradě),
i. byl ve věcech, v nichž v té době obdržel usnesení o nařízení exekuce (067 Ex 283381/09, 067 Ex 283605/09, 067 Ex 273378/09, 067 Ex 228188/10, 067 Ex 272937/09, 067 Ex 272968/09) v prodlení s vydáním příkazů k úhradě nákladů exekuce, přičemž exekuci vedl pouze k vymožení nákladů,
ii. ve věcech, v nichž v té době již požádal o pověření k provedení exekuce, ale nebylo mu doručeno usnesení o nařízení exekuce (067 Ex 227185/10, 067 Ex 227246/10), informaci o platbě exekučnímu soudu nesdělil a následně ani sám exekuce částečně nezastavil
iii. ve věcech, v nichž v době obdržení sdělení o platbě dosud nepožádal o pověření k provedení exekuce (sp.zn. 067 Ex 248200/10, 067 Ex 248311/10, 067 Ex 248517/10, 067 Ex 248650/10, 067 Ex 248694/10, 067 Ex 248743/10, 067 Ex 248760/10, 067 Ex 248871/10, 067 Ex 249169/10, 067 Ex 206463/10, 067 Ex 206713/10 a 067 Ex 206729/10) nezohlednil informaci o úhradě pohledávky a dále činil úkony směřující k tomu, aby došlo k jeho pověření k provedení exekuce (výzvy oprávněné k doplnění návrhu na nařízení exekuce) a o provedení úhrad exekuční soud ani neinformoval.

e) v řízeních vedených proti povinné M. H.

- se nevypořádal s návrhem povinné na spojení řízení vedených proti povinné postoupeným mu exekučním soudem dne 1. 4. 2011, nereagoval ani na dotaz soudu ze dne 2. 12. 2011 ohledně toho, jak se s návrhem vypořádal, a to až do doby, než si povinná prostřednictvím svého právního zástupce stěžovala na postup kárně obviněného dohledovým orgánům,
- porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti umožnil své pověřené zaměstnankyni, aby dne 10. 11. 2010 vyčíslila v emailu založeným pod č.j. 067 Ex 210369/10-22 povinné pro účely úhrady i částky, k jejichž vymožení dosud nebyl soudní exekutor pověřen, konkrétně:
i. částku 14.868,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 242753/10
ii. částku 14.177,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 253173/10
iii. částku 16.802,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 296080/10.

f) v řízeních vedených proti povinnému T. V.

- poté, co exekuční soud spojil usnesením č.j. 42 Nc 7900/2009-54, ze dne 27. 1. 2011 všechna řízení vedená proti povinnému ke společnému řízení, nevydal příkaz k úhradě nákladů exekuce, ačkoliv byla exekuce vedena pouze pro vymožení nákladů, s nimiž povinný nesouhlasil, a to ani po urgencích povinného doručených dne 10. 2. 2011, 3. 5. 2011, 17. 5. 2011, 20. 6. 2011, k vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce přistoupil až po další urgenci povinného doručené dne 2. 2. 2012 a příkaz k úhradě nákladů exekuce vydal dne 20. 2. 2012,

2) v exekučních řízeních vedených proti povinným K. H., povinnému P. H., povinné A. P. P., povinné L. Š., povinné R. A., povinné M. H., povinnému T. V., postupoval v rozporu se svými povinnostmi stanovenými exekučním řádem a kancelářským řádem, když ve věcech, v nichž obdržel návrhy na nařízení exekuce:
a) neopatřoval obdržené návrhy na nařízení exekuce podacím razítkem,

b) poskytoval oprávněnému nepřiměřeně dlouhé lhůty k odstranění vad návrhů, které mu následně dle jeho přání prodlužoval, místo toho, aby v souladu s poučením, které se oprávněnému dostalo, po neodstranění vad návrhu postoupil věc exekučnímu soudu k rozhodnutí o zastavení,
c) porušil své povinnosti vyplývající z ust. § 13 exekučního řádu, když svému pověřenému zaměstnanci umožnil, aby byly v rámci mimořádné kontroly exekutorského úřadu dne 16. 3. 2012 zaměstnancům ministerstva spravedlnosti předloženy na CD spisové materiály, v nichž došlo k úpravě jednotlivých dokumentů ze spisu ve formátu pdf, když dle vlastností těchto dokumentů je zřejmé, že některé z nich byly pozměněny buř v den předcházející kontrole dne 15. 3. 2012, případně v ranních hodinách v den kontroly dne 16. 3. 2012, což je důkazem toho, že kárně obviněný v rozporu se svými povinnostmi stanovenými exekučním řádem a kancelářským řádem nevede spisy v takové podobě, aby byla zaručena jejich zpětná nezměnitelnost;

B. Kárný návrh čj. 344/2012-OSD-EN

(původně vedeno pod sp. zn. 15 Kse 16/2012)

1. jako soudní exekutor se dopustil četných pochybení v exekučních řízeních, v nichž byl pověřen provedením exekucí, nebo v nichž obdržel návrh na nařízení exekuce,
- vůči účastníkům exekučního řízení nepostupoval nestranně, když oprávněnému neúčtoval náklady exekuce a postupoval v rozporu s judikaturou vyšších soudů, kterou v rámci svého postupu žádným způsobem nezohlednil, ani se s ní náležitě nevypořádal,
- nevypořádal se řádně s procesními návrhy účastníků a opakovaně se dopouštěl průtahů při vyřizování návrhů účastníků,
- vyzýval povinné k úhradě částek, k jejichž vymožení nebyl pověřen a za situace, kdy byly exekuce vedeny pouze pro náklady exekuce, tyto vymáhal bez předchozího vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce,
- při vedení exekučních řízení a zasílání žádostí o pověření k provedení exekucí nezohledňoval skutečnosti rozhodné pro další postup v řízení, zejména skutečnost, že oprávněný neodstranil vady podání, nebo že došlo k úhradě vymáhané pohledávky, a dopustil se dalších níže specifikovaných pochybení, konkrétně:

a) v řízeních vedených proti povinné K. T.

- porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti umožnil své pověřené zaměstnankyni, aby dne 23. 2. 2011 vyhotovila pod č.j. 067 Ex 203572/08-42 protokol z jednání, v němž povinné mezi výčtem exekučních řízení uvedla i řízení společně s výší vymáhaných částek, k jejichž vymáhání nebyl soudní exekutor dosud pověřen, konkrétně:
i. částku 13.101,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 315048/10
ii. částku 14.177,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 243118/10
iii. částku 14.861,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 243356/10
iv. částku 12.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 246879/09
v. částku 15.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 246983/09
vi. částku 15.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 247061/09
vii. částku 13.075,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 316337/10,
- porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti umožnil svému zaměstnanci, aby dne 14. 9. 2009 v exekučních řízeních

sp.zn. 067 Ex 203860/08, 067 Ex 203905/08 a 067 Ex 204192/08 sdělil na dotaz exekučního soudu, že v případě zastavení exekuce z důvodu promlčení náklady exekuce nepožaduje, ačkoliv následně, když návrhu povinné na zastavení exekuce nebylo vyhověno, tyto náklady požadoval a vymáhal po povinné.

b) v řízeních vedených proti povinné I. Z.

- v exekučních řízeních sp.zn. 067 Ex 289226/10, 067 Ex 289266/10, 067 Ex 289275/10 a 067 Ex 289374/10 byl v prodlení s podáním žádosti o pověření k provedení exekuce, přičemž v řízení sp.zn. 067 Ex 289266/10 toto prodlení dosáhlo délky necelých 14 měsíců; navíc u tohoto řízení došlo již dne 9. 2. 2011 k úhradě jistiny a nákladů nalézacího řízení k rukám exekutora, tato částka byla exekutorem přijata, přestože k jejímu vymáhání nebyl oprávněn, a přestože povinná částku na základě nepravdivých informací od pověřeného zaměstnance uhradila, požádal dne 16.11.2011 exekuční soud o pověření k provedení exekuce bez toho, že by o provedené úhradě soud informoval, poté, co Obvodní soud pro Prahu 8 spojil usnesením č.j. 47 EXE 2027/2010-25, ze dne 16.2.2011 věci vedené pod sp.zn. 067 Ex 289226/10, 067 Ex 289275/10 a 067 Ex 289374/10 ke společnému řízení, nezohlednil uvedené spojení v dalším vedení řízení, zejména nadále požadoval po povinné úhradu nákladů exekučního řízení oprávněného za každé zahájené řízení zvlášť a přestože povinná uhradila dne 9. 2. 2011 ve všech řízeních jistiny a náklady nalézacího řízení a v řízení 067 Ex 289226/10 i náklady exekuce a náklady oprávněného v exekučním řízení, nevydal příkaz k úhradě nákladů exekuce, ačkoliv byla exekuce vedena pouze pro vymožení nákladů, s nimiž povinná nesouhlasila, a to ani po urgencích povinné doručených dne 22. 3. 2011, 29. 3. 2011, 25. 5. 2011, 6. 6. 2011, k vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce přistoupil až po další urgenci povinné doručené dne 11.11.2011 a až poté, co povinná uhradila jím požadovanou výši nákladů exekuce, proti jejíž výši povinná od počátku brojila a příkaz k úhradě nákladů exekuce vydal dne 14.11.2011.

c) v řízeních vedených proti povinnému H. Č.

- poté, co Obvodní soud pro Prahu 3 spojil usnesením č.j. 55 Nc 20070/2009-26, ze dne 13. 1. 2011 ve spojení s opravným usnesením č.j. 55 Nc 20070/2009-65, ze dne 8. 4. 2011 věci vedené proti povinnému pod sp.zn. 067 Ex 220511/09, 067 Ex 223701/09, 067 Ex 223903/09, 067 Ex 248532/09, 067 Ex 269066/09, 067 Ex 269654/09, 067 Ex 279212/09 ke společnému řízení, nezohlednil uvedené spojení v dalším vedení řízení, zejména nadále požadoval po povinném úhradu nákladů řízení za každé zahájené řízení zvlášť, přičemž v řízeních sp. zn. 067 Ex 223701/09 a sp. zn. 067 Ex 248532/09 vydal příkazy k úhradě nákladů exekuce, které odeslal přímo povinnému, nikoliv jeho právnímu zástupci, a následně vydal oznámení o ukončení exekucí; ve všech řízeních pak náklady exekuce vymáhal bez předchozího vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce, příkazy k úhradě nákladů exekuce nezasílal peněžnímu ústavu, ani jej nevyrozumíval o nabytí právní moci těchto příkazů, přičemž postupoval tak, že buď sám peněžní ústav v exekučním příkazu nesprávně poučil o tom, že je povinen vyplatit dlužnou částku včetně nákladů exekuce a nákladů oprávněného poté, co bude vyrozuměn o nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce, nikoliv však příkazu k úhradě nákladů exekuce, případně k těmto úkonům pověřil své zaměstnance,
- ve věci sp.zn. 067 Ex 269066/09 byl v prodlení s postoupením námitek povinného proti příkazu k úhradě nákladů exekuce exekučnímu soudu od 31. 12. 2010, kdy námitky povinného obdržel, do 29. 9. 2011, kdy námitky postoupil exekučnímu soudu.

d) v řízeních vedených proti povinnému F. J.

- se nevypořádal s návrhem povinného na spojení všech exekučních řízeních vedených proti němu, který mu byl doručen dne 17. 2. 2012, místo toho pověřil svoji zaměstnankyni bez právnického vzdělání k tomu, aby v každém exekučním řízení vedeném proti povinnému vydala příkaz k úhradě nákladů exekuce bez zohlednění argumentů povinného v podaném návrhu na spojení,
- porušil své zákonné povinnosti vyplývající z ust. § 13 odst. 1 exekučního řádu, když v rámci své řídící činnosti umožnil v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, minimálně však v řízeních sp.zn. 067 Ex 313787/10, 067 Ex 215981/11 a 067 Ex 215829/11, svým zaměstnancům bez právnického vzdělání vydávat jeho jménem rozhodnutí, a na tuto činnost svých zaměstnanců řádně nedohlížel.
- porušil své zákonné povinnosti vyplývající z ust. § 13 odst. 1 exekučního řádu, když v rámci své řídící činnosti umožnil své pověřené zaměstnankyni, aby dne 9. 3. 2012 sepsala protokol z jednání, v němž uvedla nepravdivé tvrzení o tom, že povinný uhradil všechny dlužné částky dne 9. 3. 2012, přičemž ve skutečnosti došlo k úhradě již dne 21. 2. 2012.

e) v řízeních vedených proti povinné P. K.

- porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti umožnil svému pověřenému zaměstnanci, aby dne 30. 12. 2010 sepsal pod č.j. 067 Ex 114902/08-31 protokol z jednání s povinnou, v němž vyčíslil pro účely úhrady i částky, k jejichž vymožení nebyl v té době pověřen, nebo usnesení o nařízení exekuce a pověření k jejímu provedení neobdržel, konkrétně:
i. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244682/10
ii. částku 15.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244665/10
iii. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244677/10
iv. částku 15.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244668/10
v. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244680/10
vi. částku 15.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244671/10
vii. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244683/10
viii. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244684/10
ix. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244678/10
x. částku 15.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244669/10
xi. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 297322/10
xii. částku 15.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244667/10
xiii. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244679/10
xiv. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 310292/10,
obdobně postupoval i v řízení vedeném pod sp.zn. 067 Ex 244666/10, kdy umožnil svému pověřenému zaměstnanci, aby dne 1. 3. 2011 sepsal pod č.l. 24 protokol z jednání s povinnou pro účely úhrady i částky, k jejichž vymožení nebyl dosud pověřen, nebo mu usnesení o nařízení exekuce a pověření k jejímu provedení nebylo doručeno, konkrétně:
i. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244677/10
ii. částku 15.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244668/10
iii. částku 15.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244669/10
iv. částku 15.958,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244671/10
v. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244677/10
vi. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244678/10
vii. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244679/10
viii. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244680/10
ix. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244682/10

x. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244683/10
xi. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 244684/10
xii. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 297322/10
xiii. částku 16.557,- Kč ke sp.zn. 067 Ex 310292/10,
- poté, co obdržel dne 31. 8. 2011 návrh povinné na spojení všech věcí vedených proti ní a v souvislosti s ním i přípis exekučního soudu, v němž mu sdělil, že nemůže o návrhu na spojení rozhodnout, protože se návrh týká věcí, které dosud soudu nenapadly, nicméně mu sdělil, nechť návrh eviduje ve svých spisech, když o návrhu na spojení rozhodne soud až po obdržení návrhů na nařízení exekuce, postupoval v rozporu se svými povinnostmi stanovenými v ust. § 2 občanského soudního řádu a ust. § 46 odst. 1 exekučního řádu, když v součinnosti s oprávněným, kterému poskytoval nepřiměřené lhůty k odstranění vad návrhu, zapříčinil, že vady návrhů podaných ve stejný den (17.5.2010) byly odstraňovány postupně a při rozhodování soudu o nařízení exekuce tak následně nemohl být zohledněn ve všech případech návrh povinné na spojení těchto věcí, přičemž jako svoji obhajobu pro nespojení řízení uvedl, že soud mu sdělil, že o spojení rozhodne sám, přitom ze spisu sp.zn. 067 Ex 297322/10 vyplynulo, že dne 9. 1. 2012 obdržel dotaz soudu na to, zda rozhodl o návrhu povinné na spojení věcí ze dne 30. 8. .2011, na který nereagoval a následně nereagoval ani na urgence soudu ohledně spojení doručené dne 6. 2. 2012 a 15. 2. 2012, přičemž ke dni předložení spisového materiálu o spojení nijakým způsobem nerozhodl a ze spisu ani nevyplývá, že by reagoval na dotazy soudu,
- poté, co dne 31. 8. 2011 obdržel plnou moc právního zástupce povinné k zastupování v řízeních, nedoručoval písemnosti tomuto právnímu zástupci, ale pouze přímo povinné, a to v řízeních 067 Ex 244665/10, 067 Ex 244682/10 a 067 Ex 297322/10.

f) v řízeních vedených proti povinnému F. N.

- poté, co mu bylo dne 13. 12. 2010 doručeno usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 3. 12. 2010, č.j. 57 EXE 11/2010-51, kterým došlo ke spojení exekucí vedených pod sp. zn. exekutora 067 Ex 262799/09, 067 Ex 243354/09 a 067 Ex 243177/09 a zároveň byly v těchto exekučních řízeních zrušeny exekutorem vydané příkazy k úhradě nákladů exekuce, přičemž soud v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyslovil pro exekutora závazný právní názor, dle kterého měl exekutor provést lustraci exekucí, které vede mezi povinným a oprávněným, a před vydáním nového příkazu k úhradě nákladů exekuce tyto exekuce spojit a následně rozhodnout jediným příkazem k úhradě nákladů exekuce s ohledem na spojení věcí, když oprávněný by měl mít nárok na náhradu pouze účelně vynaložených nákladů, stejně tak exekutor by měl mít nárok pouze na jedny náklady, nezohlednil toto rozhodnutí ve své další činnosti, když z předložených spisových materiálů nevyplývá, že by se zabýval opakovanými návrhy povinného na spojení všech věcí vedených proti němu, a následně při vydání nového příkazu k úhradě nákladů exekuce společného pro výše uvedená řízení vedená pod sp.zn. 067 Ex 262799/09, 067 Ex 243354/09 a 067 Ex 243177/09, který vydal dne 29. 7. 2011, pod č.j. 067 Ex 262799/09-62, postupoval v rozporu s předchozím závazným rozhodnutím soudu, když určil náklady právního zastoupení oprávněného za každé řízení zvlášť, tudíž nezohlednil neúčelnost oprávněným uplatňovaných nákladů, přestože byl k tomuto postupu přímo soudem vyzván, stejně tak nezohlednil skutečnost, že došlo k dobrovolné úhradě ve lhůtě ve smyslu ust. § 46 odst. 5 exekučního řádu, tudíž měl soudní exekutor nárok pouze na poloviční odměnu,
- v exekučních řízeních sp. zn. 067 Ex 243177/09 a 067 Ex 273382/09, poté, co obdržel výzvu povinného k urychlenému ukončení exekucí, z níž vyplývalo, že je zaslána na vědomí i ministerstvu spravedlnosti, vydal dne 22. 3. 2012 v těchto řízeních oznámení o

skončení exekuce, které v týž den i rozeslal účastníkům a dalším subjektům, přičemž na uvedená oznámení uvedl datum vydání dne 28. 2. 2012 a orgánu státního dohledu tvrdil, že pověření soudního exekutora zaniklo dne 28. 2. 2012, tedy tři týdny předtím, než povinný stížnost napsal,
- v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 243177/09, přestože povinný dopisem doručeným dne 3. 8. 2010 sdělil, že dne 26. 7. 2010 uhradil exekutorovi zálohu na náklady exekuce ve výši 7.980,- Kč a zároveň dne 11. 6. 2010 přímo oprávněnému částku 5.094,- Kč, kteroužto skutečnost mu oprávněný v dopise doručeném dne 17. 8. 2010 potvrdil, v rámci své řídící činnosti porušil své povinnosti vyplývající z ust. § 13 odst. 1 exekučního řádu, když vyrozuměl zaměstnavatele povinného dne 20. 8. 2010 o nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce a exekučního příkazu, čímž mu dal pokyn k výplatě celé vymáhané částky včetně předběžně vyčíslených nákladů exekuce na účet soudního exekutora,
- v exekučních řízeních sp.zn. 067 Ex 243354/09 a 067 Ex 273032/09 nedodržel 15-ti denní lhůtu k zaslání výzvy oprávněnému k vyjádření k návrhu povinného na zastavení dle ust. § 55 odst. 1 exekučního řádu, když
i. v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 243354/09 obdržel dne 24. 6. 2010 návrh povinného na zastavení exekuce a usnesení, kterým vyzval oprávněného k vyjádření, vydal až dne 9. 9. 2010, byl tedy v prodlení 2 měsíce,
ii. v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 273032/09 obdržel dne 16. 8. 2010 návrh povinného na zastavení exekuce a usnesení, kterým vyzval oprávněného k vyjádření, vydal až dne 19. 10. 2010, a poté, co dne 27. 10. 2010 obdržel souhlas oprávněného se zastavením exekuce, o zastavení nerozhodl, a až dne 3. 2. 2011 postoupil návrh povinného k rozhodnutí exekučnímu soudu.

g) v řízeních vedených proti povinné M. Č.

- v exekučních řízeních vedených pod sp.zn. 067 Ex 201186/10, 067 Ex 201188/10, 067 Ex 201189/10, 067 Ex 201190/10, 067 Ex 244261/10, poté, co exekuční soud exekuce v uvedených řízeních zastavil a uložil oprávněnému nahradit náklady exekuce, sdělil, že náklady exekuce po oprávněném nepožaduje, přestože v jiných řízeních proti povinné, v nichž exekuce provádí, tyto náklady vymáhá po povinné, postupoval tedy v rozporu s ust. čl. 15 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů a nepostupoval nestranně ve vztahu k oběma účastníkům řízení.

2) v řízeních vedených proti povinným K. T., I. Z., H. Č., F. J., P. K., F. N., K. K., M. Č., postupoval v rozporu se svými povinnostmi stanovenými exekučním řádem a kancelářským řádem, když ve věcech v nichž obdržel návrhy na nařízení exekuce:
a) nezaopatřoval obdržené návrhy na nařízení exekuce podacím razítkem,
b) nevyzýval oprávněného k odstranění vad návrhu v zákonem stanovených lhůtách a v případě, že oprávněného vyzval, poskytoval mu nepřiměřeně dlouhé lhůty k odstranění vad návrhů, které mu následně dle jeho přání prodlužoval místo toho, aby v souladu s poučením, které se oprávněnému dostalo, po neodstranění vad návrhu postoupil věc exekučnímu soudu k rozhodnutí o zastavení, v některých případech navíc požádal exekuční soudy o pověření k provedení exekuce, přestože byly splněny podmínky pro zastavení (řízení vedená proti povinným K. T., P. K. a M. Č.), tyto skutečnosti exekučnímu soudu zatajil a umožnil oprávněnému opětovně vady návrhu odstranit,
c) porušil své povinnosti vyplývající z ust. § 13 exekučního řádu, když svému pověřenému zaměstnanci umožnil, aby byly v rámci mimořádné kontroly exekutorského úřadu dne 16. 3. 2012 nebo v rámci výkonu státního dohledu na základě výzvy k vyjádření a k předložení

spisu, zaměstnancům ministerstva spravedlnosti předloženy na CD spisové materiály, v nichž došlo k úpravě jednotlivých dokumentů ze spisu ve formátu pdf, když dle vlastností těchto dokumentů je zřejmé, že některé z nich byly pozměněny buď v den předcházející kontrole dne 15. 3. 2012, příp. v ranních hodinách v den kontroly dne 16. 3. 2012, nebo dny předcházející předložení spisových materiálů ministerstvu spravedlnosti, což je důkazem toho, že kárně obviněný v rozporu se svými povinnostmi stanovenými exekučním a kancelářským řádem nevede spisy v takové podobě, aby byla zaručena jejich zpětná nezměnitelnost.

C. Kárný návrh čj. 494/2012-OSD-ENA

(pův. vedeno pod sp. zn. 15 Kse 17/2012)

1) jako soudní exekutor v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, nejméně však v řízeních, v nichž jako oprávněný vystupoval Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s., zast. advokátem JUDr. Tomášem Sokolem, v nichž byl pověřen provedením exekuce, nebo v nichž mu byl doručen návrh na nařízení exekuce, porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti:
- umožnil, aby jím pověření zaměstnanci vyhotovovali osobní doručenky pro doručení písemností v těchto řízeních právním zástupcům oprávněných (nejméně v řízeních, v nichž jako právní zástupce vystupoval JUDr. Tomáš Sokol), v elektronické podobě, do nichž místo vlastnoručního podpisu osoby doručující písemnost, byly vkládány v elektronické podobě obrazy podpisů jeho zaměstnanců, stejným způsobem (elektronicky) byly do takových doručenek vloženy podpisy osob přijímajících písemnost za právního zástupce oprávněného, přičemž nebylo zřejmé, kdo konkrétní písemnost za právního zástupce převzal, tedy na doručence absentovala obligatorní náležitost dle ust. § 50g odst. 1 písm. g) a h) o.s.ř.,
- umožnil, aby výše uvedeným způsobem vytvořené doručenky v případě doručování usnesení exekučních soudů o nařízení exekuce byly opatřovány ověřovací doložkou konverze dle ust. § 24 zák. č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, v níž bylo uvedeno, že doručenka vznikla převedením dokumentu v listinné podobě do podoby elektronické a takto "konvertované" doručenky předkládal exekučním soudům k vyznačení doložky právní moci na usnesení o nařízení exekuce,
- za každou osobní doručenku vyhotovenou výše uvedeným způsobem účtoval povinným částku 50 Kč, tuto následně vymáhal dle vydaného příkazu k úhradě nákladů exekuce a orgánu státního dohledu nepravdivě tvrdil, že doručení probíhá tak, že pověřená zaměstnankyně osobně doručuje písemnosti do sídla právního zástupce oprávněného a tyto jsou opatřeny podpisovým razítkem osoby oprávněné písemnost za právního zástupce převzít a podpisovým razítkem zaměstnankyně soudního exekutora pověřené doručováním písemností,
- za každou takto doručovanou písemnost účtoval povinným částku 50 Kč zvlášť, tuto následně vymáhal dle vydaného příkazu k úhradě nákladů exekuce, přestože byl dle ust. § 15 odst. 2 exekučního tarifu oprávněn účtovat při doručování více písemností zároveň, tuto paušální částku pouze jednou.

D. Kárný návrh čj. 514/2012-OSD-ENA

(pův. vedeno pod sp. zn. 15 Kse 18/2012)

1. jako soudní exekutor se dopustil četných pochybení v exekučních řízeních, v nichž byl pověřen provedením exekucí, nebo v nichž obdržel návrh na nařízení exekuce, nevypořádal se řádně s procesními návrhy účastníků a opakovaně se dopouštěl průtahů při vyřizování návrhů účastníků, a dopustil se dalších níže specifikovaných pochybení, konkrétně:

v řízeních vedených proti povinné D. N.
- byl v prodlení s vydáním příkazů k úhradě nákladů exekuce za situace, kdy exekuce byly vedeny pouze pro náklady exekuce, konkrétně:
a) v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 101316/08 od 21. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č.j. 9 Nc 3747/2008-3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č.j. 9 Nc 3747/2008-8, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012,
b) v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 101320/08 od 16.1.2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č.j. 9 Nc 3743/2008-3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č.j. 9 Nc 3743/2008-08, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012,
c) v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 101321/08 od 16. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č.j. 9 Nc 3742/2008-3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č.j. 9 Nc 3742/2008-08, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012,
d) v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 101323/08 od 16. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č.j. 9 Nc 3740/2008-3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č.j. 9 Nc 3740/2008-08, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27.6.2012,
e) v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 101327/08 od 16. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č.j. 9 Nc 3736/2008-3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č.j. 9 Nc 3736/2008-08, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012,
f) v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 101331/08 od 16. 1. 2009, kdy obdržel usnesení o nařízení exekuce č.j. 9 Nc 3732/2008-3 a usnesení o částečném zastavení exekuce č.j. 9 Nc 3732/2008-08, minimálně do dne předložení spisového materiálu orgánu státního dohledu 27. 6. 2012, přičemž k vydání příkazů k úhradě nákladů exekuce nepřistoupil ani poté, co povinná výši předběžně vyčíslených nákladů opakovaně namítala,
- byl v prodlení s postoupením návrhů povinné na zastavení exekuce, konkrétně:
a) v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 101316/08, v němž dne 24. 2. 2010 obdržel nesouhlasné stanovisko oprávněného k návrhu povinné na zastavení exekuce, byl tedy povinen nejpozději dne 24.3.2010 postoupit věc exekučnímu soudu, přičemž tak učinil až dne 27. 5. 2010,
b) v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 101320/08, v němž dne 22. 4. 2010 obdržel nesouhlasné stanovisko oprávněného k návrhu povinné na zastavení exekuce, byl tedy povinen nejpozději dne 22. 5. 2010 postoupit věc exekučnímu soudu, přičemž tak učinil až dne 30. 8. 2010,
- byl v prodlení s vyhotovením výzvy k odstranění vad podání oprávněného v exekučním řízení sp.zn. 067 Ex 309245/10, v němž dne 9. 11. 2010 obdržel návrh na nařízení exekuce, k němuž nebyl připojen exekuční titul s vyznačenou doložkou právní moci a vykonatelnosti, přičemž až poté, co byl ve věci zahájen výkon státního dohledu vyzval dne

4. 5. 2012 oprávněného k odstranění vad podání, přičemž poté, co dne 22. 5. 2012 oprávněný exekuční titul s vyznačenou doložkou právní moci a vykonatelnosti doložil, byl v prodlení se zaslání žádosti o pověření k provedení exekuce, když minimálně ke dni předložení spisu o pověření nepožádal.

2) v řízeních vedených proti povinným D. N., M. Ch., O. K., R. T., M. P., D. M. postupoval v rozporu se svými povinnostmi stanovenými exekučním řádem a kancelářským řádem, když ve věcech, v nichž obdržel návrhy na nařízení exekuce:
a) neopatřoval obdržené návrhy na nařízení exekuce podacím razítkem,
b) porušil své povinnosti vyplývající z ust. § 13 exekučního řádu, když svému pověřenému zaměstnanci umožnil, aby byly v rámci mimořádné kontroly exekutorského úřadu dne 16. 3. 2012 nebo v rámci výkonu státního dohledu na základě výzvy k vyjádření a k předložení spisu, zaměstnancům ministerstva spravedlnosti předloženy na CD spisové materiály, v nichž došlo k úpravě jednotlivých dokumentů ze spisu ve formátu pdf, když dle vlastností těchto dokumentů je zřejmé, že některé z nich byly pozměněny buď v den předcházející kontrole dne 15. 3. 2012, příp. v ranních hodinách v den kontroly dne 16. 3. 2012, nebo dny předcházející předložení spisových materiálů ministerstvu spravedlnosti, což je důkazem toho, že kárně obviněný v rozporu se svými povinnostmi stanovenými exekučním a kancelářským řádem nevede spisy v takové podobě, aby byla zaručena jejich zpětná nezměnitelnost.

E. Podstatný obsah vyjádření kárně obviněného ke kárným návrhům

Kárně obviněný stran způsobu a obsahu podání jednotlivých kárných návrhů a priori poukazuje na to, že poté, co bylo kárnému žalobci, který navrhl projednání všech kárných návrhů ve společném řízení, uloženo, aby uvedl kárnou žalobu do projednatelné podoby, tak, aby byl žalobní návrh jednoznačný, v řízení nevznikly pochybnosti o formulaci a obsahu jednotlivých skutků, resp. o tom, pro které skutky a která pochybení soudního exekutora má být kárné řízení vedeno, přitom byl upozorněn na to, že tímto způsobem již nelze návrh rozšiřovat nad rámec původních návrhů, kárný žalobce učinil podání ze dne 5. 8. 2003, které dle názoru kárně obviněného neodpovídá původním kárným žalobám, jedná se o formálně podání nové, a tak nezbývá než takto nově pojatý návrh na zahájení kárného řízení, podaný dne 9. 8. 2013, považovat za podaný opožděně a tedy řízení ve smyslu ust. § 14 písm. a) zák. č. 7/2002 Sb. zastavit.

Kárně obviněný, ač má za to, že došlo k prekluzi a kárné návrhy jsou neprojednatelné, podal dále své vyjádření ke skutkům, které jsou mu přičítány, přitom za podstatné označil tzv. speciální režim v souvislosti s kauzami oprávněného, tj. Dopravního podniku hl. města Prahy, a.s.; tyto věci byly v rámci české justice vyřizovány ve speciálním režimu, a to ještě dříve, než soudní exekutor začal být pověřován prováděním exekucí pro oprávněného. Speciální režim česká justice zavedla již v roce 1995, kdy Dopravní podnik hl. města Prahy začal vymáhat pohledávky za „černými pasažéry“. Tento režim byly nuceny zavést zejména 4 pražské a středočeské soudy. Režim spočíval zejména v podávání šablonovitých žalob a hromadném vydávání rozhodnutí. Žalobce přímo pro jednotlivé soudy zpracovával platební rozkazy, přičemž tyto platební rozkazy byly dokonce na jedné stránce s návrhem na vydání platebního rozkazu. S tím, jak rozhodnutí nabývala právní moci, nestíhaly soudy doložky právní moci na rozhodnutí vyznačovat, kdy v některých

případech byly soudy s vyznačováním doložek v prodlení více jak deset let. V mnoha případech řešily soudy vzniklou situaci tak, že nevyznačovaly doložky právní moci přímo na rozhodnutí, ale zasílaly oprávněnému pouze hromadné seznamy, v nichž bylo uvedeno číslo jednací rozhodnutí a datum nabytí právní moci. V nalézacích řízeních bylo rovněž porušováno právo na zákonného soudce, když nebyla dodržována místní příslušnost soudů a rozhodnutí byla v určitém období vydávána výhradně Obvodním soudem pro Prahu 7. Vzhledem ke skutečnosti, že oprávněný v letech 2008-2011 podal okolo 300.000 návrhů na nařízení exekuce, opět hrozilo přetížení či dokonce kolaps justice. Proto se justice - soudy zapojily do systému spolupráce s oprávněným, kde oprávněný pro jednotlivé soudy zpracovával nejen návrhy na nařízení exekuce, ale dokonce i usnesení o nařízení exekuce, které pak v masovém měřítku napadaly na Exekutorský úřad. Vzhledem ke skutečnosti, že soudy výše popsaným způsobem přímo ovlivnily počet zpracovaných návrhů na nařízení exekuce i soudní exekutor byl nucen přistoupit na režim zavedený obecnými soudy tak, aby nárazovým žádáním o pověření k provedení exekuce či jinými žádostmi exekuční soudy nezahltil. Tento speciální postup v rámci činnosti soudního exekutora spočíval zejména v postupném žádání o pověření k provedení exekuce ze strany soudního exekutora či poskytování delších lhůt k některým úkonům oprávněného, které ovšem nikdy nebyly stanovovány v rozporu se zákonem a ve své podstatě zabraňovaly přetěžování obecných soudů, případně reagovaly na prodlevy obecných soudů, a to zejména v souvislosti s již zmíněným zpožděným vyznačováním doložek právní moci na exekuční tituly.

Z popsané skutečnosti potom plyne dle kárně obviněného kauzální nedostatek materiální stránky pro vznik kárné odpovědnosti kárně obviněného dle původně podaných kárných žalob. Kárné provinění, jakožto speciální delikt v kategorizaci deliktu, obligatorně vyžaduje pro svůj vznik určitý stupeň škodlivosti a závažnosti, který se musí vedle typového vymezení přísně individualizovat ve vztahu ke všem okolnostem konkrétního skutku. V úzké souvislosti s realizací tzv. speciálního režimu je tak třeba i aritmeticky vycházet ze souhrnu z pracovávaného nápadu úřadu kárně obviněného exekutora.

Kárně obviněný exekutor učinil součástí svého vyjádření toto osobní prohlášení:
„Předně uvádím, že se v rámci činnosti soudního exekutora nelze zcela vyvarovat jistým méně zásadním nedopatřením, které jsou především technického a administrativního rázu, případně nedopatřením vzniklým působením lidského faktoru, tedy omylností mých zaměstnanců, kterou ovšem nebude možné nikdy úplně eliminovat, a to v žádném oboru.
Rád bych podotknul, že soudním exekutorem jsem již od roku 2001 a vedu téměř 300.000 aktivních spisů. Od roku 2009 až do dubna 2013 na mě bylo podáno 153 stížností k Ministerstvu spravedlnosti ČR, které je dohledovým orgánem nad činností soudního exekutora, přičemž v drtivé většině podaných stížností nebyla v mé činnosti shledána žádná pochybení. V roce 2009 na mě bylo podáno 15 stížností, kdy ani jedna nebyla shledána důvodnou. V roce 2010 bylo podáno 28 stížností, z nichž pouze jedna byla Ministerstvem spravedlnosti shledána důvodnou a na základě ní na mě byla podána kárná žaloba. V roce 2011 bylo v rámci mé činnosti podáno 29 stížností, z čehož mi byly uděleny 2 výtky za méně závažná pochybení. V roce 2012 bylo podáno 71 stížností, kdy následovala 1 výtka, 1 upozornění a 6 kárných žalob. Ke kárným žalobám bych se ještě rád vyjádřil později.
Odbor dohledu Ministerstva spravedlnosti provedl v mém exekutorském úřadě od roku 2009 do současnosti dvě kontroly. Při první kontrole v září roku 2009 nebylo dle sdělení Ministerstva

spravedlnosti zjištěno žádné porušení mých povinností a k mému postupu v řízeních nebyly závažnější výhrady. Při druhé mimořádné kontrole v březnu 2012, o níž jsem byl informován telefonicky dva dny před jejím konáním, byla dle Ministerstva spravedlnosti zjištěna jistá pochybení, která se stala předmětem následně podaných kárných žalob.
Ministerstvo spravedlnosti zahájilo v období od roku 2009 do září roku 2013 proti mně, jako kárně obviněnému, celkem 7 kárných řízení. V prvním kárném řízení, které bylo, jak jsem již předeslal, zahájeno v roce 2010 na základě stížnosti, jsem byl zcela zproštěn kárného obvinění – jednalo se o řízení pod sp. zn. 15 Kse 6/2010. Ve dvou spojených kárných řízeních zahájených v roce 2012 jsem byl shledán vinným v jednom ze skutků a byla mi uložena nejmírnější sankce, a to napomenutí za průtahy v řízení – jednalo se o řízení pod sp. zn. 15 Kse 5/2012. Ve zbývajících 10 skutcích této kárné žaloby jsem byl obvinění zproštěn či vzal kárný žalobce svá obvinění zpět. Zbývající čtyři kárná řízení, jež jsou spojena do jednoho řízení, jsou aktuálně předmětem kárné žaloby.
Abych vše shrnul, v rámci období od roku 2009 do září roku 2013 ze 149 projednaných a ukončených stížností mi byly uloženy tři výtky, přičemž jedna z těchto výtek vztahující se k určení minimální odměny soudního exekutora byla následně překonána judikaturou Nejvyššího správního soudu, a tudíž její uložení lze považovat minimálně za nesprávné. Dále jsem byl jednou upozorněn na drobné pochybení v řízení. Co se týká kárných žalob, ze tří dosud projednaných jsem byl pouze v jednom z velkého množství skutků shledán vinným a bylo mi uloženo napomenutí.
Na základě výše uvedeného se domnívám, že svou činnost soudního exekutora vykonávám řádně, s veškerou pečlivostí a bez závažnějších excesů, když z dosud projednaných stížností bylo mé pochybení shledáno v přibližně 2% případů.“

K prokázání svých shora uvedených skutkových tvrzení považuje kárně obviněný za nezbytné provést důkazy:
- přiloženým potvrzením Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 17. 5. 2013 (Listinný důkaz č. 1)
- Výslechem JUDr. Tomáše Sokola, advokáta
- Výslechem JUDr. Jana Brože, advokáta
- Výslechem JUDr. Jana Sváčka, v rozhodné době předsedy Městského soudu v Praze
- Výslechem JUDr. Ivany Švehlové, předsedkyně Krajského soudu v Praze
- Výslechem JUDr. Ladislava Hejtmánka, předsedy Obvodního soudu pro Prahu 7
- Výslechem ředitele Odboru dohledu MS ČR

Kárně obviněný dále podal své meritorní vyjádření dle původního řazení skutků:

- <u>Prodlení s vydáním příkazu k úhradě nákladů exekuce za situace, kdy exekuce byla vedena pouze pro náklady exekuce, vydání exekučního příkazu za situace, kdy nebyl vydán příkaz k úhradě nákladů exekuce; chybné poučování peněžního ústavu</u>

K vytýkanému skutku, který má spočívat mj. v prodlení kárně obviněného s vydáním příkazu k úhradě nákladů exekuce za situace, kdy exekuce byla vedena pouze pro náklady exekuce, a dále v tom, že kárně obviněný vydal exekuční příkaz, tj. vymáhal náklady exekuce, za situace, kdy nebyl vydán příkaz k úhradě nákladů exekuce, kárně obviněný zdůrazňuje, že se k vytýkanému skutku vyjadřuje zcela nad rámec, neboť má za to, že tento skutek nelze považovat za kárné provinění, o čemž ostatně svědčí i stávající

judikatura kárných senátů Nejvyššího správního soudu ČR (zejména rozhodnutí sp. zn. 11 Kse 3/2009 ze dne 17. 10. 2012 a rozhodnutí sp. zn. 15 Kse 1/2012 ze dne 19. 11. 2012). Stejně jako i skutečnost, že kárný žalobce mj. pro tento skutek vzal zpět svou žalobu evidovanou pod č. j. 663/2011-OSD-ENA/14 (původně vedenou pod sp. zn. 15 Kse 6/2012), a dále rovněž žalobu evidovanou pod č. j. 677/2011-OSD-ENA/9 (vedenou pod sp. zn. 15 Kse 5/2012).

K nevydání příkazu k úhradě nákladů exekuce za situace, kdy již byl vydán exekuční příkaz, kárně obviněný uvádí, že exekuční příkaz je ve smyslu ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) ve znění účinném do 31. 12. 2012, civilně-procesním (tedy soudním) rozhodnutím sui generis, které vydává soudní exekutor, a které ve spojení s usnesením o nařízení exekuce má shodné procesní účinky jako usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí. Exekuční příkaz ve své podstatě představuje upřesnění – byť se zcela zásadními dopady – rozhodnutí soudu, proti němuž – obdobně jako proti usnesení soudu, jímž se upravuje vedení řízení – nelze brojit opravnými prostředky (typicky odvoláním). Pro to, aby kárně obviněný soudní exekutor mohl vymoci mj. náklady oprávněného v exekučním řízení, na které oprávněný má nárok, stejně jako i náklady exekuce, k jejichž vymožení kárně obviněného opravňuje samo usnesení o nařízení exekuce, je kárně obviněný nucen činit příslušné úkony směřující k provedení exekuce. Tyto úkony přitom kárně obviněný může činit i bez vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce, přičemž náklady exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení v této souvislosti „předběžně“ vyčísluje již například ve výzvě ke splnění vymáhané povinnosti či v exekučním příkazu. Dle názoru kárně obviněného přitom takovýto postup není vymáháním bez exekučního titulu. Příkaz k úhradě nákladů exekuce je rozhodnutím, které závazně určuje výši nákladů exekuce, ačkoliv oprávnění k jejich vymáhání je dáno již usnesením o nařízení exekuce a způsob provedení je stanoven již v exekučním příkazu. Uvedené přitom vyplývá z ustanovení § 44 odst. 6 písm. e) exekučního řádu, kdy usnesení má obsahovat označení povinnosti, která má být exekucí vymožena, včetně povinnosti k úhradě nákladů exekuce. Náklady exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení tedy jsou předmětem exekuční činnosti od počátku exekuce, tj. i v době, kdy ještě přesná výše nákladů ani nemůže být závazně určena, neboť je závislá právě na průběhu exekuce. Je proto zřejmé, že už právní úprava účinná do 31. 12. 2012 počítala, resp. počítá s institutem tzv. předběžných nákladů exekuce a předběžných nákladů oprávněného v exekučním řízení, které mohou a zpravidla i jsou vymezeny například ve výzvě ke splnění vymáhané povinnosti či v exekučním příkazu. Možnost zahrnutí výroku o (předběžných) nákladech exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení do některého z výše uvedených dokumentů přitom nevylučuje ani odborná literatura [srov. Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 2. vydání, Praha 2010, s. 343 an.]. Je nesporné, že na základě ustanovení § 87 exekučního řádu jsou náklady exekuce závazně stanoveny až pravomocným příkazem k úhradě nákladů exekuce. Pokud však právní úprava stanoví, že náklady exekuce a náklady oprávněného (kárně obviněný) exekutor „vymůže“ na základě příkazu k úhradě nákladů exekuce, je v návaznosti na shora zmíněné zřejmé, že slovo „vymůže“ nemůže po obsahové stránce v daném kontextu zahrnovat exekuční činnost ve všech jejích fázích, nýbrž pouze její konečný výsledek, tedy vyplacení nákladů oprávněnému, resp. soudnímu exekutorovi. Předcházející fáze exekuční činnosti, tedy samotné vymáhání, tak mohou – a jak plyne z výše uvedeného, minimálně na počátku

exekuce v zásadě i musí - být vedeny pro náklady předběžné. Za této situace tak kárně obviněný považuje vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce v době, kdy ještě nebyly uhrazeny náklady exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení, za předčasné. Nehledě na to, že ustanovení § 87 ve spojení s ustanovením § 88 exekučního řádu výslovně nestanovuje, v jaké fázi exekučního řízení má být příkaz k úhradě nákladů exekuce vydán, což ostatně potvrzuje i sám kárný žalobce v částečném zpětvzetí kárné žaloby vedené pod sp. zn. 15 Kse 5/2012 (podání č. j. 677/2011-OSD-ENA/35 ze dne 25. 1. 2013, kde kárný žalobce výslovně uvádí názor kárných senátů, dle kterých okamžik vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce není jednoznačný - viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2012, sp. zn. 15 Kse 1/2012). Kárně obviněný se tedy nemohl – jak tvrdí kárný žalobce – dostat do prodlení s vydáním příkazu k úhradě nákladů exekuce. Na shora uvedeném přitom nemůže změnit ničeho ani skutečnost, že si kárný žalobce dle své logiky vykládá zmíněné ustavení § 87 exekučního řádu tak, že kárně obviněný soudní exekutor má údajně vydat příkaz k úhradě nákladů exekuce ještě před vymožením nákladů exekuce. K tomuto kárně obviněný dodává, že dle ustanovení § 2 exekučního řádu je kárně obviněný soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti vázán jen Ústavou České republiky, zákony, jinými právními předpisy a rozhodnutími soudu vydanými v řízení o výkonu rozhodnutí a exekučním řízení, nikoliv tedy logickými úvahami kárného žalobce. Nedodržení těchto úvah nemůže zakládat kárnou odpovědnost kárně obviněného. Kárně obviněný na tomto místě dodává, že v průběhu posledních dvou let, kdy byly kontrolovány desítky spisů kárně obviněného, a také v rámci kontroly prováděné ve dnech 22. – 23. 9. 2009 odborem dohledu Ministerstva spravedlnosti, nebyl tento postup kárně obviněnému ani v jednom z případů vytknut a v případě spojených kárných žalob vedených u Nejvyššího správního soudu pod společnou sp. zn. 15 Kse 5/2012 byly tyto žaloby co do vytýkaného skutku dokonce vzaty zpět. K tomuto kárně obviněný rovněž dodává, že standardní praxí většiny soudních exekutorů v České republice je vydávání příkazu k úhradě nákladů exekuce až v době, kdy jsou již náklady exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení zcela vymoženy. Tento postup se jeví jakožto vhodný například a zejména ve spojení s odváděním příslušné daně z přidané hodnoty kárně obviněným soudním exekutorem. Kárně obviněný na tomto místě nesouhlasí s argumentací kárného žalobce, dle kterého se kárně obviněný v této souvislosti nemůže hájit tím, že trvalo-li by vymáhání nákladů exekuce více jak 3 roky, nebylo by následně možné vystavit dobropis k původním daňovým dokladům starším jako 3 roky, neboť situace, kdy jsou náklady exekuce vymáhány více jak 3 roky, je podle kárného žalobce situací, kdy by mělo dojít k zastavení takovéto exekuce. Kárně obviněný má za to, že kárnému žalobci v rámci jeho dohledového činnosti nepřísluší zasahovat do činnosti kárně obviněného nebo mu dokonce přikazovat, jak by v rámci této činnosti měl postupovat, neboť by tímto ze strany kárného žalobce došlo nejen k nepřiměřenému zásahu do činnosti kárně obviněného, tj. k narušení jeho nestrannosti a nezávislosti, ale zároveň by v tomto případě rovněž došlo k nepřiměřenému zásahu do práv oprávněného.

Závěrem shrnuto - pro to, aby kárně obviněný mohl vymoci mj. náklady exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení, k jejichž vymožení kárně obviněného opravňuje samo usnesení o nařízení exekuce, je kárně obviněný nucen činit příslušné úkony směřující k provedení exekuce – tj. například vydat exekuční příkaz. Vzhledem k tomu, že kárně obviněný v daném případě činí kroky nutné k provedení exekuce (například k vymožení nákladů oprávněného), vzniká mu tímto nárok minimálně na

odměnu a náhradu hotových výdajů, jež – jak bylo uvedeného – může vymáhat i bez příkazu k úhradě nákladů exekuce. Opačný výklad je „výlučně“ právním názorem kárného žalobce, z jehož údajného porušování kárně obviněným nelze v žádném případě vyvozovat kárnou odpovědnost kárně obviněného soudního exekutora, stejně jako kárně obviněnému nelze přikazovat, aby podle tohoto názoru postupoval.

Pokud je kárně obviněnému vyčítáno, že údajně opomíjí peněžní ústav poučovat o tom, že částku odpovídající nákladům exekuce a nákladům oprávněného má vyplatit až po obdržení příkazu k úhradě nákladů exekuce a vyrozumění o tom, že tento nabyl právní moci, neboť náklady exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení lze údajně vymáhat jen na základě příkazu k úhradě nákladů exekuce, nikoliv na základě exekučního příkazu, kárně obviněný na tomto místě uvádí, že setrvává na shora uvedených skutečnostech, neboť má za to, že se v dané souvislosti žádného kárného provinění nedopustil. Uvedené ostatně – jak už bylo uvedeno výše – potvrzuje i stávající judikatura kárných senátů Nejvyššího správního soudu ČR (zejména rozhodnutí sp. zn. 11 Kse 3/2009, ze dne 17. 10. 2012 a rozhodnutí sp. zn. 15 Kse 1/2012 ze dne 19. 11. 2012), a dále shora zmíněná zpětvzetí kárných žalob.

- <u>Prodlení se zasláním výzvy oprávněnému k vyjádření se k návrhu na zastavení exekuce a s postoupením návrhu na zastavení exekuce</u>

K vytýkanému skutku, který má spočívat v prodlení se zasláním výzvy oprávněnému k vyjádření se k návrhu na zastavení exekuce a v prodlení s postoupením návrhů na zastavení exekuce, a to konkrétně v exekučním řízení proti povinné D. N. (067 EX 101316/08, 067 EX 101320/08) a proti povinnému F. N. (067 EX 243354/09, 067 EX 273032/09), sděluje kárně obviněný, že věc je třeba posuzovat v intencích specifik „speciálního režimu“. Poukazuje na právní úpravu obsaženou v § 55 e.ř., která přenesla na soudního exekutora pravomoc rozhodovat o zastavení exekuce, resp. vyzývat účastníky k vyjádření a případně postupovat návrhy na zastavení exekuce s nesouhlasným stanoviskem účastníků exekučnímu soudu, nabyla účinnosti dne 1. 11. 2009. Novela č. 286/2009 Sb., která tuto novou právní úpravu přinesla, ovšem zavedla pro soudní exekutory i další zásadní změny ve vedení exekučního řízení, se kterými se museli soudní exekutoři vypořádat (administrativní, personální a technická zátěž, která byla na soudní exekutory z exekučního soudu přenesena). Na konci roku 2009 a v části roku 2010 se tedy vzhledem k výše uvedenému a také vzhledem k výraznému nárůstu nápadu nových exekučních řízení stalo, že kárně obviněný byl novou agendou zcela zahlcen. Je pravdou, že v exekučních řízeních vedených proti povinné D. N. byl soudní exekutor v prodlení s postoupením návrhu na zastavení exekuce exekučnímu soudu. V řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 101316/08 bylo nesouhlasné stanovisko oprávněného doručeno soudnímu exekutorovi dne 24. 2. 2010. V souladu s § 55 odst. 2 exekučního řádu, který stanovuje k postoupení lhůtu 30ti dnů, měl být návrh na zastavení exekuce postoupen exekučnímu soudu nejpozději dne 26. 3. 2010, nikoliv dne 24. 3. 2010, jak uvádí kárný žalobce. Návrh na zastavení byl exekučnímu soudu postoupen dne 27. 5. 2010. V řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 101320/08 bylo nesouhlasné stanovisko oprávněného doručeno soudnímu exekutorovi dne 22. 4. 2010 a návrh na zastavení exekuce měl být postoupen exekučnímu soudu nejpozději dne 22. 5. 2010. Stalo se tak dne 30. 8. 2010. Soudní exekutor

byl tedy v prodlení s postoupením návrhu na zastavení exekuce cca 60 dnů, resp. cca 90 dnů.

V exekučním řízení vedeném proti F. N. pod sp. zn. 067 EX 243354/09 byl kárně obviněnému zaslán návrh povinného na zastavení exekuce dne 24. 6. 2010. Výzva k vyjádření se k podanému návrhu byla zaslána právnímu zástupci oprávněného dne 9. 9. 2010. V řízení proti témuž povinnému vedeném pod sp. zn. 067 EX 273032/09 obdržel kárně obviněný návrh na zastavení exekuce dne 16. 8. 2010. Výzva k vyjádření se k podanému návrhu byla zaslána právnímu zástupci oprávněného dne 19. 10. 2010. V obou případech byl kárně obviněný v prodlení s výzvou oprávněnému k vyjádření se k návrhu na zastavení exekuce v prodlení cca 7 týdnů, resp. 8 týdnů. Oprávněný se dne 27. 10. 2010 vyjádřil k návrhu povinného na zastavení exekuce a dne 3. 2. 2011 postoupil soudní exekutor návrh k rozhodnutí exekučnímu soudu. Byl tak v prodlení necelých 10 týdnů.

Dle názoru kárně obviněného nedosahuje skutek, vzhledem k délce prodlení se zasláním výzvy oprávněnému k vyjádření se k návrhu na zastavení a postoupením návrhu na zastavení exekučnímu soudu, stupně závažnosti kárného provinění. Kárně obviněný na svou obhajobu zdůrazňuje, že prodlení s postoupením návrhu na zastavení exekuce a výzvy k vyjádření se k návrhu na zastavení vzniklo v souvislosti s převzetím nové agendy, která původně příslušela exekučním soudům, a to v počátcích zavádění nových postupů na konci roku 2009 a částečně i v roce 2010. V této době byla připravována nová technická řešení a mechanizmy, včetně personálních opatření, která měla zabezpečit dodržování lhůt ve velmi rozsáhlé agendě kárně obviněného. V současné době již byly tyto mechanizmy nastaveny a přijata taková opatření, aby se podobná pochybení nemohla opakovat. Zároveň byli všichni zaměstnanci kárně obviněného s novými postupy a mechanizmy důsledně seznámeni tak, aby nemohlo docházet k jejich pochybení, či přesněji, aby byla případná pochybení co nejvíce omezena. Shledání provinění a případní sankce by tak byla čirou represí s absencí prevenčního rozměru správního trestání.

- <u>Prodlení s výzvou oprávněnému k odstranění vad návrhu</u>

Kárně obviněnému je vytýkáno prodlení v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 309245/10. Kárně obviněný obdržel návrh na nařízení exekuce dne 9. 11. 2010. K návrhu na nařízení exekuce byl připojen exekuční titul bez doložky právní moci a doložky vykonatelnosti. Exekutorský kandidát kárně obviněného vyzval oprávněného dne 3. 5. 2012 k doplnění návrhu na nařízení exekuce. Oprávněný návrh na nařízení exekuce doplnil dne 22. 5. 2012 a soudní exekutor následně požádal o pověření dne 22. 5. 2012. Kárně obviněný uvádí, že v době, kdy došlo k novele exekučního řádu v souvislosti s podáváním návrhů na nařízení exekuce soudním exekutorům, nikoliv exekučním soudům (novela č. 286/2009 Sb., účinná od 1. 11. 2009), bylo nutné vytvořit nové postupy, kontrolní mechanismy, či zaškolit nové zaměstnance na agendu, se kterou neměli soudní exekutoři do té doby žádné zkušenosti. V té době tedy byly v exekutorském úřadu nastaveny postupy, které byly považovány kárně obviněným za nejlepší možné; postup byl nastaven tak, že příchozí návrhy na nařízení exekuce byly rozdělovány do skupin na bezvadné (které byly postupovány exekučním soudům se žádostí o pověření) a vadné, v nichž bylo nutno vyzvat oprávněné k opravě návrhů na nařízení exekuce. Vzhledem ke skutečnosti, že byl roční nápad návrhů na nařízení exekuce v řádu desítek

tisíc, nebylo v silách kárně obviněného kontrolovat veškeré příchozí návrhy osobně, proto kontrolou příchozích návrhů na nařízení exekuce pověřil některé ze svých zaměstnanců, které řádně proškolil a poučil. Zaměstnanci měli posoudit, zda je spis vadný, či bezvadný a dle toho označit spis poznámkou. V případě, že byl návrh na nařízení exekuce posouzen jako vadný, měla být do spisu uvedena poznámka, na jejímž základě další z pověřených zaměstnanců (s právním vzděláním) vady posuzovali a vyzývali oprávněné k doplnění návrhu. Tento systém fungoval velice dobře, ovšem nebylo možno se vyvarovat výjimečných pochybení, jako například ve spise 067 EX 309245/10. Tento spis, ač měl být pověřeným zaměstnancem označen jako vadný, byl označen jako správný a při vnějším pohledu se tvářil tak, jakoby z něj odešla žádost o pověření a nebylo nutné v něm cokoliv činit. Kárně obviněný, vědom si možnosti ojedinělých pochybení v desítkách tisíc spisů, které vedl, učinil kroky k zajištění efektivních kontrolních mechanismů, které měly podobným pochybením bránit. Kontrolní mechanismy (zjednodušeně řečeno softwarová upozornění na odchylky ve spisech, které do spisů přivedou kvalifikované zaměstnance, kteří posoudí, zda je ve spisu nějaká nesprávnost a věc uvedou do pořádku) byly plně zapracovány do systému kárně obviněného v průběhu roku 2011 a nyní již fungují tak, že se jim daří jednorázová pochybení podchycovat již v počátečních stádiích, kdy je lze bez větších problémů napravit, a to plně v souladu s příslušnými právními předpisy.

Kárně obviněný připouští, že k prodlení s vytvořením výzvy k doplnění návrhu na nařízení exekuce došlo. Poukazuje zde ale na skutečnost, že k prodlení došlo již před značnou dobou, prodlení bylo způsobeno individuálním pochybením zaměstnance v souvislosti s nárůstem nové agendy a aktuálně jsou již ze strany kárně obviněného nastaveny v činnosti exekutorského úřadu takové systémové a kontrolní mechanismy, které obdobná pochybení vylučují. Shledání provinění a případní sankce by tak byla čirou represí s absencí prevenčního rozměru správního trestání.

- <u>Poskytování nepřiměřeně dlouhých lhůt k odstranění vad návrhů a související</u>

Kárně obviněnému je rovněž v několika případech vytýkáno, že poskytoval oprávněnému nepřiměřeně dlouhé lhůty k odstranění vad návrhů, které mu následně dle jeho přání prodlužoval, místo toho, aby v souladu s poučením které se oprávněnému dostalo, po neodstranění vad návrhu postoupil věc exekučnímu soudu k rozhodnutí o zastavení.

Kárně obviněný k tomu uvádí, že samotné určení šestiměsíční lhůty k doplnění návrhu na nařízení exekuce nemůže být chápáno jako kárné provinění, když záleží na uvážení kárně obviněného, jakou lhůtu oprávněnému poskytne. Kárně obviněný byl při posouzení délky lhůty, kterou má oprávněným poskytnout k doplnění návrhu na nařízení exekuce, nucen zohlednit i velikost nápadu. Vzhledem ke skutečnosti, že zmíněný oprávněný podával ročně desítky tisíc návrhů na nařízení exekuce a ve stovkách, možná tisících případech byl vyzýván k doplnění, byla mu logicky určena delší lhůta, než kdyby šlo o případ individuální. Kárně obviněný se rozhodl pro stanovení šestiměsíční lhůty k doplnění podání rovněž proto, že mu byla známa přetíženost a s tím související prodlevy s vyznačováním doložek právní moci a vykonatelnosti ze strany exekučních soudů na exekuční tituly. Kárně obviněný poukazuje i na to, že svým postupem nikoho nepoškodil, když oprávněnému nic nebránilo doplnit návrh na nařízení exekuce dříve, než ve

stanovené lhůtě a povinnému nic nebránilo uhradit dlužnou částku dle exekučního titulu přímo k rukám oprávněného před nařízením exekuce a vyhnout se tak povinnosti hradit náklady exekuce. Z uvedených důvodů považuje kárně obviněný tuto část kárné žaloby za zjevně neopodstatněnou, když je přesvědčen o tom, že se poskytováním šestiměsíční lhůty k doplnění podání kárného provinění nedopustil. Kárně obviněnému bylo vytýkáno nejen poskytování údajně nepřiměřených lhůt k odstranění vady návrhu, ale rovněž prodlužování lhůt k doplnění návrhu na nařízení exekuce na žádost oprávněného, namísto postoupení nedoplněných návrhů na nařízení exekuce exekučním soudům k zastavení. Kárně obviněný uvádí, že ve všech vytýkaných případech podal oprávněný vadný návrh na nařízení exekuce, když k návrhům nepřipojil exekuční titul s vyznačenou doložkou právní moci a vykonatelnosti. V exekučních řízeních vedených pod sp. zn. 067 EX 206463/10 a 067 EX 206729/10 vyzval kárně obviněný oprávněného dne 5. 2. 2010 k odstranění vad podání a určil mu lhůtu 6 měsíců. Dne 1. 6. 2010 požádal právní zástupce oprávněného o prodloužení lhůty k doplnění podání. V exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 206713/10 požádal právní zástupce oprávněného z vlastní iniciativy dne 3. 2. 2010 o prodloužení lhůty k odstranění vad podání. Kárně obviněný připouští, že v případě, kdy by určil oprávněnému lhůtu k doplnění podání a oprávněný by lhůtu bez dalšího nedoplnil, měl by kárně obviněný takový spis postoupit exekučnímu soudu k zastavení. Ve vytýkaných případech byla situace jiná. Ve všech případech požádal právní zástupce oprávněného o prodloužení lhůty k odstranění vad návrhu na nařízení exekuce před tím, než mu vypršela lhůta určená kárně obviněným (v jednom případě dokonce dříve, než ho kárně obviněný k doplnění podání vyzval). Je zcela na uvážení kárně obviněného, zda žádosti oprávněného vyhoví a lhůtu mu prodlouží, či zda postoupí neúplný návrh exekučnímu soudu s podnětem k zastavení. Vzhledem ke specifickému charakteru daných případů (velké množství případů na straně oprávněného) kárně obviněný oprávněnému vyhovoval a lhůty mu prodlužoval. Kárně obviněný i zde poukazuje na to, že svým postupem nikoho nepoškodil.

Kárně obviněnému je rovněž vytýkáno, že se v exekučních řízeních, vedených proti povinným K. T., I. Z., H. Č., F. J., P. K., F. N., K. K. a M. Č., dopustil domnělého kárného provinění, které mělo spočívat v tom, že kárně obviněný nevyzýval oprávněného k odstranění vad návrhu v zákonem stanovených lhůtách a v případě, že oprávněného vyzval, poskytoval mu nepřiměřeně dlouhé lhůty k odstranění vad návrhu, které mu následně dle jeho přání prodlužoval, místo toho, aby v souladu s poučením, které se oprávněnému dostalo, po neodstranění vad návrhu postoupil věc exekučnímu soudu k rozhodnutí o zastavení, v některých případech navíc požádal exekuční soudy o pověření k provedení exekuce, přestože byly splněny podmínky pro zastavení (v exekučních řízení vedených proti povinné K. T., P. K. a M. Č.), tyto skutečnosti exekučnímu soudu zatajil a umožnil oprávněnému opětovně vady návrhu odstranit. Kárně obviněný zde trvá na tom, že samotné určení šestiměsíční lhůty k doplnění návrhu na nařízení exekuce nemůže být chápáno jako kárné provinění, když záleží na uvážení kárně obviněného jakou lhůtu oprávněnému poskytne (viz výše).

Pokud je kárně obviněnému vytýkáno prodlení s vyhotovováním výzev oprávněnému k odstranění vad návrhu v zákonem stanovených lhůtách, uvádí kárně obviněný, že si je vědom jednorázového prodlení v souvislosti s vyzváním oprávněného k opravě návrhu na nařízení exekuce. Kárně obviněný připouští, že se prodlení dopustil v

exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 315048/10, když v tomto řízení obdržel návrh na nařízení exekuce dne 29. 11. 2010 a k opravě návrhu vyzval oprávněného až dne 17. 10. 2011. Kárně obviněný uvádí, že v době, kdy došlo k novele exekučního řádu v souvislosti s podáváním návrhů na nařízení exekuce soudním exekutorům, nikoliv exekučním soudům (novela č. 286/2009 Sb. účinná od 1. 11. 2009), bylo nutné vytvořit nové postupy, kontrolní mechanismy, které byly považovány kárně obviněným za nejlepší možné (viz výše) Vzhledem ke skutečnosti, že byl roční nápad návrhů na nařízení exekuce v řádu desítek tisíc, nebylo v silách kárně obviněného kontrolovat veškeré příchozí návrhy osobně, proto kontrolou příchozích návrhů na nařízení exekuce pověřil některé ze svých zaměstnanců, které řádně proškolil a poučil; jakkoli zavedený systém fungoval velice dobře, nebylo možno se vyvarovat ojedinělých pochybení, jako například ve spise vedeném pod sp. zn. 067 EX 315048/10.

Kárně obviněný se stran pochybení zapříčiněných ojedinělými chybami zaměstnanců, nedomnívá, že výše uvedené pochybení na straně kárně obviněného, potažmo jeho zaměstnanců, je natolik závažné, aby mohlo být chápáno jako kárné provinění.

Kárně obviněnému je dále vytýkána skutečnost, kdy požádal exekuční soudy o pověření k provedení exekuce, přestože byly splněny podmínky pro zastavení, tyto skutečnosti exekučnímu soudu zatajil a umožnil oprávněnému opětovně vady návrhu odstranit. Kárně obviněný připouští, že z důvodu technického problému došlo dne 3. 2. 2011 k hromadnému odeslání elektronických žádostí o pověření exekučním soudům. Toho dne odešly žádosti o pověření i z některých exekučních spisů, v nichž měl být návrh na nařízení exekuce zamítnut, resp. odmítnut. Kárně obviněný si je tohoto pochybení vědom. Pochybení bylo způsobeno chybou pracovníka IT oddělení, který nenastavil v systému účinné filtry a dopustil odeslání žádostí o pověření i ve spisech, v nichž měl být exekuční návrh zamítnut, resp. odmítnut. Kárně obviněný uvádí, že si je vědom částečné odpovědnosti za chování svých zaměstnanců. V daném případě však kárně obviněný pověřené zaměstnance řádně poučil a proškolil a se zaměstnancem, který zmíněné jednorázové pochybení způsobil, okamžitě rozvázal pracovní poměr. Kárně obviněný navíc upozorňuje na skutečnost, že od tohoto skutku uplynuly více jak dva roky, a stejné pochybení se od té doby již nikdy neopakovalo. Z uvedeného důvodu se kárně obviněný nedomnívá, že bylo uvedené pochybení natolik závažné, aby mohlo být považováno za kárné provinění. Shledání provinění a případní sankce by tak byla čirou represí s absencí prevenčního rozměru správního trestání.

- <u>Nespojení exekučních řízení, zamítnutí návrhu na spojení exekučních řízení</u>

K vytýkanému skutku, který má spočívat v opakovaném nespojení vícero údajně ke spojení vhodných exekučních řízení, event. v údajně účelovém zamítnutí návrhu na spojení, kárně obviněný uvádí, že je, mírně řečeno, zaskočen postupem kárného žalobce, který si opakovaně přisvojuje pravomoc, která mu zcela jistě v rámci jeho dohledové činnosti nepřísluší, když zjevně subjektivně hodnotí rozhodovací činnost kárně obviněného. Dle ustanovení § 116 odst. 2 EŘ ve znění účinném do 31. 12. 2012 je za kárné provinění soudního exekutora, kandidáta nebo koncipienta považováno závažné nebo opětovné porušení jeho povinností stanovených právním nebo stavovským předpisem

nebo usnesením Komory, nebo narušení důstojnosti exekutorského povolání jeho chováním. Kárně obviněný má tedy za to, že daný skutek by kárným senátem neměl být vůbec řešen, neboť bylo, resp. je záležitostí pouze kárně obviněného, jakým způsobem vede jednotlivá – byť ke spojení vhodná – exekuční řízení, a záleží tak pouze na jeho rozhodnutí, zda tato exekuční řízení spojí či nikoliv. Dohled prováděný kárným žalobcem je prováděn zejména kontrolou spisů, listin a evidenčních pomůcek kárně obviněného soudního exekutora, sledováním dodržování zákonnosti postupů při výkonu exekuční činnosti a prověřováním délky exekučního řízení. V žádném případě mu však nepřísluší do postupu kárně obviněným vedených exekucí jakkoliv zasahovat, či mu dokonce přikazovat, jak má ve věci nadále postupovat. Uvedené ostatně vyslovil i sám kárný žalobce v jednom ze svých podání adresovaných kárně obviněnému pod č.j. 955/2012-OSD-ENA/12 ze dne 15. 3. 2013, v němž uvedl, že „*Zásah do soudního či exekučního řízení nelze řešit formou stížnosti dohledovému orgánu, ale procesními prostředky, které právní řád připouští a které na návrh účastníka řízení řeší soudy,*“ čímž měl v tomto kontextu na mysli podání námitek proti příkazu k úhradě nákladů exekuce. Shora uvedené dále dle názoru kárně obviněného shodně potvrzuje mj. i usnesení Ústavního soudu České republiky sp. zn. III. ÚS 1759/12 ze dne 18. 10. 2012, v němž Ústavní soud vyslovil názor, že: „*K obavě stěžovatele, že soudní exekutorka si kritizovaným procesním usnesením vytváří předpolí k uložení povinnosti k úhradě i neúčelných nákladů řízení se poznamenává, že do „jisté míry“ je věcí exekutorky, jak řízení vede, nicméně důsledky zvoleného postupu nesmí jít k tíži jeho účastníka, neboť i ona je nálezy Ústavního soudu vázána (...).*“

V případě „nespojování exekučních řízení“ kárně obviněný poukazuje rovněž na to, že pro tento skutek kárný žalobce ve vztahu ke kárně obviněnému vzal zpět svou kárnou žalobu evidovanou pod č. j. 663/2011-OSD-ENA/14 (vedenou pod sp. zn. 15 Kse 6/2012 Nejvyššího správního soudu ČR) mj. s odůvodněním, že: „Nelze očekávat, že by kárný senát shledal uvedené jednání kárným proviněním za situace, kdy k němu došlo v době právní úpravy, která explicitně povinnost spojit řízení nestanovila, přestože tato vyplývala ze samé podstaty tohoto institutu (...).“

V případě „zamítnutí návrhu na spojení exekučních řízení“ je pak nutné explicitně zohlednit mj. skutečnost, že i pro tento skutek kárný žalobce ve vztahu ke kárně obviněnému vzal zpět svou kárnou žalobu evidovanou pod č.j. 677/2011-OSD-ENA/9 (vedenou pod sp. zn. 15 Kse 5/2012 Nejvyššího správního soudu ČR), kde je kárně obviněnému vytýkáno mj. právě zamítnutí návrhu na spojení, které kárně obviněný dle slov kárného žalobce odůvodnil vyjádřením oprávněného, který nebyl k vyjádření ani vyzván a toto vyjádření nebylo ani založené v exekučním spise (obdobně jako v případě povinného H. Č.).

Kárně obviněný nad rámec uvedeného na svoji obhajobu konstatuje, že do 31. 12. 2012 neexistoval žádný právní předpis, který by kárně obviněnému ukládal povinnost spojit exekuční řízení. Kárně obviněný sice tuto možnost měl, resp. stále má, ale vždy záviselo na jeho individuálním posouzení každého případu. S účinností do 31. 12. 2012 totiž existovala pouze jediná právní úprava upravující spojování (nejen explicitně exekučních) řízení, nacházející se v ustanovení § 112 občanského soudního řádu, který ve svém prvním odstavci stanovuje, že v zájmu hospodárnosti řízení může soud (v našem případě i kárně obviněný soudní exekutor) spojit ke společnému řízení věci, které byly u

něho zahájeny a skutkově spolu souvisí nebo se týkají týchž účastníků. Kárně obviněný na tomto místě opakovaně upozorňuje a zdůrazňuje, že v daném zákonném ustanovení vidí spojení „může spojit“, nikoliv „musí spojit“. V posuzovaných věcech, pokud tedy kárně obviněný nerozhodl o spojení exekučních řízení, učinil tak mj. proto, že – jak už bylo uvedeno výše – nebyl povinen sloučit dvě či více exekučních řízení, které byly uplatněny odděleně. Nehledě na to, že mnohdy ani samotný povinný spojení dotčených exekučních řízení vůbec nepožadoval. Aktivita účastníků řízení přitom je podle názoru kárně obviněného zásadní (viz. taktéž zásada „Vigilantibus iura scripta sunt“) už mimo jiné vzhledem k tomu, že kárný žalobce poměrně vehementně, nevyhýbavě a nepodloženě zpochybňuje objektivnost jednání kárně obviněného soudního exekutora, proti čemuž se kárně obviněný důrazně ohrazuje. Kárně obviněný odmítá jakákoliv krajně subjektivní nařčení a spekulace ze strany kárného žalobce o údajné existenci nadstandardní spolupráce právního zástupce oprávněného a kárně obviněného soudního exekutora. Kárně obviněný má za to, že (nejen) v daných případech nijak nepochybil, neboť vykonával a vykonává exekuční činnosti nezávisle, tj. mj. v souladu s ustanovením § 2 exekučního řádu, aniž by některé ze stran bylo laicky řečeno nadržováno či aniž by některá ze stran byla poškozena.

Pokud tedy kárný žalobce tvrdí, že soudní exekutor bral při rozhodování, zda vést každé řízení jednotlivě či spojeně, nebo zda návrh na spojení zamítne či tomuto (zcela/částečně) vyhoví ohledy pouze na své soukromé zájmy, resp. na ekonomické dopady tohoto rozhodování na něho samotného a na oprávněného, nikoliv na povinného, uvádí kárně obviněný, že ani toto tvrzení kárného žalobce se nezakládá na pravdě a zavání spíše snahou kárného žalobce vytvářet mediální obraz soudních exekutorů jako ožebračovatelů povinných, nikoliv jako vymahatelů přiznaného právního nároku. Kárně obviněný soudní exekutor i v případě, že exekuční řízení nespojí, nebrání povinnému v tom, aby si případně podal námitky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce (v případě, že s vyčíslenými náklady nebude souhlasit) a docílil tak snížení nákladů exekuce, a tím i snížení ekonomického dopadu na povinného. Ve stejném duchu se ostatně vyjádřil jak Ústavního soudu ČR v již jednou zmiňovaném usnesením sp.zn. III. ÚS 1759/12 ze dne 18. 10. 2012, tak i Nejvyšší soud ČR, který ve svém rozhodnutí sp. zn. 20 Cdo 1473/2008, ze dne 23. 7. 2009, vyslovil, že: *„Domáhá-li se oprávněný exekuce ukládající peněžité plnění, soud zkoumá, zda výše vymáhané částky odpovídá částce přiznané podkladovým rozhodnutím. Oprávněný může vymáhat nižší částku, zákon ani nevylučuje, aby vymáhal přiznanou částku několika návrhy. V takovém případě se nabízí možnost spojit věci ke společnému řízení (§ 112 o. s. ř.). Nedojde-li k tomu, spočívá obrana povinného proti podávání několika samostatných návrhů k vymáhání částky přiznané jedním exekučním titulem v podání námitek proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, protože uvedeným postupem se zvyšují náklady exekuce, a účelnost jejich vynaložení je proto třeba pečlivě zvažovat.“*

V případě ekonomické otázky vznesené kárným žalobcem kárně obviněný rovněž uvádí, že pokud povinný svým opakujícím se protiprávním jednáním (porušováním povinností splnit závazky, kteréžto mu byly uloženy několika exekučními tituly) vzal na sebe riziko exekuce, není nepřijatelné spojovat s ním též nepříznivé následky exekučního řízení spočívající v objektivně předvídatelných nákladech exekučního řízení. Nelze hodnotit jako protiprávní postup oprávněného, který vymáhá jednotlivé pohledávky samostatně. V případě, že ke spojení věcí nedošlo předtím, než byly exekuce nařízeny, je kárně obviněný vázán rozhodnutím soudu o nařízení exekuce v každém jednotlivém

případě. Z procesního hlediska tedy není kárně obviněný povinen provést sloučení dvou nebo více věcí, které byly oprávněným uplatněny odděleně. Kárně obviněný tedy uzavírá, že nesplnění povinností ze strany povinného uložených mu soudem v nalézacích řízeních je třeba považovat za hrubé porušení povinností povinného, jejichž důsledky nemohou jít k tíži oprávněného či kárně obviněného soudního exekutora a případným spojováním exekučních řízení vést k nárůstu právní nejistoty.

Kárně obviněný dále uvádí, že v daném případě nelze opomenout ani právo účastníků řízení na zákonného soudce, respektive zákonný soud. Kárně obviněnému je z vlastní praxe známa situace, kdy mezi týmiž účastníky řízení je vedeno vícero exekučních řízení, k jejichž provedení je sice pověřen tentýž soudní exekutor, avšak v řízeních figurují různé místně příslušné exekuční soudy. Dle ustanovení § 45 odst. 2 exekučního řádu je místně příslušným exekučním soudem soud, v jehož obvodu má bydliště povinný, je-li fyzickou osobou, a nemá-li bydliště, soud, v jehož obvodu se zdržuje (...). Pokud tedy v mezidobí mezi jednotlivými exekučními návrhy povinný změní místo dle ustanovení § 45 odst. 2 exekučního řádu rozhodné pro určení místní příslušnosti exekučního soudu, může dojít (a v praxi dle zkušeností soudního exekutora dochází) k situaci, že ačkoliv je proti povinnému vedeno vícero exekučních řízení, k nimž je pověřen tentýž soudní exekutor, nejsou tato vedena u stejného místně příslušného exekučního soud. Popsaná situace má přitom fatální důsledky pro případné spojení exekučních řízení. Kárně obviněnému je totiž z praxe znám právní názor, který zastávají někteří exekuční soudci například u Okresního soudu Praha-západ, když tito spojují pouze ta exekuční řízení, v nichž je věc rozhodována týmž soudcem, či u Obvodního soudu pro Prahu 4, kde tito spojují pouze ta exekuční řízení, v nichž výslovně jakožto místně příslušný exekuční soud figuruje tentýž soud, tj. Obvodní soud pro Prahu 4. Pro představu – za situace, kdy soudní exekutor na základě návrhu povinného spojil exekuční řízení, v nichž v některých jakožto místně příslušný exekuční soud figuroval Obvodní soud pro Prahu 4 a v některých Obvodní soud pro Prahu 5, tak, že spojené exekuční řízení spadá jen do působnosti Obvodního soudu pro Prahu 4, bylo kárně obviněnému Obvodním soudem pro Prahu 4 výslovně sděleno, že: „...u našeho soudu jsou vedena pouze dvě z těchto řízení (...). Protože není možné spojit ke společnému řízení věci, jež jsou projednávány u více různých soudů, žádáme Vás o vydání usnesení, jímž budou řízení, která jsou vedena odlišnými exekučními soudy vyloučena k samostatnému projednání.“ Na podkladě shora uvedeného si tedy kárně obviněný dovede představit situaci, kdy v případě, kdy dojde ke spojení řízení vedených u Okresního soudu v Kladně a u Okresního soudu v Třebíči s tím, že by věc dále spadala do působnosti Okresního soudu v Třebíči, mohlo by dojít ke sporné právní otázce, na níž má jiný právní názor soudce v Kladně a jiný právní názor soudce v Třebíči. Pokud by bylo rozhodnuto soudcem v Třebíči v neprospěch povinného, kterému by byl odebrán jeho zákonný soudce v Kladně, došlo by tím k porušení jednoho ze základních práv, totiž práva na zákonného soudce. Jedná se tedy o zásadní argument a kárně obviněný soudní exekutor si není vědom toho, že by se mj. Ústavní soud s daným argumentem dostatečně vypořádal, či že by se jím sám kárný žalobce jakožto dohledový orgán mj. i exekučních soudů zabýval.

S ohledem na výše uvedená tvrzení proto kárně obviněný uzavírá, že má zcela jednoznačně za to, že v dotčených případech postupoval objektivně, nestranně a v souladu se zákonem, tj. že se nedopustil ničeho, co by kárným senátem mohlo být považováno za kárné provinění.

- <u>Nezohlednění a nerespektování spojení</u>

K vytýkanému skutku, který má obecně spočívat v údajném opakovaném nezohlednění spojení v exekučních řízeních, kárně obviněný sděluje následující:

Stran řízení vedených proti povinné M. P. kárně obviněný uvádí, že proti povinné bylo vedeno celkem 18 exekučních řízení. Vzhledem k tomu, že v době rozhodování kárně obviněného o spojení exekučních řízení již zaniklo ve smyslu ust. § 51 písm. c) exekučního řádu pověření ve vztahu k exekučním řízením vedeným pod sp. zn. 067 EX 258724/10, 067 EX 259360/10 a 067 EX 259369/10, rozhodl kárně obviněný usnesením č. j. 067 EX 258510/10-53, ze dne 17. 4. 2012 o spojení „pouze" 15 exekučních řízení. Kárně obviněný tak učinil na základě podání povinné, které bylo kárně obviněnému doručeno dne 21. 3. 2012. Toto podání bylo nejasné a povinná tedy byla ze souvisejícího spisu vyzvána usnesením č. j. 067 EX 219634/11-30, ze dne 28. 3. 2012 k tomu, aby doplnila své podání a uvedla, čeho se domáhá. Povinná podání doplnila přípisem ze dne 10. 4. 2012, přičemž kárně obviněný takto doplněné podání dle obsahu posoudil jako návrh povinné na sloučení exekučních řízení a tomuto návrhu tak, jak je shora uvedeno vyhověl. Předmětné usnesení o spojení kárně obviněný zaslal nejen povinné, oprávněnému a příslušnému exekučnímu soudu, ale rovněž i subjektům, které v této souvislosti blokovaly peněžní prostředky povinné, tj. ČSSZ a příslušným peněžním ústavům. Vedle toho kárně obviněný všem dotčeným subjektům, tzn. nejen povinné, jak tvrdí kárný žalobce, podáním č. j. 067 EX 258510/10-70 ze dne 19. 4. 2012 výslovně sdělil, že na základě zmíněného usnesení došlo ke spojení exekučních řízení a že celková dlužná částka po tomto spojení činí částku ve výši 43.420,- Kč. Sdělení celkové dlužné částky po spojení, včetně usnesení o spojení, bylo ČSSZ a příslušným peněžním ústavům doručeno dne 23. 4. 2012, což ostatně potvrzují i doručenky (č. l. 74, 75 a 76) založené ve spisu, který kárný žalobce měl k dispozici. Není tedy pravdou, jak tvrdí kárný žalobce, že by subjekty, které blokovaly peněžní prostředky povinné, tj. ČSSZ a příslušné peněžní ústavy, nebyly kárně obviněným informovány o tom, že došlo ke spojení, resp. že došlo ke změně v celkové výši vymáhané povinnosti v důsledku tohoto spojení, neboť o tomto zcela evidentně informovány byly. Kárně obviněný zdůrazňuje, že kárný žalobce tuto informaci měl po celou dobu k dispozici, neboť disponoval exekučním spisem, v němž byly mj. založeny příslušné doručenky prokazující doručení mj. sdělení celkové dlužné částky po spojení těmto subjektům, a v kárně žalobě tak dle názoru kárně obviněného uvádí záměrně zavádějící a zjevně nepravdivé informace.

Obdobně stran exekučních řízení vedených proti povinnému T. V. a proti povinnému K. H. kárně obviněný uvádí, že v případě povinného K. H. bylo proti tomuto povinnému kárně obviněným vedeno celkem 6 exekučních řízení; exekuční soud spojil usnesením č.j. 13 EXE 5265/2010-21, ze dne 20.9.2010, které bylo kárně obviněnému doručeno dne 12. 10. 2010, pět těchto řízení do jednoho společného řízení dále vedeného pod sp. zn. 067 EX 279399/09. Kárně obviněný na tomto místě poukazuje zejména na skutečnost, že ke spojení exekučních řízení exekučním soudem došlo v roce 2010, tj. v době, kdy teprve postupně nabývala problematika spojování exekučních řízení a s tím spojených nákladů exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení, na aktuálnosti a mediální významnosti, tj. v době, kdy se nejen sám kárně obviněný, ale i exekuční soudy a

další dotčené subjekty teprve v praxi seznamovaly s problematikou spojování exekucí, a s tím spojenými postupy. Nehledě na to, že v dané době navíc nebyla dostatečně ustálená judikatura zejména Ústavního soudu, která by s určitostí reflektovala zásadní otázky související se spojováním exekučních řízení, resp. s náklady spojených věcí. K tomuto kárně obviněný dodává, že vědom si jednoho z nejdůležitějších cílů institutu spojení exekučních řízení, totiž snížení nákladů spojených s řízením, vyčísloval náklady exekuce ve spojeném řízení tak, že v rámci nákladů exekuce vyčísloval pouze jedny hotové výdaje a jednu odměnu, protože, po spojení exekučních řízení vymáhal exekuci pouze v jednom - spojeném - řízení. V případě náhrady nákladů právního zastoupení v exekučním řízení však kárně obviněný do ustálení judikatury zejména Ústavního soudu, tj. mj. ještě v roce 2011, nebyl přesvědčen o tom, že by měl mít právní zástupce oprávněného nárok pouze na jednu náhradu nákladů právního zastoupení. Kárně obviněný v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že zatímco soudní exekutor po spojení řízení vymáhal exekuci sice na základě vícero exekučních titulů, avšak pouze v jednom řízení pod jednou spisovou značkou, kdy mu tedy vznikly jen jedny náklady, situace u oprávněného, respektive jeho právního zástupce, byla rozdílná. Dle názoru kárně obviněného musel JUDr. Sokol každý jednotlivý exekuční titul zpracovat, u velké části exekučních titulů získat od soudu exekuční titul s vyznačenou doložkou právní moci a s doložkou vykonatelnosti, u každé jednotlivé věci se seznámit s aktuálním stavem věci, atd. Z těchto důvodů kárně obviněný nepovažoval vůči právnímu zástupci oprávněného za správné, aby měl nárok pouze na jednu náhradu nákladů právního zastoupení. Kárně obviněný zastával svůj právní názor i v kontextu s případy, kdy by oprávněný, respektive jeho právní zástupce, štěpil pohledávky z jednoho exekučního titulu do vícero exekučních řízení. V daných případech by nepochyboval soudní exekutor o tom, že právní zástupce oprávněného účelově štěpil pohledávky (a tím si i přidělával práci) za účelem zvýšení své odměny. Toto však nebyl případ exekučních řízení, v nichž zastupoval oprávněného JUDr. Sokol. Kárně obviněný k danému bodu rovněž dodává, že vzhledem k vývoji judikatury Ústavního soudu (zejména na základě nálezu čtvrtého senátu Ústavního soudu IV. ÚS 1881/11, ze dne 16. 1. 2012, se kterým se seznámil v únoru roku 2012, předmětný příkaz k úhradě nákladů exekuce byl vydán v březnu roku 2012), došel kárně obviněný důkladnou právní analýzou k přesvědčení, že jím vyslovený právní názor na výpočet nákladů právního zastoupení není mezi právnickou veřejností chápán jako většinový a že by měl tedy vzhledem k zásadě předvídatelnosti soudních rozhodnutí v budoucnu přiznávat ve spojených řízeních náhradu právního zastoupení právnímu zástupci oprávněného pouze jednou. Kárně obviněný proto v souladu s výše uvedeným nálezem, jehož odůvodnění považoval za precizní, rozhodl o nákladech oprávněného tak, že přiznal právnímu zástupci oprávněného částku 4.320,- Kč. Z výše uvedeného důvodu proto došlo na straně kárně obviněného k rozporu mezi částkou, kterou kárně obviněný povinnému, resp. v tomto případě právnímu zástupci povinného v září roku 2011 původně sdělil, resp. vyčíslil, a jež tak byla vyšší než částka, kterou po povinném následně požadoval v příkazu k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 279399/09-73 ze dne 28. 3. 2012. Kárně obviněný tedy na tomto ve vztahu k této věci uzavírá, že se nezakládá na pravdě, že by nerespektoval spojení exekučních řízení do jedné věci, tj. že by toto spojení nezohlednil v celkové výši vymáhané pohledávky, neboť tak zcela evidentně učinil. K uvedenému rovněž dodává, že exekuční příkazy postihujících mzdu povinného vydal před tím, než došlo ke sloučení exekučních řízení. Vydání těchto exekučních příkazů tedy bylo v souladu se zásadou proporcionality. Pokud je kárně obviněnému vyčítáno, že údajně nesdělil subjektům, které blokovaly majetek povinného, že došlo ke změně celkové

vymáhané pohledávky, kárně obviněný dodává, že ihned poté, co kárně obviněný zjistil, že je exekuce vedená pod sp. zn. 067 EX 279399/09 zcela vymožena, rozhodl usnesením č. j. 067 EX 279399/09-71 ze dne 28. 3. 2012 o zrušení exekučních příkazů, jimiž byla postižena mzda povinného (č. j. 067 EX 279399/09-13, č. j. 067 EX 269589/09-13, č. j. 067 EX 258832/09-16, č.j. 067 EX 258974/09-12, č.j. 067 EX 259451/09-12) a příslušný, ve spojeném řízení vzniklý přeplatek, vrátil povinnému na jím sdělený bankovní účet. V případě povinného T. V. bylo proti tomuto povinnému kárně obviněným vedeno celkem devět exekučních řízení. Exekuční soud spojil usnesením č. j. 42 NC 7900/2009-54 ze dne 27. 1. 2011, které bylo kárně obviněnému doručeno dne 3. 2. 2011, těchto devět exekučních řízení do jednoho společného řízení následně vedeného jen pod sp. zn. 067 EX 274669/09. Kárně obviněný upozornil na skutečnost, že ke spojení exekučních řízení exekučním soudem došlo v roce 2011, tj. v době, kdy kárně obviněný i nadále zastával právní názor, že oprávněný má nárok na náhradu nákladů právního zastoupení v exekučním řízení za každý jednotlivý podaný exekuční návrh (v daném případě tedy 9 x 3.420,- Kč). Z uvedeného důvodu kárně obviněný v daném řízení evidoval nedoplatek, o jehož existenci povinného, resp. jeho právního zástupce informoval s tím, že po úhradě tohoto nedoplatku kárně obviněný vydá příkaz k úhradě nákladů exekuce. Jak už kárně obviněný výše uvedl, právní názor kárně obviněného byl ovlivněn především skutečností, že otázka spojování exekučních řízení (nejen) v dané době představovala značně problematickou agendu, která se postupně vyvíjela. Z uvedeného důvodu proto poté, co povinný neuhradil celkovou dlužnou částku tak, jak tato byla kárně obviněným původně (vč. nedoplatku) vyčíslena (povinný uhradil pouze dne 5. 8. 2011 částku ve výši 721,- Kč), a teprve jen velmi krátce poté, co se kárně obviněný seznámil s příslušným nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1881/11, vydal dne 20. 2. 2012 kárně obviněný příkaz k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 274669/09-42, i nadále částečně ovlivněný dřívějším právním názorem kárně obviněného, dle kterého náleží oprávněném náhrada právního zastoupení v exekučním řízení za každé jednotlivé spojené řízení. Z uvedeného důvodu a i nadále částečně pod vlivem svého někdejšího právního názoru kárně obviněný v předmětném příkazu přiznal oprávněnému náklady právního zastoupení v exekučním řízení ve výši 10.080,- Kč skládající se z odměny ve výši vypočtené ze součtu jistin všech spojených exekučních řízení a celkem 18 úkonů právní služby, neboť měl za to, že v každém z devíti spojených exekučních řízeních právní zástupce oprávněného, ačkoliv tento neměl nárok na odměnu jako takovou, i tak musel vykonat minimálně dva úkony – převzetí právního zastoupení a příprava a podání exekučního návrhu. Exekuční soud sice na základě námitek povinného následně usnesením č. j. 42 Nc 7900/2009-90, ze dne 5. 4. 2012 tento příkaz k úhradě nákladů exekuce změnil, ani tato skutečnost, však dle kárně obviněného nemůže založit kárnou odpovědnost kárně obviněného za shora popsané situace. Pokud je kárně obviněnému vyčítáno, že kárně obviněný byl v prodlení s vydáním předmětného příkazu k úhradě nákladů exekuce, odkazuje tímto kárně obviněný mj. na shora uvedené. V případě povinné I. Z. byla kárně obviněným proti této povinné vedena celkem čtyři exekuční řízení. Exekuční soud, kterým v dané věci byl Obvodní soud pro Prahu 8, spojil usnesením č. j. 47 EXE 2027/2010 – 25 ze dne 16. 2. 2011 tři ze těchto čtyř exekučních řízení do jednoho společného řízení následně vedeného jen pod sp. zn. 067 EX 289226/10; ke spojení exekučních řízení přitom došlo až poté, co v těchto exekučních řízeních byly vydány exekuční příkazy postihující účet povinné u peněžního ústavu č. j. 067 EX 289226/10-11 ze dne 21. 1. 2011, č. j. 067 EX 289275/10-9 ze dne 21. 1. 2011 a č. j. 067 EX 289374/10-9 ze dne 21. 1. 2011. Kárně obviněný by na tomto místě odkazuje na

argumentaci výše; z uvedeného důvodu v daném spojeném řízení původně evidoval nedoplatek ve výši 6.840,- Kč, o jehož existenci mj. vyrozuměl samotnou povinnou, vzhledem k tomu, že povinná nedoplatek dobrovolně neuhradila, vyrozuměl kárně obviněný dne 30. 6. 2011 příslušný peněžní ústav, který na základě exekučních příkazů blokoval majetek povinné, mj. o tom, že tyto nabyly právní moci. Tento postup považuje kárně obviněný za zcela správný, neboť vycházel z tehdejšího konstantního (viz výše) právního názoru, z něhož tak v žádném případě nelze vyvozovat kárnou odpovědnost kárně obviněného. Pro úplnost kárně obviněný dodává, že povinná zmíněný nedoplatek uhradila až dne 9. 11. 2011, načež kárně obviněný již dne 16. 11. 2011 vydal avizovaný příkaz k úhradě nákladů exekuce, proti které povinná mohla, což také nakonec učinila, podat opravný prostředek – námitky, pokud s právním názorem, tj. s jím vyčíslenými náklady exekuce, vč. nákladů oprávněného zastoupeného v exekučním řízení právním zástupcem, nesouhlasila. Pokud jde o vydání exekučních příkazů č. j. 067 EX 289275/10-20 ze dne 21. 3. 2011 a č. j. 067 EX 289374/10-20 ze dne 21. 3. 2011, kterými kárně obviněný shodně rozhodl o provedení exekuce srážkami ze mzdy a jiných příjmů povinné, které byly vydány v již sloučených spisech, kárně obviněný uvádí, že k jejich vydání došlo zjevnou administrativní chybou na straně kárně obviněného na základě lustrace, která byla ve slučovaných spisech na základě výsledku součinnostního dotazu na příslušnou zdravotní pojišťovnu povinné zadána ještě před tím, než se do slučovaných spisů fakticky promítlo usnesení o spojení, tj. než do slučovaných spisů byly ručně zadány kontrolní (blokovací) mechanismy, zabraňující shora uvedené situaci. Tato administrativní chyba však byla kárně obviněným ihned poté, co se o ní kárně obviněný dozvěděl, zhojena, když exekuční příkazy byly kárně obviněným zrušeny. Na základě těchto administrativní chybou vydaných exekučních příkazů přitom povinné nemohla vzniknout a taktéž ani nevznikla žádná škoda, neboť na základě nich mj. nebylo ničeho vymoženo, nehledě na to, že se ve své podstatě jednalo o nicotná rozhodnutí, když byla vydána vůči zaměstnavateli, u kterého povinná již dávno nepracovala. V exekučních řízeních vedených proti povinné K. T. kárný žalobce kárně obviněnému vytýká, že údajně poté, co dne 25. 2. 2010 obdržel usnesení exekučního soudu o spojení 17 věcí, toto usnesení nerespektoval, a to až do 23. 9. 2011, kdy exekuci se souhlasem oprávněného zastavil, přičemž tak údajně činil proto, že již dne 21. 9. 2011 evidoval návrh povinné na spojení všech exekučních řízení a musel by tak údajně snížit náklady exekuce i ve zbývajících exekučních řízeních. Kárně obviněný k tomu uvádí, že tento skutek považuje za zjevně účelově vykonstruovaný, neboť má za to, že se (nejen) v tomto případě žádného závažného ani opětovného porušení povinností stanovených právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Komory nedopustil, i když se kárný žalobce snaží tvrdit opak. K tomuto kárně obviněný dodává, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 č. j. 68 Nc 236/2009-33 ze dne 22. 2. 2010 bylo rozhodnuto o spojení 17 exekučních řízení s tím, že tato řízení budou nadále vedena pod sp.zn. 067 EX 203905/08. Ke spojení exekučních řízení došlo již v roce 2010, tj. jak už kárně obviněný uvedl, ve značně pro spojování exekučních řízení nejisté době, kdy na tuto problematiku de facto neexistoval ucelený právní názor, neboť tento se v této době teprve postupně formoval. Vzhledem k této skutečnosti tak nelze kárně obviněnému vytýkat přiklonění se k jednomu z právních názorů vyčíslovat předběžné náklady exekuce, vč. předběžných nákladů oprávněného v exekučním řízení tak, jako by ke spojení exekučních řízení vůbec nedošlo. Kárně obviněný dále uvádí, že odmítá jakékoliv spekulace kárného žalobce, dle kterých k zastavení exekučního řízení vedeného pod sp. zn. 067 EX 203905/08 údajně došlo jen proto, aby se kárně obviněný vyhnul případnému rozhodnutí o návrhu povinné

na spojení všech, tj. nejen v dané době nespojených exekučních řízení, neboť k zastavení tohoto řízení by došlo i kdyby povinná nepodala zmíněný návrh na spojení všech u kárně obviněného proti povinné vedených exekučních řízení. Kárně obviněný – jak už několikrát uvedl – se spojování exekučních řízení v žádném případě nevyhýbá, což ostatně potvrzuje nejen to, že usnesením č. j. 067 EX 219853/09-71 ze dne 24. 4. 2012 následně rozhodl o spojení většiny v současnosti proti zmíněné povinné jím vedených exekučních řízení, ale i stávající všeobecná praxe kárně obviněného, jež musí být kárnému žalobci pochopitelně dobře známa. V exekučních řízeních vedených proti povinnému H. Č., konkrétně pak v exekučních řízeních vedených pod sp. zn. 067 EX 223701/09 a 067 EX 248532/09 kárný žalobce kárně obviněnému mj. vytýká, že poté, co došlo ke spojení exekučních řízení rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu č. j. 55 Nc 20070/2009-26 ze dne 13. 1. 2011 doručeným kárně obviněnému dne 13. 1. 2011, vydal ve shora uvedených exekučních řízeních příkazy k úhradě nákladů exekuce, čímž údajně toto rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu č. j. 55 Nc 20070/2009-26 ze dne 13. 1. 2011 nerespektoval. Kárně obviněný ke shora uvedenému mj. uvádí, že – jak už ostatně kárný žalobce sám uvedl – kárně obviněný není usnesením exekučního soudu, kterým tento soud rozhodl o spojení exekučních řízení, ve smyslu ustanovení § 170 odst. 2 občanského soudního řádu vázán, neboť se jedná o rozhodnutí čistě procesní povahy, kterým se upravuje vedení řízení. Kárně obviněný tímto nechce naznačit, že by se spojování exekučních řízení jakkoliv bránil, má však za to, že i kdyby příslušné rozhodnutí o spojení nijak nezohlednil (což ale není tento případ), nebylo by na místě vyvozovat z tohoto jeho počínání jeho případnou kárnou odpovědnost. V exekučních řízeních vedených proti povinné P. K. kárný žalobce kárně obviněnému vytýká, že údajně poté, co Okresní soud v Děčíně usnesením ze dne 18. 7. 2011 č. j. 7 EXE 7533/2010-10 rozhodl o spojení exekučních řízení vedených pod sp. zn. 067 EX 297322/10 a 067 EX 310292/10 a to tak, že tato řízení budou nadále vedena jen pod sp.zn. 067 EX 297322/10, kárně obviněný i přes toto spojení exekučních řízení nadále činil úkony v každém řízení samostatně, vč. samostatného vymáhání nákladů exekuce. K tomuto kárně obviněný uvádí, že se shora uvedené tvrzení kárného žalobce zakládá na pravdě, tj. že kárně obviněný v předmětných dvou exekučních řízení činil jednotlivé úkony samostatně, ačkoliv tato řízení byla výše zmíněným usnesením spojena. K tomuto však kárně obviněný dodává, že tak nečinil s úmyslem vědomě a účelově zvyšovat náklady exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení. Kárně obviněný tak činil proto, že uvedené spojení nebylo zcela výjimečně příslušnou pověřenou zaměstnankyní v dotčených spisech zohledněno. Uvedené spojení nakonec kárně obviněným zohledněno bylo, což ostatně prokazuje i příkaz k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 244665/10-66 ze dne 30. 10. 2012, který kárný žalobce měl, resp. má k dispozici. I samotnému kárnému žalobci tak musí být zcela evidentně zřejmé, že kárně obviněný sice v dotčených spisech činil do určité doby jednotlivé úkony samostatně, nelze však přehlédnout skutečnost, že ihned poté, co tuto svou administrativní chybu odhalil, příslušné spojení především co do celkové výše vymáhaných nákladů exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení, zohlednil. Z pohledu kárně obviněného tedy nedošlo k žádnému účelovému navyšování zmíněných nákladů exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení, natož k závažnému či dokonce opětovnému porušení povinností stanovených právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Komory. V intencích argumentace výše vedl kárně obviněný svoji obhajobu i ve věci nerespektování spojení věcí, které je vytýkáno v exekučních řízeních vedených proti povinnému F. N. S ohledem na uvedené kárně obviněný shrnuje, že se nezakládá na

pravdě, že by nerespektoval spojení exekučních řízení do jedné věci, tj. že by toto spojení nezohlednil v celkové výši vymáhané pohledávky, neboť tak zcela evidentně učinil, a to v souladu se svým tehdejším aktuálním právním názorem, za který jej v žádném případně nelze kárně trestat, a proti němuž – jak už ostatně i v tomto případě – bylo a je možné se bránit, a to nikoliv skrze domáhání se kárné odpovědnosti kárně obviněného soudního exekutora, nýbrž s pomocí relevantních právem předvídaných prostředků – námitek proti příkazu k úhradě nákladů exekuce.

- <u>Prodlení s rozhodnutím o spojení</u>

K vytýkanému skutku, kárně obviněný odkazuje na svá předchozí vyjádření týkající se problematiky spojování exekučních řízení, kde vyjádřil de facto vše zásadní vztahující se k předmětné problematice; s ohledem mj. na dříve zmíněné a veškeré další okolnosti s tím související kárně obviněný uzavírá, že má za to, že se v daných případech nedopustil ničeho, co by kárným žalobcem, resp. kárným senátem mohlo být považováno za kárně provinění kárně obviněného.

- <u>Neopatřování přijatých písemností podacím razítkem</u>

K vytýkanému skutku, který má spočívat v neopatřování návrhů na nařízení exekuce (případně i jiných příchozích dokumentů) podacím razítkem, sděluje kárně obviněný, že pokud v tomto bodě poukazuje kárný žalobce na povinnost kárně obviněného opatřovat dle ustanovení § 12 odst. 2 kancelářského řádu pro soudní exekutory návrhy na nařízení exekuce a další písemnosti podané v elektronické podobě podacím razítkem přímo na listině, tato povinnost pro něho dle jeho názoru nevyplývá. Kárně obviněný poukazuje na skutečnost, že je kancelářský řád pro soudní exekutory stavovským předpisem Exekutorské komory České republiky vydaným dne 23. 5. 2002, který byl novelizován dne 15. 4. 2005 a dne 11. 6. 2010. Novela ze dne 11. 6. 2010 je tedy jedinou novelou, která reflektovala zásadní posun v elektronizaci soudů a soudních exekutorů, totiž zavedení datových schránek. V této novele nebylo nikterak změněno ustanovení § 12 odst. 2 kancelářského řádu pro soudní exekutory, ale došlo ke změně ustanovení § 10 kancelářského řádu pro soudní exekutory, který definuje podací razítko. Je rovněž nutné zmínit přílohu č. 1 kancelářského řádu pro soudní exekutory, která obsahuje vzor podacího razítka. Z ustanovení § 10, § 12 odst. 2 a Přílohy č. 1 kancelářského řádu pro soudní exekutory je zřejmé, že úprava opatřování přijatých písemností podacím razítkem je zastaralá a řádně nereflektuje posun v elektronizaci justice. Kárně obviněný připouští, že ustanovení § 12 kancelářského řádu pro soudní exekutory nemluví o povinnosti opatřovat podacím razítkem pouze písemnosti příchozí v listinné podobě. Pokud má ale podací razítko dle ustanovení § 10 kancelářského řádu pro soudní exekutory mimo jiné obsahovat „způsob doručení písemností v listinné podobě“, měla by, dle názoru kárně obviněného, v případě, kdy by tvůrce stavovského předpisu (v tomto bodě je nutné zdůraznit, že schválení stavovského předpisu provádí Ministerstvo spravedlnosti České republiky) vyžadoval opatřování písemností příchozích v elektronické podobě podacími razítky, obsahovat příloha kancelářského řádu pro soudní exekutory vzor dvou podacích razítek – podacího razítka, kterým by se měly opatřovat písemnosti příchozí v listinné podobě a podacího razítka, kterým by se měly opatřovat písemnosti příchozí v elektronické podobě. Je totiž naprosto zřejmé, že vzhledem k odlišným vlastnostem dokumentů příchozích v

listinné a v elektronické podobě, by musela razítka na dokumenty příchozí v elektronické podobě obsahovat jiné informace, než podací razítko uvedené v příloze č. 1 kancelářského řádu pro soudní exekutory. Kárně obviněný poukazuje v tomto místě na ustanovení § 135 odst. 2 kancelářského řádu pro okresní a krajské soudy, který opatřování elektronických dokumentů podacími razítky obsahuje a má na náležitosti podacího razítka zcela jiné požadavky, než Příloha č. 1 kancelářského řádu pro soudní exekutory. Dle názoru kárně obviněného jsou úpravy náležitostí podacího razítka dle Kancelářského řádu pro soudy a dle Kancelářského řádu pro soudní exekutory natolik odlišné, že není vhodné analogicky použít úpravu kancelářského řádu pro okresní a krajské soudy. Pokud by tak totiž kárně obviněný učinil, dostal by se rázem do rozporu s kancelářským řádem pro soudní exekutory, když by opatřil příchozí dokument jiným podacím razítkem, než jediným přípustným podacím razítkem dle přílohy č. 1 kancelářského řádu pro soudní exekutory.

Kárně obviněný poukazuje především na technickou neproveditelnost opatření elektronického dokumentu podacím razítkem, aniž by došlo k vytisknutí dokumentu a s tím související konverzi dokumentu do listinné podoby, opatření zkonvertovaného dokumentu podacím razítkem a jeho následnou konverzí zpět do elektronické podoby. Bylo-li dle posledních dostupných statistik zahájeno v minulém roce cca 1 000 000 exekucí (z nichž je dle zkušeností kárně obviněného drtivá většina zahájena návrhem na nařízení exekuce podaným právním zástupcem oprávněného elektronicky), lze říci, že v těchto řízeních dojde soudním exekutorům minimálně 3 000 000 písemností elektronicky (v každém řízení alespoň návrh na nařízení exekuce, usnesení o nařízení exekuce a usnesení o nařízení exekuce s vyznačenou doložkou právní moci) – jde o číslo ryze orientační, když je nutné připustit, že v některých případech bude návrh na nařízení exekuce podán v listinné podobě, na druhou stranu budou součástí exekučních spisů zcela jistě i odpovědi třetích subjektů na součinnostní dotazy a další podání v elektronické podobě. Bude-li kárně obviněný počítat s použitím třech listů papíru na jedno opatření podacího razítka (1 list příchozí dokument, 1 list konverzní doložka do listinné podoby, 1 list konverzní doložka zpět do elektronické podoby), dojde k číslu cca 9 000 000 spotřebovaných listů papíru za účelem vyznačení podacího razítka. K tomu je nutné přičíst náklady na tonery do tiskáren, opotřebení tiskáren a scannerů a v neposlední řadě mzdové výdaje zaměstnanců, které by museli soudní exekutoři zaměstnat v souvislosti s konvertováním tam a zpět. Že je tento postup proti duchu elektronizace justice, je zcela zřejmé a kárně obviněnému přijde vytýkání této skutečnosti ze strany kárného žalobce o to více nevhodné, když sami zaměstnanci odboru dohledu ministerstva spravedlnosti neopatřují stížnosti, které jim jsou doručeny datovou schránkou, podacím razítkem. To plyne například z žádosti o vyjádření se ke stížnosti vedené u kárného žalobce pod sp. zn. 1015/2012-OSD-ENA/2 (sp. zn. soudního exekutora 067 EX 613/08).

Na tomto místě kárně obviněný zdůraznil, že by se při tomto výkladu zákona nejednalo o pochybení či dokonce provinění kárně obviněného, ale o zjevnou technickou nemožnost plnění založenou mezerou v právní úpravě. Delikt a kárná odpovědnost jsou založeny na protiprávním stavu, který delikvent nemůže vytvořit pokud je omisivní modus normativnosti právní úpravy založen na v konkrétním případě technicky nemožném naplnění zákonných požadavků. Nad rámec uvedeného kárně obviněný poukázal na skutečnost, že takto postupuje systémově již několik let. Kárný žalobce prakticky ve všech případech, kdy žádal kárně obviněného o vyjádření se k jakékoliv

stížnosti na jeho postup v rámci exekučního řízení, požadoval předložení CD s elektronickou kopií exekučního spisu. Ze zmíněných kopií tedy muselo být kárnému žalobci již dříve zřejmé, že se jedná ze strany kárně obviněného o systémovou věc, a přesto kárně obviněnému tuto skutečnost dříve nevytkl, či na ni dříve neupozornil. Je tedy s podivem, že kárný žalobce tento postup kárně obviněného dříve toleroval a nyní na něj, za tento jemu již dlouhodobě známý postup, podává kárné žaloby.

Pokud kárný žalobce uvádí, že považuje postup kárně obviněného za znevýhodňující povinného, který není schopný posoudit včasnost podaného návrhu na nařízení exekuce s ohledem na možné promlčení, odkazuje zde kárně obviněný na právo účastníka řízení nahlédnout do exekučního spisu dle ustanovení § 94 a § 95 exekučního řádu. Při nahlédnutí do exekučního spisu je potom zcela zřejmé, kdy byl návrh na nařízení exekuce kárně obviněnému doručen a povinný má možnost posoudit, zda byl podán včas, či nikoliv a pohledávka je již promlčená. Je nutné upozornit i na skutečnost, že tento postup nevadil ani exekučním soudům, které o návrhu na nařízení exekuce rozhodovaly, když kárně obviněného pověřovaly k provedení exekuce. Pokud měly exekuční soudy v ojedinělých případech pochybnosti s datem doručení návrhu na nařízení exekuce kárně obviněnému, dotázaly se kárně obviněného na datum příchodu, kteréžto kárně obviněný exekučnímu soudu následně sdělil.

Argumentuje-li kárný žalobce možností kárně obviněného uvést do kolonky „Datum rozhodné“ v exekučním spise jiné datum, než datum skutečného příchodu dokumentu, kárně obviněný se cítí tímto naříčením dotčen, když považuje toto obvinění za nepodložené. V druhé řadě je nutno uvést, že domnívá-li se kárný žalobce, že tento postup umožňuje kárně obviněnému uvádět jiné datum příchodu návrhu, než skutečné datum příchodu návrhu a případně upravit datum příchodu tak, aby nedošlo k promlčení pohledávky oprávněného, poznamenává kárně obviněný, že by měl tuto možnost i v případě, že by podání podacím razítkem opatřoval, když by mohl ručně změnit datum uvedené na podacím razítku a docílit tak stejného výsledku. Z uvedeného důvodu považuje kárně obviněný tento argument kárného žalobce za zcela irelevantní.

Kárně obviněný tedy k té části kárné žaloby, která se týká neopatřování elektronicky příchozích dokumentů (zejména návrhů na nařízení exekuce) podacím razítkem, shrnuje následující:

Kárně obviněný vede exekuční spisy v elektronické podobě a považuje tedy elektronickou poznámku u dokumentu příchozího v elektronické podobě za dostačující, když z kancelářského řádu pro soudní exekutory není jednoznačně zřejmé, zda je kárně obviněný vůbec povinen elektronicky příchozí dokumenty podacím razítkem opatřovat, když ustanovení týkající se opatřování příchozích dokumentů podacím razítkem se dle svého obsahu evidentně vztahují na dokumenty příchozí v listinné podobě. Kárně obviněný rovněž důrazně upozorňuje na fakt, že je z exekučního spisu datum příchodu podání jednoznačně patrné. Rovněž je vhodné poznamenat, že kárnému žalobci byl tento postup soudního exekutora dlouhodobě znám a nebyl kárně obviněnému až doposud vytknut, ani na něj nebyl upozorněn, a to v rámci uskutečněných kontrol, a to jak osobních v sídle exekutorského úřadu, tak v rámci kontrol provedených na základě podnětů zaslaných kárnému žalobci. Navíc ani sám kárný žalobce neopatřuje dokumenty

dodané mu elektronicky podacím razítkem. Rovněž je v tomto bodě nutno poukázat na technický a ekonomický aspekt celé věci a na skutečnost, že postupem kárně obviněného nebyl nikdo z účastníků řízení poškozen.

Z uvedených důvodů se kárně obviněný domnívá, že je jeho postup systémově správný. I kdyby kárný senát dospěl k názoru, že je zde povinnost opatřovat veškeré příchozí dokumenty podacími razítky (čímž by došlo ke zvýšení exekučních nákladů v řádech desítek milionů korun ročně, když tyto náklady by následně byly zcela jistě vymáhány soudními exekutory za povinnými), domnívá se kárně obviněný, že by jeho postup nemohl být považován za tak závažné pochybení, které by zakládalo jeho kárnou odpovědnost. V tomto bodě tedy považuje kárný žalobce kárné obvinění za nedůvodné.

- <u>Prodlení s doručením usnesení exekučního soudu povinnému, doručení usnesení povinnému namísto jeho právnímu zástupci</u>

K vytýkaným skutkům, sděluje kárně obviněný následující: ve věci K. H. bylo usnesením Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 9. 2010, č. j. 13 EXE 5265/2010-21, rozhodnuto o spojení exekučních řízení pod sp. zn. 13 EXE 5265/2010, 13 EXE 5219/2010, 13 Nc 8982/2009, 13 Nc 8979/2009 a 13 Nc 8974/2009 ke společnému řízení. Toto usnesení bylo soudnímu exekutorovi doručeno dne 12. 10. 2010. Usnesení č. j. 13 EXE 5265/2010-21 bylo dne 2. 12. 2010 zadáno k odeslání právnímu zástupci oprávněného a ve stejný den mu bylo také doručeno. Tentýž den, tedy 2. 12. 2010, bylo uvedené usnesení zadáno k odeslání povinnému K. H. na adresu V. 19 E, D. Povinný zásilku osobně převzal dne 10. 12. 2010 (doručenka pod č. j. 067 EX 279399/09-33). K tomuto kárně obviněný uvádí, že administrativní chybou pověřené zaměstnankyně byl jako adresát k doručení usnesení č. j. 13 EXE 5265/2010-21 zadán povinný K. H., namísto jeho právního zástupce Mgr. Michala Kojana, který jej zastupoval na základě plné moci. V době, kdy Mgr. Michal Kojan urgoval doručení předmětného usnesení, tj. 7. 12. 2010 a 31. 12. 2010, měla pověřená zaměstnankyně zato, že usnesení bylo řádně zadáno k doručení, resp. v době druhé urgence již doručeno, aniž by zaregistrovala nesprávně uvedeného adresáta zásilky. Dne 17. 2. 2011, kdy exekuční soud požádal o doložení doručenek osvědčujících doručení usnesení č. j. 13 EXE 5265/2010-21 právním zástupcům oprávněného a povinného, bylo kontrolou zjištěno, že na straně povinného bylo doručováno chybně, jelikož písemnost převzal přímo povinný. Z tohoto důvodu byl dne 21. 2. 2011 zadán požadavek na odeslání usnesení č. j. 13 EXE 5265/2010-21 právnímu zástupci Mgr. Michalu Kojanovi. Usnesení bylo právnímu zástupci doručeno prostřednictvím datové schránky dne 22. 2. 2011. Ve věci P. K. byla kárně obviněnému doručena dne 31. 8. 2011 plná moc právního zástupce povinné Mgr. Michala Kojana, a to do všech exekučních řízení, která byla v té době proti povinné vedena. Dne 17. 4. 2012 vypověděla povinná do protokolu plnou moc právnímu zástupci, a to na jednání v sídle exekutorského úřadu. V mezidobí pověřená pracovnice chybně zadala požadavek na odeslání zásilky přímo povinné, namísto jejímu právnímu zástupci. V řízení pod sp. zn. 067 EX 244665/10 se jednalo o jednu zásilku, stejně jako v řízeních 067 EX 244682/10 a 067 EX 297322/10. V ostatních řízeních již bylo doručováno řádně.

Kárně obviněný předně uvádí, že exekuční řád ani občanský soudní řád soudnímu exekutorovi nestanovuje závaznou lhůtu, ve které má doručit usnesení exekučního soudu

o spojení věcí účastníkům řízení. Ze strany kárně obviněného tedy nemohlo dojít k porušení ustanovení zákona, když ten lhůtu k doručení usnesení nestanovuje. Kárně obviněný se dále domnívá, že pochybení, které spočívá v chybném doručování písemnosti přímo povinnému namísto jeho právnímu zástupci, nedosahuje svou závažností kárného provinění. V rámci soudní a exekuční činnosti se jedná o poměrně častou chybu pracovníků z nepozornosti, které lze systémově jen těžko zabránit. Domněnku, že se svou závažností nejedná o kárné provinění, dovozuje kárně obviněný také ze skutečnosti, že k výše vytýkanému pochybení došlo v rámci cca 200 kontrolovaných spisů, tj. tisíců doručení, pouze ve čtyřech případech. Kárně obviněný doplňuje, že zaměstnankyně, které spis vedly, byly opakovaně a důrazně poučeny o nutnosti důsledně kontrolovat adresáta zásilky před jejím odesláním a za uvedená pochybení byly mj. potrestány srážkou z platu.

- <u>Prodlení s postoupením námitek proti příkazu k úhradě nákladů exekuce exekučnímu soudu, prodlení s vydáním příkazu k úhradě nákladů exekuce po jeho zrušení exekučním soudem</u>

K vytýkaným skutkům, a to konkrétně v exekučním řízení proti povinnému P. H. (067 EX 245130/09, 067 EX 250413/10) a proti povinnému H. Č. (067 EX 269066/09), a dále ke skutku, který má spočívat v prodlení s vydáním příkazu k úhradě nákladů exekuce po jeho zrušení exekučním soudem, a to konkrétně v exekučním řízení proti povinnému K. H. (067 EX 279399/09), sděluje kárně obviněný následující: exekuce vedená proti povinnému P. H. pod sp. zn. 067 EX 245130/09 byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 9. 2010, č. j. 67 Nc 4459/2009-20. Dne 15. 3. 2011 byla na účet soudního exekutora připsána částka 11.460,- Kč, kterou byl dluh povinného v tomto exekučním řízení zcela uhrazen. Kárně obviněný vydal dne 21. 3. 2011 příkaz k úhradě nákladů exekuce, č. j. 067 EX 245130/09-37, a zadal jej k odeslání účastníkům. Dne 31. 3. 2011 byly soudnímu exekutorovi doručeny včasné námitky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 245130/09-37. Námitky byly postoupeny exekučnímu soudu dne 19. 7. 2011. Exekuční soud, tedy Obvodní soud pro Prahu 4, rozhodl o postoupených námitkách usnesením ze dne 2. 4. 2012, č. j. 67 Nc 4459/2009-52, které bylo soudnímu exekutorovi doručeno dne 6. 4. 2012. Exekuce vedená proti témuž povinnému pod sp. zn. 067 EX 250413/10 byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 7. 2010, č. j. 68 EXE 2890/2010-8. Dne 15. 3. 2011 byla na účet soudního exekutora připsána částka 4.262,- Kč, kterou byl dluh povinného uhrazen. Kárně obviněný vydal dne 21. 3. 2011 příkaz k úhradě nákladů exekuce, č. j. 067 EX 250413/10-23. Dne 31. 3. 2011 podal povinný včasné námitky proti uvedenému příkazu k úhradě nákladů exekuce. Námitky byly exekučnímu soudu postoupeny dne 19. 7. 2011. Exekuční soud rozhodl o námitkách usnesením ze dne 21. 9. 2011, č. j. 68 EXE 2890/2010-65, které ovšem bylo soudnímu exekutorovi doručeno až dne 18. 1. 2012. Exekuce vedená proti povinnému H. Č. pod sp. zn. 067 EX 269066/09 byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 18. 11. 2009, č. j. 55 Nc 22636/2009-44. Dne 6. 12. 2010 byla na účet soudního exekutora připsána částka ve výši 14.033,- Kč, kterou byl dluh povinného v tomto exekučním řízení zcela uhrazen. Kárně obviněný vydal dne 13. 12. 2010 příkaz k úhradě nákladů exekuce, č. j. EX 269066/09-29, a zadal jej k odeslání účastníkům. Dne 31. 12. 2010 byly soudnímu exekutorovi doručeny včasné námitky proti uvedenému příkazu k úhradě nákladů exekuce. Námitky byly exekučnímu soudu postoupeny dne 29. 9. 2011. Obvodní

soud pro Prahu 3 rozhodl o postoupených námitkách usnesením ze dne 22. 2. 2012, č. j. 55 Nc 22636/2009-124, které bylo kárně obviněnému doručeno dne 15. 3. 2012.

Ustanovení § 88 odst. 3 exekučního řádu uvádí, že pokud soudní exekutor v plném rozsahu námitkám proti příkazu k úhradě nákladů exekuce nevyhoví, postoupí je soudní exekutor bez zbytečného odkladu soudu. Žádná závazná lhůta, či přesněji řečeno pevně časově určená lhůta, ovšem není soudnímu exekutorovi stanovena Exekučním řádem ani Občanským soudním řádem. Ani z odborné literatury, například z Komentáře k exekučnímu řádu autorů Kasíkové a kol., nevyplývá, v jaké konkrétní lhůtě mají být námitky postoupeny. Kárný žalobce v kárné žalobě uvádí, že tato lhůta je zcela nepochybně lhůtou v řádu dnů, nikoliv týdnů či měsíců. Jedná se ovšem pouze o výklad či právní názor kárného žalobce, na jehož základě nemůže být v jednání kárně obviněného, který má odlišný právní názor, spatřováno kárné provinění. Kárně obviněný podotýká, že v případě, kdy by zákon stanovil striktně danou lhůtu pro učinění úkonu, soudní exekutor by ji samozřejmě dodržel V této souvislosti kárně obviněný poukázal na délku rozhodování obou exekučních soudů, tj. Obvodního soudu pro Prahu 3 a Obvodního soudu pro Prahu 4. Exekuce vedená proti povinnému K. H. pod sp. zn. 067 EX 279399/09 byla nařízena usnesením Okresního soudu Praha-západ ze dne 3.2.2010, č.j. 13 EXE 5265/2010–11. Dne 14. 9. 2010 byla na účet soudního exekutora připsána platba od povinného ve výši 15.958,- Kč. Kárně obviněný vydal dne 16. 9. 2010 příkaz k úhradě nákladů exekuce, č. j. 067 EX 279399/09-18, který následně odeslal účastníkům řízení. Dne 5. 10. 2010 byly soudnímu exekutorovi doručeny včasné námitky povinného proti uvedenému příkazu k úhradě nákladů exekuce. Dne 12. 10. 2010 bylo soudnímu exekutorovi doručeno usnesení Okresní soudu Praha-západ ze dne 20. 9. 2010, č. j. 13 EXE 5265/2010-21, kterým bylo rozhodnuto o spojení exekučních řízení 13 EXE 5265/2010, 13 EXE 5219/2010, 13 Nc 8982/2009 a 13 Nc 8974/2009 ke společnému řízení pod sp. zn. 13 EXE 5265/2010, která odpovídá exekučnímu řízení 067 EX 279399/09. Kárně obviněný požádal o vyznačení doložky na usnesení o spojení věcí a dne 30. 11. 2010 postoupil námitky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce exekučnímu soudu. Dne 21. 12. 2010 bylo kárně obviněnému doručeno usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 17. 12. 2010, č. j. 13 EXE 5265/2010-48, kterým bylo rozhodnuto o zrušení příkazu k úhradě nákladů exekuce, č. j. 067 EX 279399/09-18. Dne 23. 6. 2011 bylo soudnímu exekutorovi doručeno usnesení o spojení řízení č. j. 13 EXE 5265/2010-21 s doložkou právní moci.

Kárně obviněnému je vytýkáno, že po zrušení příkazu k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 279399/09-18 exekučním soudem nevydal nový příkaz k úhradě nákladů exekuce a nerespektoval názor exekučního soudu o výši nákladů exekuce. Předně kárně obviněný uvádí, že ani v tomto případě není soudnímu exekutorovi zákonem dána závazná lhůta, do kdy má vydat nový příkaz k úhradě nákladů exekuce po jeho zrušení exekučním soudem. V této souvislosti kárně obviněný odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. j. 11 Kse 3/2009 -129 a č. j. 15 Kse 1/2012 - 137, ve kterém se kárný senát vyjadřoval k okamžiku vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce. Dále kárně obviněný protestuje proti tvrzení kárného žalobce, že je soudní exekutor vázán právním názorem exekučního soudu, vyjádřeným v odůvodnění usnesení o zrušení příkazu k úhradě nákladů exekuce, při vyčíslování nákladů exekuce. Soudní exekutor, jehož úkony jsou v exekučním řízení považovány za úkony soudu prvního stupně, je vázán rozhodnutím exekučního soudu, který je také soudem prvního stupně, co do výroku takového rozhodnutí. Kárně

obviněný není co do kárné odpovědnosti vázán i právním názorem exekučního soudu obsaženým v odůvodnění rozhodnutí o námitkách proti příkazu k úhradě nákladů exekuce. Podle názoru kárně obviněného se na případ rozhodnutí o námitkách nevztahuje ustanovení § 226 odst. 1 Občanského soudního řádu, jelikož námitkové řízení jistě není analogické k řízení odvolacímu. Pokud by řízení měla být analogická, měl by o postoupených námitkách proti příkazu k úhradě nákladů exekuce rozhodovat soud vyššího stupně, nikoliv soud prvního stupně, jak je tomu v řízení o námitkách dle § 88 odst. 3 a 4 Exekučního řádu. Kárně obviněný doplňuje, že exekuční soud měl v námitkovém řízení možnost příkaz k úhradě nákladů exekuce usnesením také změnit a závazně soudnímu exekutorovi určit výši nákladů exekuce a nákladů právního zastoupení v exekučním řízení, což ovšem neučinil. Z výše uvedeného popisu průběhu exekučního řízení sp. zn. 067 EX 279399/09 je patrné, že příkaz k úhradě nákladů exekuce byl vydán před doručením usnesení o spojení řízení, tudíž tuto skutečnost nemohl reflektovat. Poté, co byl příkaz k úhradě nákladů exekuce zrušen, usnesení o spojení již bylo soudnímu exekutorovi známo. Došlo ke spojení čtyř řízení pod sp. zn. 067 EX 279399/09, čímž se samozřejmě změnila výše dlužné částky v tomto řízení poté, co do něj byly započítány jistiny, náklady nalézacího řízení a náklady právního zastoupení ze spojených spisů. Tak se stalo, že exekuční řízení sp. zn. 067 EX 279399/09 nebylo zcela uhrazeno a v tomto případě soudní exekutor nevydal příkaz k úhradě nákladů exekuce, jelikož jeho běžnou praxí je vydávat příkaz k úhradě až po uhrazení celého dluhu. Po doplacení dlužné částky a po přehodnocení způsobu výpočtu nákladů právního zastoupení v exekučním řízení a nákladů exekuce v souvislosti s vývojem a změnou judikatury dospěl kárně obviněný ke zjištění, že dluh v exekuční řízení sp. zn. 067 EX 279399/09 již byl povinným zcela uhrazen. Dne 28. 3. 2012 vydal kárně obviněný příkaz k úhradě nákladů exekuce, č. j. 279399/09-73, a to dle aktuální judikatury.

Kárně obviněný shrnuje, že ani jeden z vytýkaných skutků není ze shora uvedených rozhodných důvodů kárným proviněním. V žádném z uvedených případů nedošlo k porušení ustanovení exekučního řádu či občanského soudního řádu, ale pouze ke střetu právních názorů kárného žalobce a kárně obviněného.

- <u>Neúčtování nákladů exekuce oprávněnému</u>

K vytýkanému skutku, který má spočívat v tom, že kárně obviněný údajně neúčtoval, tj. nepožadoval náklady exekuce po oprávněném, ačkoliv tyto původně účtoval, tj. požadoval po povinných, kárně obviněný sděluje následující: v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 239190/10 Městský soud v Praze usnesením č. j. 22 Co 1/2011-118 ze dne 14. 4. 2011 změnil usnesení o nařízení předmětné exekuce soudu I. stupně tak, že se návrh na nařízení exekuce zamítá s tím, že oprávněný je povinen zaplatit povinné náhradu nákladů exekuce ve výši 3.420,- Kč do tří dnů od právní moci usnesením k rukám právního zástupce povinné A. P. P., a dále s tím, že oprávněný je povinen zaplatit soudnímu exekutorovi náhradu nákladů exekuce v částce a v lhůtě, která bude stanovena samostatným usnesením. Důvodem pro zamítnutí exekučního návrhu přitom byla skutečnost, že exekuční titul, na základě kterého se oprávněným v daném exekučním řízení domáhal nařízení exekuce, nemohl být povinné A. P. P. doručen. Exekuční titul tak nenabyl právní moci a není vykonatelný. K výzvě Městského soudu v Praze č. j. 22 Co 1/2011-119 ze dne 4. 5. 2011 bylo soudním exekutorem tamnímu soudu sděleno, že

náklady exekuce v předmětné věci nepožaduje. Usnesením Městského soudu v Praze č. j. 22 Co 1/2011-127 ze dne 24. 5. 2011 proto bylo stanoveno, že výše nákladů exekuce se určuje částkou 0,- Kč a lhůta k plnění se nestanoví. V exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 203860/08 Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením č. j. 68 Nc 237/2009-27 mj. zamítl návrh na zastavení i odklad exekuce povinné K. T., neboť došel k závěru, že se povinná v dané situaci nemůže domáhat mj. zastavení exekuce z důvodu údajného promlčení nároku oprávněného, neboť k tomuto nedošlo. Obdobně též ve věci vedené pod sp. zn. 067 EX 203905/08 Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením č. j. 68 Nc 236/2009-27 ze dne 11. 11. 2009 návrh povinné K. T. na zastavení a odklad exekuce zamítl, a to ze stejného důvodu, tj. proto, že k promlčení nároku oprávněného v daném případě nedošlo. Ve věci vedené pod sp. zn. 067 EX 204192/08 sice Obvodní soud pro Prahu 4 předmětnou exekuci k návrhu povinné K. T. zastavil, avšak k odvolání oprávněného toto usnesení Městský soud v Praze změnil tak, že se exekuce nezastavuje, neboť k promlčení nároku oprávněného v daném případě, stejně jako v obou předchozích, dle právního názoru Městského soudu v Praze nedošlo. Soudnímu exekutorovi je kárným žalobcem ve všech těchto třech případech vytýkáno, že k výzvě Obvodního soudu pro Prahu 4 tomuto soudu sdělil, že v případě zastavení exekuce z důvodu promlčení nároku oprávněného náklady exekuce nepožaduje. V exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 201186/10 vůči povinné M. Č. bylo Okresním soudem v Chrudimi usnesením č. j. 22 EXE 268/2011-10 ze dne 19. 4. 2011 toto exekuční řízení zastaveno s tím, že oprávněnému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení a oprávněný je povinen zaplatit soudnímu exekutorovi hotové výdaje exekuce, tj. částku, která bude určena samostatným rozhodnutím, a to do 3 dnů od právní moci usnesení o určení výše těchto nákladů. K výzvě Okresního soudu v Chrudimi bylo tomuto soudu soudním exekutorem sděleno, že kárně obviněný nepožaduje přiznat náklady řízení, načež usnesením č. j. 22 EXE 268/2011-16 ze dne 2. 8. 2011 bylo Okresním soudem v Chrudimi rozhodnuto o tom, že se kárně obviněnému nepřiznává právo na náhradu nákladů exekuce. Důvodem pro zastavení předmětného exekučního řízení byla skutečnost, že kárně obviněný, resp. oprávněný k návrhu na nařízení exekuce nepředložil exekuční titul, a to pravomocné a vykonatelné rozhodnutí Okresního soudu v Berouně ze dne 1. 4. 2003 sp. zn. 9 C 155/2002. V exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 201188/10 vůči povinné M. Č. bylo Okresním soudem v Chrudimi usnesením č. j. 22 EXE 270/2011-7 ze dne 12. 4. 2011 toto exekuční řízení zastaveno s tím, že oprávněnému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení a oprávněný je povinen zaplatit kárně obviněnému hotové výdaje exekuce, tj. částku, která bude určena samostatným rozhodnutím, a to do 3 dnů od právní moci usnesení o určení výše těchto nákladů. K výzvě Okresního soudu v Chrudimi bylo tomuto soudu kárně obviněným sděleno, že kárně obviněný nepožaduje přiznat náklady exekuce, načež usnesením č. j. 22 EXE 270/2011-11 ze dne 3. 8. 2011 bylo Okresním soudem v Chrudimi rozhodnuto o tom, že se kárně obviněnému nepřiznává právo na náhradu nákladů exekuce. Důvodem pro zastavení předmětného exekučního řízení byla skutečnost, že kárně obviněný, resp. oprávněný k návrhu na nařízení exekuce nepředložil exekuční titul, a to pravomocné a vykonatelné rozhodnutí Okresního soudu v Berouně ze dne 30. 8. 2002 sp. zn. Ro 200/2002. V exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 201188/10 vůči povinné M. Č. bylo Okresním soudem v Chrudimi usnesením č. j. 22 EXE 270/2011-7 ze dne 12. 4. 2011 toto exekuční řízení zastaveno s tím, že oprávněnému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení a oprávněný je povinen zaplatit kárně obviněnému hotové výdaje exekuce, tj. částku, která bude určena samostatným rozhodnutím, a to 3 dnů od právní moci usnesení o určení výše těchto

nákladů. K výzvě Okresního soudu v Chrudimi bylo tomuto soudu kárně obviněným sděleno, že kárně obviněný nepožaduje přiznat náklady exekuce, načež usnesením č. j. 22 EXE 270/2011-11 ze dne 3. 8. 2011 bylo Okresním soudem v Chrudimi rozhodnuto o tom, že se kárně obviněnému nepřiznává právo na náhradu nákladů exekuce. Důvodem pro zastavení předmětného exekučního řízení byla skutečnost, že kárně obviněný, resp. oprávněný k návrhu na nařízení exekuce nepředložil exekuční titul, a to pravomocné a vykonatelné rozhodnutí Okresního soudu v Berouně ze dne 30. 8. 2002 sp. zn. Ro 200/2002. V exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 201189/10 vůči povinné M. Č. bylo Okresním soudem v Chrudimi usnesením č. j. 29 EXE 264/2011-9 ze dne 30. 3. 2011 toto exekuční řízení zastaveno s tím, že oprávněnému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení a oprávněný je povinen zaplatit kárně obviněnému hotové výdaje exekuce, tj. částku, která bude určena samostatným rozhodnutím, a to do 3 dnů od právní moci usnesení o určení výše těchto nákladů. K výzvě Okresního soudu v Chrudimi bylo tomuto soudu kárně obviněným sděleno, že kárně obviněný nepožaduje přiznat náklady exekuce, načež usnesením č. j. 29 EXE 264/2011-13 ze dne 21. 4. 2011 bylo Okresním soudem v Chrudimi rozhodnuto o tom, že se kárně obviněnému nepřiznává právo na náhradu nákladů exekuce. Důvodem pro zastavení předmětného exekučního řízení byla skutečnost, že kárně obviněný, resp. oprávněný k návrhu na nařízení exekuce nepředložil exekuční titul, a to pravomocné a vykonatelné rozhodnutí Okresního soudu v Berouně ze dne 16. 7. 2002 sp. zn. Ro 153/2002.

V exekučním řízení vedeném pod sp.zn. 067 EX 201190/10 vůči povinné M. Č. bylo Okresním soudem v Chrudimi usnesením č. j. 29 EXE 268/2011-9 ze dne 30. 3. 2011 toto exekuční řízení zastaveno s tím, že oprávněnému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení a oprávněný je povinen zaplatit kárně obviněnému hotové výdaje exekuce, tj. částku, která bude určena samostatným rozhodnutím, a to do 3 dnů od právní moci usnesení o určení výše těchto nákladů. K výzvě Okresního soudu v Chrudimi bylo tomuto soudu kárně obviněným sděleno, že kárně obviněný nepožaduje přiznat náklady exekuce, načež usnesením č. j. 29 EXE 268/2011-14 ze dne 19. 8. 2011 bylo Okresním soudem v Chrudimi rozhodnuto o tom, že se kárně obviněnému nepřiznává právo na náhradu nákladů exekuce. Důvodem pro zastavení předmětného exekučního řízení byla skutečnost, že kárně obviněný, resp. oprávněný k návrhu na nařízení exekuce nepředložil exekuční titul, a to pravomocné a vykonatelné rozhodnutí Okresního soudu v Berouně ze dne 30. 8. 2002 sp. zn. Ro 199/2002.

Po shora uvedené rekapitulaci kárně obviněný nejprve obecně připomíná, že – byť ustanovení § 89 exekučního řádu stanoví, že dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil - je nutné každý konkrétní případ takového zastavení posuzovat individuálně tak, aby se povinnost nahradit náklady řízení nejevila jako nepřiměřená tvrdost. „Ze shora obhajovaného závěru o procesním zavinění oprávněného na zastavení exekuce vyplývá, že by měl být ve smyslu § 271 o. s. ř. osobou povinnou k náhradě nákladů povinnému, jak o tom ostatně rozhodl i soud prvního stupně. Dle názoru odvolacího soudu však s ohledem na okolnosti věci je namístě aplikovat § 150 o. s. ř. a povinnému takové právo nepřiznat. Povinný totiž přesto, že 28. 12. 1996 mu byla platebním rozkazem Krajského soudu v Českých Budějovicích uložena vymáhaná povinnost, tuto do dnešního dne nesplnil (a s ohledem na uplatněnou námitku promlčení lze předpokládat, že ani nesplní) a bylo by tak nepřiměřenou tvrdostí oprávněného

zatěžovat ještě náhradou nákladů povinnému (dlužníku) vzniklých," (usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 8 Co 907/2007 ze dne 6. 6. 2007). Z uvedeného důvodu je proto podle kárně obviněného ve shora popsaných případech možné se ve smyslu ustanovení § 150 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OSŘ"), přiklonit k tomu, že osobám, které by jinak měly právo na náhradu nákladů, tato zcela nebo z části nepřísluší. Skutečnost, že kárně obviněný v předmětných případech došel k závěru, že zde jsou okolnosti zvláštního zřetele, na základě kterých nemusí po oprávněném požadovat náklady exekučního řízení, přitom nelze – jak se mylně domnívá kárný žalobce – považovat za jsoucí v rozporu s Pravidly profesionální etiky a pravidly soutěže soudních exekutorů (též „Etický kodex"), stejně jako ji nelze považovat za závažné porušení právních předpisů či za důkaz prokazující údajnou existenci nadstandardní spolupráce mezi kárně obviněným a oprávněným, resp. právním zástupce oprávněného. Jak totiž judikoval sám Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 14 Kse 9/2012 - 143 ze dne 16. 4. 2013: „*Pravidla soutěže nejsou o určení ceny služeb, ale i o určitém dodržování všeobecně akceptovaných pravidel zdravého soutěžního prostředí. Citované ustanovení tedy neurčuje nad rámec zákona výši odměny ze zákona neplynoucí, pouze posuzuje jednání exekutorů, kterým by na trhu zakázek mohli získat výhodnější konkurenční postavení podbízením se poskytováním bezplatných služeb běžně podléhajících úplatě či naopak úkonů exekutory běžně nevykonávaných.*" Kárně obviněný na tomto místě zdůrazňuje, že ani v jednom ze shora zmíněných případů kárně obviněný nepožadoval náklady exekuce proto, že by tímto na trhu zakázek chtěl či mohl získat výhodnější konkurenční postavení údajným podbízením se oprávněnému, přičemž v případě, že je kárný žalobce opačného názoru, nechť toto příslušným způsobem prokáže, neboť zatím se jeho obvinění neopírají o žádné důkazy, nýbrž pouze a jen o jeho vlastní nutno podotknout značně subjektivní (právní) názory. Kárně obviněný si na tomto místě dovolí připomenout, že: „Kárnou odpovědnost exekutora nelze dovozovat ze skutečnosti, že tento zastává např. právní názor odlišný od právního názoru kárného žalobce, tím spíše, vychází-li postup exekutora z relevantní judikatury civilních soudů, v níž má právní názor exekutora oporu; jeho názor na postup v dané věci tedy nebyl zcela ojedinělým názorovým excesem ani projevem svévole, který by zcela postrádal právní rámec. Nemohla zde být proto založena kárná odpovědnost z hlediska závažnosti, ale zejména ani z hlediska dostatku subjektivní stránky, protože obviněný exekutor vycházel z předpokladu určité aplikace právní úpravy. Nelze zde proto shledat zavinění v jakékoli formě." (například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 15 Kse 13/2012 - 143 ze dne 8. 4. 2013, či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 15 Kse 12/2011 - 86 ze dne 21. 5. 2012) K tomuto pak kárně obviněný rovněž dodává, že pokud shora popsané jednání kárně obviněného kárný žalobce považuje za kárné provinění, jak by pak kárný žalobce ze své dohledové pozice ústředního orgánu státní správy soudů ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudu a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), v platném znění, posuzoval minimálně neetické počínání některých exekučních soudů, které zcela běžně vyhlašují veřejné obchodní soutěže na soudního exekutora pro vymáhání „soudních" pohledávek, v nichž se nijak netají tím, že po soudních exekutorech výslovně požadují, aby svou exekuční činnost vykonávali zadarmo a to dokonce i v případě, kdy dojde k zastavení exekuce pro nemajetnost povinného, tj. i v případě, kdy zákon výslovně uvádí, že je to právě oprávněný, kdo soudnímu exekutorovi hradí paušálně určené či účelně vynaložené výdaje.

V této situaci poukazuje kárně obviněný na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva Van der Mussele proti Belgii, v němž bylo zdůrazněno, že riziko podstupované v souvislosti s výkonem určité profese, kam spadá i riziko neuhrazení odměny za odvedenou práci, je do značné míry odůvodněno a kompenzováno ve své podstatě monopolním postavením soudních exekutorů při provádění exekucí, resp. je vyvažováno výhodami souvisejícími s touto profesí. Kárně obviněný jakožto osoba zapsaná do seznamu soudních exekutorů svým návrhem na zápis a následným provedením zápisu do tohoto seznamu dala souhlas k provádění mj. exekuční činnosti a tedy i s tím spojenými riziky, a proto nepřiznání náhrady nákladů soudnímu exekutorovi není porušení zásady úplatnosti vyjádřené například v ustanovení § 3 exekučního řádu či v Etickém kodexu. Stav, kdy tedy nebudou uspokojeny, event. požadovány, všechny nároky, není ani protiústavní, ani protizákonný apod. K tomuto kárně obviněný pro úplnost dodává, že je mu známo, že shora popsaný právní názor zastávají i některé exekuční soudy, zde například Okresní soud v Karviné, který ve svém usnesení č. j. 46 EXE 1118/2010 -33 ze dne 17. 9. 2013 rozhodl z důvodu nevykonatelnosti exekučního titulu o zastavení exekuce s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a současně s tím, že se kárně obviněnému nepřiznává právo na náhradu nákladů exekuce.

Oprávněný, kterým ve všech shora uvedených případech je společnost Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s., IČ: 00005886, zastoupení JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem, IČ: 63108151, patří mezi nejvýznamnější provozovatele městské hromadné dopravy na území České republiky. Vzhledem k tomu, že každodenně v Praze a přilehlém regionu přepraví cestující téměř dvěma tisící vozidel metra, tramvají a autobusů, je pochopitelné, že v této souvislosti disponuje značným množstvím pohledávek za tzv. černými pasažéry, které v minulosti dokonce musely být v rámci české justice, zejména pak v rámci soudní agendy pražských a středočeských soudů, vyřizovány ve speciálním režimu. Jen samotný kárně obviněný v letech 2008 až 2011 ve vztahu k tomuto oprávněnému evidoval okolo 300.000 exekučních návrhů.

Pokud tedy kárně obviněný příslušnému exekučním soudu pro účely vydání rozhodnutí o zastavení exekuce sdělil, že nepožaduje žádné náklady exekuce, v žádném případně tak nečinil s úmyslem zvýhodňovat oprávněného na úkor povinného, jak tvrdí kárný žalobce. Tedy s úmyslem provádět pro oprávněného exekuční a event. i další činnost zadarmo. Kárně obviněný s oprávněným neuzavřel žádnou smluvní byť i jen konkludentní či neformální dohodu (resp. rámcovou smlouvu, smlouvu o provedení exekuce apod.), s níž by vyplývalo, že by kárně obviněný měl, resp. že bude, pro oprávněného provádět exekuční a další činnost zadarmo, tj. aniž by nepožadoval náklady za tuto činnost, přičemž tak de facto ani nečinil, neboť ve vztahu k oprávněnému postupoval mj. v souladu s rámcovou smlouvou, kterou s oprávněným ve smyslu ustanovení § 90 odst. 2 exekučního řádu předem uzavřel. Z uvedeného důvodu a vědom si celkového počtu jím evidovaných exekučních nápadů, se proto kárně obviněný ve shora uvedených případech po jejich individuálním posouzení, kdy došlo k zastavení exekučních řízení a to nikoliv z důvodu nemajetnosti na straně povinných, uchýlil ve smyslu ustanovení § 150 občanského soudního řádu k tomu, že v těchto případech výslovně nepožadoval žádné náklady exekuce, přičemž kárně obviněný nevidí jediný důvod, proč by tomu mělo být jinak. Neboť postup dle ustanovení § 150 občanského soudního řádu lze s ohledem na oprávněného, povahu a množství vymáhaných pohledávek ve své podstatě považovat za

společensky prospěšné a adekvátní. Pokud by totiž kárně obviněný po shora zmíněném oprávněném bez dalšího, tj. bez nutné individualizace každého individuálního případu a důvodu zastavení, požadoval pro případ zastavení z jiného důvodu než pro nemajetnost povinného tzv. plné náklady exekuce, troufá si kárně obviněný tvrdit, že by tímto značným způsobem v negativním slova smyslu přispíval k nesmyslnému a nemalému finančnímu ruinování oprávněného. Podle názoru kárně obviněného tedy bylo v daných případech na místě aplikovat vůči tomuto oprávněnému osvobození od nákladů exekuce.

Závěrem kárně obviněný dodal, že v daných případech a to vždy rozhodoval o zastavení předmětných exekučních řízeních příslušný exekuční soud, který nebyl sdělením kárně obviněného v žádném smyslu vázán. Tj. pokud s tímto nesouhlasil a měl za to, že kárně obviněnému přísluší náhrada nákladů exekuce, měl tyto vyčíslit, resp. kárně obviněnému za některým z účastníků přiznat, nebo na toto kárně obviněného minimálně upozornit, což však příslušný exekuční soud ani v jednom případě neučinil. Obdobně též, pokud s tímto nesouhlasil některý z účastníků – v tomto případě pravděpodobně povinný – měl možnost bránit se příslušnými právem předvídanými prostředky.

Posuzování jednání kárně obviněného v této části kárné žaloby je však s ohledem na dále uvedené naprosto transparentním dokladem šikanózního postupu kárného žalobce proti kárně obviněnému, neboť kárný žalobce, jakož i Exekutorská komora ČR sama již stejný, i když mnohem závažnější případ loňského roku řešila. Jednalo se o postup soudní exekutorky, která v rozporu se zájmy oprávněného souhlasila s přímým prodejem průmyslového areálu za částku ve výši cca 50% jeho hodnoty, proti vůli oprávněného, kde se soudní exekutora v rámci vysoce nestandardního postupu zároveň vzdala své odměny ve výši cca 6 mil. Kč. Oprávněný (v právním zastoupení týmž advokátem, který je zároveň obhájcem kárně obviněného v přítomném řízení) podal stížnost na postup soudní exekutorky jak Ministerstvu spravedlnosti ČR (č. j. 524/2010-OD-DOH/14), tak rovněž Exekutorské komoře ČR (sp. zn. Ref/280/12), kdy v identickém formátu skutku nebylo shledáno ani provinění stavovské, ani narušení hospodářské soutěže. Vymezení jednání kárně obviněného, jakožto kárného provinění pro skutek nepatrného významu oproti existujícímu pevnému závěru Ministerstva spravedlnosti, Exekutorské komory a v konečném důsledku i Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ve vztahu k mnohamilionovému zvýhodnění povinného soudní exekutorkou, podtrhuje a zdůrazňuje nedůvodnost kárné žaloby nejenom v této části, ale jakožto prezentace motivace kárného žalobce ve vztahu ke kárně obviněnému, odhaluje pohnutku kárného žalobce k podání kárných žalob. K důkazu kárně obviněný dokládá- stanoviskem MS ČR ze dne 11. 6. 2010 - zprávou o výsledku šetření podnětu Exekutorské komory ČR ze dne 9. 1. 2013, - tiskovou zprávou Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 26. 2. 2013.

S ohledem na výše uvedené proto kárně obviněný uzavírá, že opakovaně a důrazně odmítá subjektivní, účelové a ničím nepodložené nařčení kárného žalobce o údajné existenci nadstandardního vztahu kárně obviněného k oprávněnému a k jeho právnímu zástupci. Dále kárně obviněný připomíná, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soud nelze kárné provinění kárně obviněného vyvozovat „pouze“ z odlišného právního názoru kárně obviněného. Závěrem pak kárně obviněný shrnuje, že se nedomnívá, že by byl výše uvedený skutek natolik závažný či opakovaný, aby mohl být považován za kárné provinění.

- <u>Nezohlednění názoru exekučního soudu</u>

K vytýkanému skutku, který spočívá v údajném nezohlednění názoru exekučního soudu, kterého se kárně obviněný měl dopustit v exekučním řízení vedených proti povinnému P. H. a částečně i proti povinnému T. V., kárně obviněný sděluje následující: v exekučním řízení vedeném pod sp.zn. 067 EX 235999/09 byl kárně obviněnému dne 27. 12. 2010 doručen návrh povinného P. H. na spojení exekučních řízení vedených u kárně obviněného pod sp.zn. 067 EX 235999/09 a 067 EX 250413/10. Dříve, než kárně obviněný o tomto návrhu povinného na spojení zmíněných dvou exekuční řízení rozhodl, bylo kárně obviněnému doručeno usnesení Obvodní soud pro Prahu 4 č. j. 66 Nc 3915/2009-23 ze dne 12.1.2011, kterým tento soud mj. ten samý návrh na spojení exekučních řízení vedených u kárně obviněného pod sp.zn. 067 EX 235999/09, 067 EX 250413/10 a 067 EX 245130/09 zamítl, když poukázal na různou procesní fázi exekučních řízení a na skutečnost, že každé řízení je u soudu vedeno jiným senátem a návrhy na nařízení exekuce byly podávány postupně. Exekuční soud zároveň ve zmíněném usnesení poučil povinného o možnosti podat námitky proti vyčísleným nákladům exekuce. S ohledem na tuto skutečnost proto soudní exekutor nepovažoval za nutné ani za vhodné opětovně rozhodovat o návrhu povinného na spojení exekučních řízení, když o tomto již bylo rozhodnuto exekučním soudem – překážka res iudicata, a tímto zcela nadbytečně navyšovat náklady exekuce (doručování). Je paradoxem, že kárný žalobce na jednu stranu kárně obviněnému vytýká údajnou nehospodárnost při vedení spisu i řízení, údajné nadstandardní vztahy s oprávněným, resp. s právním zástupcem oprávněného, a údajné nerespektování rozhodnutí exekučních soudů, když jej právě v tomto případě de facto nabádá, aby nehospodárně jednal, tj. opakovaně rozhodoval o již rozhodnutém a tím zcela neúčelně a nadbytečně navyšoval náklady exekuce, aby postupoval ve vztahu k povinnému nikoliv nestranně, a aby nerespektoval rozhodnutí exekučního soudu, který výslovně o tomtéž návrhu povinného na spojení exekučních řízení již jednou rozhodl. Kárně obviněný na tomto místě opakovaně zdůraznil, že kárnému žalobci v žádném případně nepřísluší jakkoliv zasahovat do postupu vedení exekučních řízení kárně obviněného či mu dokonce přikazovat (!), jak má ve věci nadále postupovat. Kárně obviněný na tomto místě nechce být přehnaně troufalý, avšak je rovněž s podivem, že kárný žalobce vynakládá tolik energie zjednodušeně řečeno na obranu povinného, resp. na to, aby soudnímu exekutorovi vyčítal údajné nerespektování rozhodnutí exekučního soudu, kterým tento soud zamítl návrh na spojení, aniž by se věnoval samotnému rozhodnutí exekučního soudu. Tj. aniž by se pozastavil nad skutečností, že exekučnímu soudu nečiní problém zamítnout návrh povinného na spojení exekučních řízení s poukazem na rozdílné procesní fáze, rozdílné senáty apod., tj. na základě argumentace, která ve vztahu ke kárně obviněnému není z pohledu kárného žalobce považována za dostatečnou pro to, aby na základě ní kárně obviněný zamítal návrhy na spojení.

Ke shora uvedenému kárně obviněný dodává, že mu není jasné, v čem konkrétně kárný žalobce spatřuje předmětné nerespektování závěrů exekučního soudu, z něhož by bylo možné vyvozovat kárnou odpovědnost kárně obviněného, neboť sám kárný žalobce uvádí, že exekuční soud kárně obviněnému „pouze“ naznačil, jak by měl v rámci dalšího řízení postupovat, když vyslovil přesvědčení, že kárně obviněný vedení více exekucí mezi stejnými účastníky jistě zohlední, a že v jednotlivých věcech si nebude účtovat paušální

částky hotových výdajů. Kárně obviněný na tomto místě opakovaně uvádí, že kárnou odpovědnost soudního exekutora v žádném případě nezakládá nedodržení logických úvah kárného žalobce.

Kárně obviněný rovněž připomíná, že nelze opomenout ani skutečnost, že pro tento skutek kárný žalobce vzal zpět svou žalobu evidovanou pod č. j. 677/2011-OSD-ENA/9 (vedenou pod sp.zn. 15 Kse 5/2012 Nejvyššího správního soudu ČR) mj. s odůvodněním, že kárnou odpovědnost kárně obviněného soudního exekutora nelze vyvozovat z údajného porušení, tj. nerespektování rozhodnutí exekučního soudu o spojení věcí, které je sice vydáno ve stejné věci, avšak je svou povahou rozhodnutím, kterým ani sám exekuční soud, tj. i kárně obviněný soudní exekutor není vázán.

Kárně obviněný proto důrazně odmítá tvrzení kárného žalobce, že by svým jednáním porušil zásady spravedlivého procesu či jinak zasáhl do ústavně garantovaných práv některého z účastníků. Kárně obviněný si je vědom toho, že proti usnesení o spojení, resp. zamítnutí spojení není ve smyslu ust. § 52 odst. 1 exekučního řádu ve spojení s ust. § 202 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu odvolání přípustné. Pokud však povinný nesouhlasil s tím, jak se exekuční soud, resp. kárně obviněný, vypořádal s jeho návrhem na spojení exekučních řízení, měl k dispozici i další zákonem předvídané prostředky - nejen exekučním soudem avizované námitky do příkazu k úhradě nákladů exekuce. Povinnému například nic nebránilo v tom, aby s odstupem času s ohledem na odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí spojení kdykoliv poté opakovaně podal návrh na spojení a to přímo k soudnímu exekutorovi, neboť soudní exekutor se nijak nebránil a nebrání případnému spojování těch exekučních řízení, která jsou ke spojení vhodná, zejména typicky za situace, kdy si povinný podá návrh na spojení exekuce a současně jsou splněny podmínky pro spojení příslušných exekučních řízení. Odmítá tedy jakákoliv účelová, subjektivní a nepodložená tvrzení kárného žalobce tvrdící opak.

- <u>Nevydání usnesení o částečném zastavení exekucí po doložení plateb</u>

K vytýkanému skutku, který má spočívat v nevydání usnesení o částečném zastavení exekuce poté, co byly kárně obviněnému sděleny a doloženy platby, a to konkrétně v exekučním řízení proti povinnému P. H. (067 EX 235999/09, 067 EX 245130/09, 067 EX 250413/10), sděluje kárně obviněný následující: v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 235999/09 byl návrh na nařízení exekuce soudnímu exekutorovi doručen dne 26. 6. 2009. Exekuce byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 11. 2009, č. j. 66 Nc 3915/2009-3, a to pro jistinu ve výši 208,- Kč, náklady předcházejícího řízení ve výši 1.170,- Kč a pro náklady exekuce a náklady oprávněného, které budou v průběhu řízení stanoveny. Výzva k dobrovolnému splnění povinnosti ze dne 28. 1. 2010 byla povinnému doručena společně s nařizovacím usnesením, návrhem na nařízení exekuce a exekučním příkazem č. j. 067 EX 235999/09-13 dne 12. 4. 2010. Dne 19. 7. 2010 byl s povinným po telefonické domluvě sjednán splátkový kalendář v minimální výši 1.000,- Kč měsíčně. Ve stejný den zaslal povinný P. H. sdělení o úhradě blíže nespecifikovaných pohledávek oprávněného, tj. Dopravního podniku hl. m. Prahy, a.s. Téhož dne byla oprávněnému zaslána žádost o sdělení, zda se doložené platby skutečně týkají exekučních řízení vedených kárně obviněným. Z podání povinného toto nebylo patrné, jelikož některá exekuční řízení měla být vedena také JUDr. D. M., soudním

exekutorem Exekutorského úřadu v Klatovech. Dne 5. 10. 2010 obdržel kárně obviněný od oprávněného potvrzení o úhradě částky 1.378,- Kč, odpovídající jistině nákladům předcházejícího řízení, které byly povinným uhrazeny dne 16. 7. 2010, a které se vztahovaly k tomuto exekučnímu řízení. Po tomto sdělení byla do spisu zadána přímá platba oprávněnému ve výši 1.378,- Kč, která byla započítána na jistinu ve výši 208,- Kč a na náklady předcházejícího řízení ve výši 1.170,- Kč a zohledněna ve finanční tabulce spisu. V exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 245130/09 byl návrh na nařízení exekuce soudnímu exekutorovi doručen dne 24. 7. 2009. Dne 5. 10. 2010 a 12. 10. 2010 bylo kárně obviněnému oprávněným sděleno, že na pohledávku byla povinným dne 16. 7. 2010 uhrazena částka 1.883,- Kč. Tato částka odpovídá jistině pohledávky ve výši 408,- Kč a nákladům předcházejícího řízení ve výši 1.475,- Kč. Exekuce byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 9. 2010, č. j. 67 Nc 4459/2009-20. Úhrada jistiny a nákladů předcházejícího řízení byla soudnímu exekutorovi sdělena později, než bylo exekučním soudem vydáno usnesení o nařízení exekuce. Sdělená částka byla do spisu zavedena jako přímá platba oprávněnému ve výši 1.883,- Kč, která byla započítána na jistinu ve výši 408,- Kč a na náklady předcházejícího řízení ve výši 1.175,- Kč a zohledněna ve finanční tabulce spisu. Dne 15. 12. 2010 byl v řízení vydán exekuční příkaz 067 EX 245130/09-26 a výzva k dobrovolnému splnění povinnosti, kdy ve výroku exekučního příkazu a ve výzvě byly vyčísleny dlužné částky bez uvedení jistiny ve výši 408,- Kč a nákladů předcházejícího řízení ve výši 1.475,- Kč. V exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 250413/10 byl návrh na nařízení exekuce soudnímu exekutorovi doručen dne 7. 6. 2010. Exekuce byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 7. 2010, č.j. 68 EXE 2890/2010-8, a to pro jistinu ve výši 400,- Kč, náklady předcházejícího řízení ve výši 1.495,- Kč a pro náklady exekuce a náklady oprávněného, které budou v průběhu řízení stanoveny. Dne 27. 7. 2010 byla vyhotovena výzva k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti a společně s nařizovacím usnesením a návrhem na nařízení exekuce byla dne 27. 10. 2010 zadána k odeslání povinnému. Zásilka byla doručena povinnému dne 2. 11. 2010, který si ji osobně převzal. V mezidobí, tj. dne 5. 10. 2010 a 12. 10. 2010, sdělil oprávněný kárně obviněnému, že povinný dne 16. 7. 2010 uhradil přímo oprávněnému částku ve výši 1.895,- Kč, odpovídající jistině a nákladům předcházejícího řízení. Sdělení bylo pověřenou zaměstnankyní zpracováno dne 15. 12. 2010, tedy až po odeslání vyhotovené výzvy k dobrovolnému splnění povinnost. Ještě téhož dne byla částka 1.895,- Kč zavedena do spisu jako přímá platba oprávněnému a započítána na jistinu ve výši 400,- Kč a na náklady předcházejícího řízení ve výši 1.495,- Kč. 59

Z výše uvedeného je patrné, že kárně obviněný ve všech třech exekučních řízeních zohlednil sdělené částečné úhrady pohledávek oprávněného poté, co mu bylo oprávněným potvrzeno, že k úhradám skutečně došlo. Stalo se tak formou zadání přímých plateb do exekučních spisů a jejich zohledněním ve finančních přehledech spisů. Kárně obviněný ve věci nevydával usnesení o částečném zastavení exekuce zejména proto, že exekuční řád v § 55 ani občanský soudní řád v § 268 soudnímu exekutorovi nedovoluje vydat usnesení o zastavení, resp. částečném zastavení exekuce, bez návrhu oprávněného nebo povinného či souhlasu oprávněného. V žádném z dotčených řízení nebyl návrh na částečné zastavení exekuce podán. Kárně obviněný tedy usnesení o částečném zastavení exekucí sp. zn. 067 EX 235999/09, 067 EX 245130/09, 067 EX 250413/10 ani vydat nemohl. Situaci vyřešil, jak již bylo sděleno, zadáním přímých plateb do exekučního spisu, což je zcela běžným postupem napříč exekutorskými úřady. Tento postup povinného nikterak nepoškodil.

Naopak sám povinný porušil Exekuční řád, když pohledávku oprávněného v řízení pod sp. zn. 067 EX 235999/09 neuhradil soudnímu exekutorovi, jak vyžaduje § 46 odst. 4 Exekučního řádu, ale hradil přímo k rukám oprávněného. K výtce kárného žalobce, že exekuční řízení nadále vedl tak, jakoby povinný neuhradil ničeho, kárně obviněný uvádí, že se nezakládá na pravdě. V exekučním řízení sp. zn. 067 EX 235999/09 byla přímá platba ve výši 1.378,- Kč do spisu zadána osmý den po jejím potvrzení oprávněným a nadále již nebyla po povinném vymáhána. Do doby konečného uhrazení dlužné částky navíc v řízení nebyl vydán ani další exekuční příkaz, ani nebyla dlužná částka vyčíslována. Kárně obviněnému tedy není jasné, co má v tomto případě kárný žalobce na mysli, když namítá, že exekuce byla vedena, jakoby povinný neuhradil ničeho. V exekučním řízení sp. zn. 067 EX 245130/09 byla přímá platba ve výši 1.883,- Kč také zohledněna, což je patrné z vyčíslení uvedeného ve výzvě k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti, které již neobsahuje jistinu a náklady předcházejícího řízení. Dlužná částka je bez částky 1.883,- Kč vyčíslena také ve výroku exekučního příkazu sp. zn. 067 EX 245130/09-26. V exekučním řízení sp. zn. 067 EX 250413/10 bylo sdělení o přímé platbě oprávněného pověřenou zaměstnankyní, která zde již nepracuje, bohužel zpracováno až po odeslání výzvy k dobrovolnému splnění povinnosti, takže se tato skutečnost ve vyhotoveném dokumentu neprojevila. Exekuční příkaz ve věci vydán nebyl. Po zjištění tohoto pochybení byla okamžitě přímá platba zadána do spisu a promítnuta ve finanční tabulce. Uhrazená částka samozřejmě nebyla po povinném v průběhu exekučního řízení vymáhána.

Kárně obviněný shrnuje, že úhrady dlužných částek odpovídajících jistinám a nákladům předchozího řízení zohledňoval zadáváním přímých plateb do jednotlivých spisů. Po sdělení uhrazených dlužných částech exekuce částečně nezastavil, jelikož tak z důvodu absence návrhů na částečné zastavení exekuce ani učinit nemohl. Částečné úhrady byly ve všech exekučních řízeních zohledněny. Kárné provinění tedy soudní exekutor ve svém jednání tak vylučuje.

- <u>Vyhotovení nepravdivého vyčíslení celkově vymáhaných pohledávek</u>

V kárných žalobách je kárně obviněnému ze strany kárného žalobce opakovaně vytýkána skutečnost, že kárně obviněný umožnil, aby jeho zaměstnanci vyčíslovali povinným výši pohledávek ve všech dosud neukončených exekučních řízeních evidovaných vůči povinným, a to i těch, ve kterých dosud nebyl kárně obviněný pověřen k provedení exekuce. Zaměstnanci kárně obviněného se měli tohoto skutku dopustit v exekučních řízeních vedených proti následujícím povinným: proti P. H., proti M. H., proti K. T., proti I. Z. a proti P. K.

Kárně obviněný k vytýkanému postupu uvádí, že exekuční řízení je zahájeno dnem doručení návrhu na nařízení exekuce soudnímu exekutorovi. Kárně obviněný se domnívá, že je jeho povinností (resp. povinností zaměstnance kárně obviněného) poskytnout povinným veškeré informace o všech exekučních řízeních, která jsou proti povinným vedena, a to i o těch, která nebyla doposud nařízena. Kárně obviněný po povinných úhradu dlužných částek, včetně nákladů exekuce, nevymáhal před tím, než byl provedením exekuce pověřen. Kárně obviněný v úředních záznamech (resp. v protokolech z jednání) pouze uvedl přehled VŠECH neukončených exekučních řízení spolu s vyčíslením plnění, které bude po povinných v budoucnu vymáháno v případě, že dojde k nařízení exekuce. V

případě, že v budoucnu došlo ke změně okolností, například v souvislosti se zamítnutím návrhu na nařízení exekuce, informoval o této skutečnosti pověřený zaměstnanec kárně obviněného povinného s tím, že dříve vyčíslená částka za příslušné exekuční řízení již není aktuální a že vůči povinnému nebude v budoucnu vymáhána. K tomuto lze odkázat například na exekuční řízení, která byla vedena proti povinnému P. H., když kárně obviněný vedl proti povinnému čtyři exekuční řízení a následně došlo k pravomocnému zastavení jednoho z těchto řízení - dne 9. 8. 2010 obdržel kárně obviněný sdělení exekučního soudu o tom, že usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení exekuce, č. j. 66 Nc 4276/2009-8, ze dne 4. 1. 2010, nabylo právní moci. Na základě této informace sdělil tuto skutečnost pověřený zaměstnanec kárně obviněného povinnému mailem ze dne 19. 8. 2010, aby bylo zřejmé, že částka vyčíslená povinnému v úředním záznamu ze dne 19. 7. 2010 nebude po povinném v budoucnu vymáhána. K důkazu: scan mailu evidovaný pod č. j. 067 EX 235999/09-21, ze dne 19. 7. 2010 (Listinný důkaz č. 3).

Kárně obviněný dále uvádí, že nemá před nařízením exekuce poučovací povinnost ve vztahu k povinnému, která by se měla vztahovat na poučení povinného o tom, že by měl co nejdříve zaplatit plnění vymáhané dle exekučního titulu přímo oprávněnému a vyhnout se tak povinnosti uhradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce. Pokud zaměstnanec kárně obviněného pouze vyčíslil plnění, které bude po povinném v budoucnu vymáháno v souladu s legitimním očekáváním, že dojde k nařízení exekuce, nelze tento krok bez dalšího chápat jako jeho pochybení. Kárně obviněný striktně odděloval nařízená a nenařízená exekuční řízení, když v případě, že došlo k ukončení všech nařízených exekučních řízení, odblokoval majetek povinných a úhradu nenařízených dosud nenařízených exekucí po povinném nevymáhal až do okamžiku, kdy byl provedením exekuce pověřen.

Kárně obviněnému dále není jasné, jaké částky by měl dle názoru kárného žalobce povinnému vyčíslovat a z jakého důvodu se kárný žalobce domnívá, že není kárně obviněný oprávněn předběžně vyčíslené náklady povinnému sdělovat. Kárně obviněný dále na několika konkrétních případech dokumentuje vhodnost a účelnost svého postupu v důsledku kterého nemohlo dojít a ani nedošlo k poškození účastníků.

Kárně obviněný konstatuje, že není jednoznačně zřejmé, zda a jakou částku má soudní exekutor uvést v případech, kdy vyčísluje povinnému budoucí výši vymáhané pohledávky v exekučním řízení. Kárně obviněný zvolil postup, v rámci kterého jsou povinní informováni o všech zahájených řízeních. S ohledem na svůj právní názor (resp. i na jiné právní názory) nemůže být kárně obviněný kárně stíhán. U jednotlivých řízení, která jsou předmětem kárné žaloby, poukázal na skutečnost, že vyčíslování dosud nenařízených exekucí, včetně budoucích nákladů exekuce, bylo ze strany zaměstnanců kárně obviněného zcela v pořádku, dle dříve uvedeného postupu, když u povinného P. H. byl kárně obviněný pověřen k provedení exekuce pouze v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 235999/09 a zaměstnankyně kárně obviněného vyčíslila povinnému dne 19. 7. 2010 i tři dosud nenařízené exekuce včetně nákladů řízení. Je zde ale nutné poukázat na skutečnost, že povinný navrhoval v exekučním řízení vedeném pod. sp. zn. 067 EX 235999/09 úhradu exekuce formou splátkového kalendáře ve výši 1 000,- Kč měsíčně. Bylo tedy velmi pravděpodobné, že až povinný za cca 1 rok toto řízení uhradí, bude již kárně obviněný pověřen k provedení exekuce i ve zbývajících řízeních. Správnost postupu

zaměstnanců kárně obviněného v souvislosti s vyčíslováním exekucí potvrzuje v této věci i chování zaměstnankyně kárně obviněného, která pružně reagovala na rozhodnutí exekučního soudu, který v jednom případě návrh na nařízení exekuce pravomocně zamítl, když o této skutečnosti zaměstnankyně kárně obviněného informovala povinného přípisem ze dne 19. 8. 2010, aby bylo kárně povinnému jasné, že tuto částku nebude muset v budoucnu hradit. V exekučních řízeních vedených proti povinné M. H. byla situace obdobná, když proti povinné bylo ze strany oprávněného podáno celkem 9 návrhů na nařízení exekuce. V exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 210369/10 požádala povinná přípisem ze dne 14. 10. 2010 o vyčíslení všech exekučních řízení a o sjednání splátkového kalendáře. V tu dobu byl soudní exekutor pověřen k provedení exekuce v sedmi exekučních řízeních, když v exekučních řízeních vedených pod sp. zn. 067 EX 253173/10 a 067 EX 296080/10 byl pověřen až následně. Povinná v exekučním řízení opět požadovala splátkový kalendář ve výši 1 000,- Kč měsíčně, proto bylo zcela zřejmé, že povinná neuhradí již nařízená exekuční řízení dříve, než dojde k nařízení dvou dosud nenařízených exekucí. Rovněž je nutno poukázat na sdělení zaměstnankyně kárně obviněného, která v mailu ze dne 10. 11. 2010 výslovně upozornila povinnou na skutečnost, že některé z vyčíslených exekucí nejsou dosud nařízeny. K důkazu: scan mailu evidovaný pod č. j. 067 EX 210369/10-22, ze dne 10. 11. 2010 (Listinný důkaz č. 4).

V exekučních řízeních vedených proti povinné K. T. byla situace obdobná, jako v předchozích případech, když sice pověřený zaměstnanec kárně obviněného vyčíslil obecnému zmocněnci povinné i dosud nenařízená exekuční řízení, ovšem i zde bylo nutné přihlédnout k tomu, že aktuální dlužná částka, která byla po povinné vymáhána v již nařízených exekučních řízeních, byla v řádu stovek tisíc korun a bylo zde legitimní očekávání, že bude kárně obviněný pověřen k provedení exekuce ve zbývajících řízeních dříve, než dojde k vymožení již nařízených věcí. V exekučních řízeních vedených proti povinné P. K. vyčíslil pověřený zaměstnanec kárně obviněného v protokolu z jednání č. j. 067 EX 114902/08-31, ze dne 30. 12. 2010 15 dosud neuhrazených exekučních řízení s tím, že 14 z nich nebylo dosud nařízeno. Je zde ale nutno poukázat na splátkový kalendář uzavřený s povinnou dne 10. 8. 2009 (č. j. 067 EX 114902/08-31), v němž byly domluveny splátky ve výši 1 000,- Kč. Pověřený zaměstnanec kárně obviněného vycházel z této skutečnosti při vyčíslení exekuce dne 30. 12. 2010, když zde bylo legitimní očekávání, že bude kárně obviněný pověřen k provedení exekuce ve zbývajících řízeních dříve, než dojde k vymožení dosud neuhrazeného a již nařízeného řízení (to bylo vedeno pod sp. zn. 067 EX 244666/10). K důkazu: protokolem z jednání ze dne 14. 10. 2009 evidovaný pod č. j. 067 EX 114902/08-22 (Listinný důkaz č. 5).

Kárně obviněný poukázal na skutečnost, že žádný z povinných neuhradil na účet kárně obviněného v řízeních, která byla vyčíslena před jejich nařízením, ani částku představující jistinu a náklady nalézacího řízení, natož pak náklady exekuce. Je tedy zřejmé, že povinným bylo zcela jasné, že uvedenou částku mají hradit na účet kárně obviněného až poté, kdy bude kárně obviněný pověřen provedením exekuce. Kárně obviněný zdůrazňuje, že pokud by povinný plnil na řízení, které bylo zahájeno, ale následně nebylo nařízeno, kárně obviněný by v takovém případě obratem částku vrátil povinnému.

Kárně obviněný proto neshledává na postupech svých zaměstnanců v souvislosti s vyčíslováním vymáhaných částek žádná pochybení a trvá na závěru, že je kárná žaloba v této části neopodstatněná. Pokud jde o vyčíslení dosud nenařízeného řízení vedeného proti povinné Ivaně Zavřelové pod sp. zn. 067 EX 289266/10, odkazuje kárně obviněný na tu část vyjádření ke kárné žalobě, která se zabývá postupem soudního exekutora v uvedeném exekučním spise.

- <u>Nedodržení lhůty k podání žádosti o pověření k provedení exekuce, nepravdivé vyčíslení dlužných částek povinné, přijetí plateb, k jejichž vymožení dosud nebyl pověřen, zaslání pověření k provedení exekuce bez informací o provedené úhradě</u>

V exekučních řízeních vedených kárně obviněným proti povinné I. Z. shledal kárný žalobce domnělá kárná provinění, která v kárné žalobě shrnul do bodů; v bodě 1. části kárné žaloby, která se týkala řízení vedených proti povinné Ivaně Zavřelové, byly kárně obviněnému vytýkány čtyři skutky:
a) Prodlení s postoupením návrhu na nařízení exekuce exekučnímu soudu
b) Nesprávné vyčíslení dlužných částek v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 289266/10
c) Přijetí platby v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 289266/10 před tím, než byl kárně obviněný pověřen provedením exekuce
d) Zaslání žádosti o pověření v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 289266/10 bez toho, aby byla exekučnímu soudu sdělena informace o přímé platbě.

K jednotlivým skutkům sděluje kárně obviněný následující:
ad a) Kárně obviněný v tomto bodě připouští, že se dopustil prodlení v souvislosti s podáním návrhu na nařízení exekuce v rámci exekučního řízení vedeného pod sp. zn. 067 EX 289266/10, když nejprve nevyzval právního zástupce oprávněného k opravě návrhu na nařízení exekuce, který neobsahoval exekuční titul, a když následně právní zástupce oprávněného dne 12. 5. 2011 exekuční titul s vyznačenou doložkou právní moci a vykonatelnosti předložil, byl v prodlení s odesláním žádosti o pověření k provedení exekuce do dne 14. 11. 2011, což však s ohledem na běžnou soudní praxi nemůže dosáhnout závažnosti deliktu kárného provinění. Kárně obviněný uvádí, že v době, kdy došlo k novele exekučního řádu v souvislosti s podáváním návrhů na nařízení exekuce soudním exekutorům, nikoliv exekučním soudům (novela č. 286/2009 Sb. účinná od 1. 11. 2009), bylo nutné vytvořit nové postupy, kontrolní mechanismy, či zaškolit nové zaměstnance na agendu, se kterou neměli soudní exekutoři a jejich zaměstnanci do té doby žádné zkušenosti. V té době tedy byly v exekutorském úřadu nastaveny postupy, které byly považovány kárně obviněným za nejlepší možné. Zjednodušeně lze říci, že byl postup nastaven tak, že příchozí návrhy na nařízení exekuce byly rozdělovány do skupin na bezvadné (které byly postupovány exekučním soudům se žádostí o pověření) a vadné, v nichž bylo nutno vyzvat oprávněné k opravě návrhů na nařízení exekuce. Vzhledem ke skutečnosti, že byl roční nápad návrhů na nařízení exekuce v řádu desítek tisíc, nebylo v silách kárně obviněného kontrolovat veškeré příchozí návrhy osobně, proto kontrolou příchozích návrhů na nařízení exekuce pověřil některé ze svých zaměstnanců, které řádně proškolil a poučil. Zaměstnanci měli posoudit, zda je spis vadný, či bezvadný a dle toho označit spis poznámkou. V případě, že byl návrh na nařízení exekuce posouzen jako vadný, měla být do spisu uvedena poznámka, na jejímž základě jiní z pověřených

zaměstnanců s právním vzděláním vady posuzovali a vyzývali oprávněné k doplnění návrhu. Tento systém fungoval velice dobře, ovšem nebylo možno se vyvarovat občasných pochybení, jako například ve spise 067 EX 289266/10. Tento spis, ač měl být pověřeným zaměstnancem označen jako vadný, byl označen jako správný a při vnějším pohledu se tvářil tak, jakoby z něj odešla žádost o pověření a nebylo nutné v něm cokoliv činit. V té době nebyly ještě plně funkční kontrolní mechanismy, a nebylo proto možné tato jednotlivá pochybení efektivně odhalovat a napravovat. Kárně obviněný, vědom si možnosti ojedinělých pochybení v desítkách tisíc spisů, které vedl, učinil kroky k zajištění efektivních kontrolních mechanismů, které měly podobným pochybením bránit. Kontrolní mechanismy (zjednodušeně řečeno softwarová upozornění na odchylky ve spisech, které do spisů přivedou kvalifikované zaměstnance, kteří posoudí, zda je ve spisu nějaká nesprávnost a věc uvedou do pořádku) byly plně zapracovány do systému kárně obviněného v průběhu roku 2011 a nyní již fungují tak, že se jim daří jednorázová pochybení podchycovat v počátečních stádiích, kdy je lze bez větších problémů napravit, a to plně v souladu s příslušnými právními předpisy. Shledání provinění a případní sankce by tak byla čirou represí s absencí prevenčního rozměru správního trestání.

Pokud jde o prodlení s postoupením návrhů na nařízení exekuce exekučnímu soudu se žádostí o pověření v exekučních řízeních vedených pod sp. zn. 067 EX 289226/10, 067 EX 289275/10 a 067 EX 289374/10, uvádí kárně obviněný, že mu byly v těchto řízeních návrhy na nařízení exekuce doručeny dne 21. 9. 2010, když žádost o pověření byla zaslána soudu 20. 10. 2010. Kárně obviněný měl dle ustanovení § 44 odst. 1 exekučního řádu požádat exekuční soud o pověření k provedení exekuce do 15 dní od obdržení návrhu na nařízení exekuce, tedy nejpozději do 6. 10. 2010. Vzhledem ke zvýšenému nápadu agendy v daném období se kárně obviněný dostal do čtrnáctidenního prodlení. Kárně obviněný si je prodlení vědom, nedomnívá se však, že by takovéto prodlení bylo tak závažným pochybením, aby mohlo být kvalifikováno jako kárné provinění. Pokud by kárný senát konstatoval, že každé takovéto ojedinělé prodlení je kárným proviněním, znamenalo by to, že se drtivá většina exekučních soudů, resp. soudců, kárně proviňuje dlouhodobě a opakovaně, když je kárně obviněnému známo, že zákonné lhůty jsou některými exekučními soudy překračovány nikoliv pouze v řádu dní (jako v tomto případě), ale dokonce v řádu týdnů, či měsíců.

Z výše uvedeného vyplývá, že se kárně obviněný domnívá, že několikadenní prodlení s postoupením žádosti o pověření v exekučních řízeních vedených pod sp. zn. 067 EX 289226/10, 067 EX 289275/10 a 067 EX 289374/10 není natolik závažným pochybením, aby mohlo být chápáno jako kárné provinění. U prodlení v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 289266/10 kárně obviněný připouští, že k vážnějšímu prodlení došlo. Poukazuje zde ale na skutečnost, že k prodlení došlo již před značnou dobou, prodlení bylo způsobeno individuálním pochybením v souvislosti s nárůstem nové agendy a aktuálně jsou již ze strany kárně obviněného nastaveny v činnosti exekutorského úřadu takové kontrolní mechanismy, které obdobným pochybením brání. Shledání provinění a případní sankce by tak byla čirou represí s absencí prevenčního rozměru správního trestání.

ad b) Kárně oprávněný v tomto bodě odkazuje na své obecné vyjádření týkající se problematiky vyčíslování dosud nenařízených exekučních řízení. Povinná navštívila

exekutorský úřad nejprve dne 27. 1. 2011, když se během jednání s pověřeným zaměstnancem chovala agresivně a vulgárně a nejevila jakoukoliv snahu se konstruktivně dohodnout na způsobu úhrady dlužné částky. Pověřený zaměstnanec kárně obviněného, přesto, že byl ze strany povinné vulgárně atakován, vyhotovil s povinnou protokol z jednání, v němž uvedl, že jsou proti povinné vedena 4 exekuční řízení, z nichž jedno není dosud nařízeno, a uvedl u všech řízení výši nedoplatku, který bude muset povinná uhradit v případě, že dojde k nařízení exekuce (informace o vulgárním chování a sdělení skutečnosti, že exekuční řízení vedené pod sp. zn. 067 EX 289266/10 nebylo dosud nařízeno, nejsou součástí protokolu z jednání ze dne 27. 1. 2011, který je součástí exekučního spisu pod. č.j. 067 EX 289226/10-16. Že jsou tato tvrzení pravdivá je však z exekučního spisu jednoznačně patrno – potvrzení opakovaného vulgárního chování povinné vyplývá z úředního záznamu ze dne 28. 2. 2011, který je v exekučním spise založen pod č.j. 067 EX 289226/10-22. Tvrzení o tom, že byla povinná informována o skutečnosti, že soudní exekutor dosud neobdržel usnesení o nařízení exekuce, vyplývá z přípisu právního zástupce povinné ze dne 23. 5. 2011, který je v exekučním spise založen pod č. j. 067 EX 289266/10-5. Z uvedeného přípisu vyplývá, že povinné, respektive jejímu právnímu zástupci je známo, že v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 289266/10 nebylo pravděpodobně usnesení o nařízení exekuce dosud vydáno.)

K důkazu: protokol z jednání ze dne 27. 1. 2011, evidovaný pod č. j. 067 EX 289226/10-16 (Listinný důkaz č. 6), úřední záznam ze dne 28. 2. 2011, evidovaný pod č. j. 067 EX 289226/10-22 (Listinný důkaz č. 7), výslech povinné. Kárně obviněný tedy k tomuto bodu shrnuje, že tvrzení kárného žalobce, že se měl pověřený zaměstnance kárně obviněného dopustit nepravdivého vyčíslení dlužných částek povinné, není pravdivé. Pověřený zaměstnanec kárně obviněného informoval dne 27. 1. 2011 během osobního jednání povinnou o tom, že jsou proti ní vedena čtyři exekuční řízení a sdělil jí částku, kterou po ní bude vymáhat v případě, že budou všechna exekuční řízení nařízena. Kárně obviněný nečinil vůči povinné žádné kroky směřující k provedení exekuce předtím, než obdržel usnesení o nařízení exekuce. Z uvedených důvodů považuje kárně obviněný tuto část kárné žaloby za zjevně neopodstatněnou, když je přesvědčen o tom, že se kárného provinění nedopustil.

ad c) Kárně obviněný v první řadě poukazuje na chybnou formulaci kárného skutku ze strany kárného žalobce, když je kárnému žalobci vytýkáno, že v dané věci přijal platbu. Kárně obviněný se domnívá, že skutek měl být ze strany kárného žalobce formulován tak, že domnělé provinění kárně obviněného mělo spočívat v tom, že „pověřil svého zaměstnance k tomu, aby přijal platbu odpovídající výši jistiny a nákladů nalézacího řízení, aniž by byl k takovémuto úkonu oprávněn“. Z exekučního spisu, jehož náhled měli pověření zaměstnanci kárného žalobce k dispozici, bylo zřejmé, že povinná neuhradila dlužnou částku kárně obviněnému, ale zaměstnankyni kárně obviněného pracující na recepci, která má na starosti přijímání plateb od povinných. Kárně obviněný proto uvádí, že zmíněný kárný skutek se nestal a nemůže být tedy ani za tento skutek sankciován. V případě, kdy by kárný žalobce neakceptoval tvrzení kárně obviněného o tom, že platbu přijal jeho zaměstnanec, nikoliv sám kárně obviněný, navrhuje kárně obviněný jako důkaz pro prokázání svého tvrzení svědeckou výpověď povinné I. Z. a příjmový doklad podepsaný nikoliv kárně obviněným, ale jeho zaměstnancem. Důkaz: výslechem a příjmovým dokladem viz výše (Listinný důkaz č. 8) Nad rámec uvedeného se kárně

obviněný vyjádřil k přijímání plateb před tím, než obdrží usnesení o nařízení exekuce. Kárně obviněnému není jasné, jakého kárného provinění by se měl takovýmto přijetím platby dopustit. Kárně obviněný se měl dle názoru kárného žalobce v bodu 1. kárné žaloby, která se týká údajných pochybení v exekučních řízeních vedených proti povinné I. Z., dopustit porušení deseti zákonných, resp. stavovských ustanovení. Kárně obviněný se domnívá, že k přijetí plateb se může vztahovat, s užitím značné dávky fantazie, maximálně tak možné porušení ustanovení § 35 odst. 2 exekučního řádu, když dle tohoto ustanovení může exekutor začít provádět exekuci až tehdy, udělí-li mu exekuční soud pověření k jejímu provedení. Kárně obviněný k tomuto ustanovení dodává, že je nutno si položit otázku, jaké úkony soudního exekutora jsou chápány jako provádění exekuce dle ustanovení § 35 odst. 2 exekučního řádu. Kárně obviněný se domnívá, že zcela jistě nemůže před nařízením exekuce vydávat exekuční příkazy, či provádět lustrace majetku povinného. Tyto úkony jsou však charakteristické aktivními úkony soudního exekutora, či jeho zaměstnanců. Kárně obviněný, ani jeho zaměstnanec však v tomto případě exekuci nikterak neprováděl. Zaměstnanec kárně obviněného pouze přijal platbu povinné, když tento úkon nemůže být chápán jako provádění exekuce, stejně tak, jako nemůže být chápáno jako provádění exekuce například přijetí informace o majetku povinného, které lze bezesporu získat „pasivně“ i před nařízením exekuce, například sdělením oprávněného. Z uvedeného vyplývá, že pouhé pasivní přijetí peněžních prostředků není možné chápat jako pochybení zaměstnance kárně obviněného, natož pak jako kárné provinění samotného kárně obviněného. Rovněž je nutné poukázat na skutečnost, že není v silách kárně obviněného bránit se před dobrovolným posíláním plateb ze strany povinných na účty kárně obviněného.

Z uvedeného vyplývá, že kárná žaloba je ve výše uvedeném bodě zjevně neopodstatněná, když skutek, který je kárně obviněnému vyčítán, se nestal. Platbu nepřijal kárně obviněný, ale jeho zaměstnankyně. Kárně obviněný se navíc domnívá, že by se o kárné provinění nejednalo ani v případě, kdy by byl skutek kárným žalobcem formulován správně, když pasivní přijetí platby a její následné vyúčtování není možné chápat jako kárné provinění.

ad d) Kárně obviněný upozorňuje, že povinnost sdělovat exekučním soudům spolu s žádostí o pověření informaci, zda povinná něčeho uhradila, či nikoliv, není zákonem dána. Kárně obviněnému není zřejmé, z jakého důvodu by měl o této skutečnosti exekuční soud vůbec vyrozumívat. Je čistě na procesním uvážení oprávněného, zda vezme návrh na nařízení exekuce zpět, či nikoliv. V tomto případě navíc povinná neplnila řádně na účet oprávněného, ale na účet kárně obviněného. Kárně obviněný nebyl dle ustanovení § 46 odst. 4 exekučního řádu oprávněn přeposlat peníze oprávněnému před nabytím právní moci usnesení o nařízení exekuce. Pokud je ze strany kárného žalobce zpochybňován postup kárně obviněného, když tomu je ze strany kárného žalobce doporučován protiprávní postup, klade si zde kárně obviněný otázku, zda je to způsobeno neznalostí kárného žalobce, či názorem kárného žalobce, že právní předpisy není v určitých případech nutné dodržovat. Kárně obviněný v souvislosti s výše uvedeným upozorňuje na absurdnost právního názoru kárného žalobce. Pokud by totiž kárně obviněný sdělil exekučnímu soudu skutečnost, že před nařízením exekuce došlo k úhradě částky představující jistinu a náklady nalézacího řízení, měl by dle názoru kárného žalobce exekuční soud řízení zastavit. V tom případě by však nemohl kárně obviněný nikdy v

budoucnu zaslat peněžní prostředky oprávněnému, ale musel by je vrátit povinné, aniž by byl oprávněný kdy uspokojen a oprávněný by byl tím pádem nucen podat nový návrh na nařízení exekuce.

Pokud si kárný žalobce klade otázku, zda se povinná svým postupem, kdy částku představující jistinu a náklady nalézacího řízení uhradila pověřenému zaměstnanci kárně obviněného, nikoliv oprávněnému, nedostala do slepé uličky, když kárně obviněný nebyl oprávněn přeposlat v dané situaci zmíněnou částku na účet oprávněného, uvádí kárně obviněný, že nikoliv. Povinná měla kdykoliv před vydáním usnesení o nařízení exekuce možnost požádat kárně obviněného o vrácení částky ve výši 1 701,- Kč s poukazem na skutečnost, že kárně obviněný aktuálně zadržuje částku bez právního důvodu. Pokud by tak povinná učinila, kárně obviněný by jí částku neprodleně vydal a povinná mohla uhradit částku přímo na účet oprávněného a požádat jej o zpětvzetí návrhu na nařízení exekuce. Že tak povinná neučinila je věcí povinné, nikoliv kárně obviněného.

Z uvedeného vyplývá, že kárná žaloba je ve výše uvedeném bodě zjevně neopodstatněná, když vytýkaný skutek není porušením jakéhokoliv zákonného ustanovení, resp. stavovského předpisu, natožpak kárným proviněním.

- <u>Nezaslání návrhu na zastavení exekuce oprávněnému k vyjádření</u>

K vytýkanému skutku, který má spočívat v nezaslání návrhu povinného na zastavení exekuce oprávněnému k vyjádření, a to konkrétně v exekučním řízení proti povinné R A. (067 EX 273378/09), sděluje kárně obviněný, že předmětný návrh, který měl být dle kárného žalobce zaslán oprávněnému k vyjádření, byl kárně obviněnému postoupen Okresním soudem Praha-západ dne 28. 11. 2011. Jednalo se o návrh povinného, který byl nazván jako „návrh na postup dle § 112 o. s. ř. a spojení věcí, návrh na zastavení exekuce po spojení věcí“. Kárně obviněný návrh prostudoval a posoudil jej pouze jako návrh na spojení řízení dle § 112 o. s. ř. Dle názoru kárně obviněného se o návrh na zastavení exekuce nejednalo.

Kárně obviněný poukazuje na to, že podání má být posuzováno nikoliv podle svého označení, ale podle svého obsahu, což vyplývá z ust. § 41 odst. 2 o. s. ř. Ačkoliv právní zástupce povinného a následně i exekuční soud označili podání jako návrh na spojení věci a návrh na zastavení exekuce, bylo na kárně obviněném, aby jako soudní exekutor, který v exekučním řízení vykonává úkony soudu prvního stupně, posoudil obsahovou stránku došlého návrhu.

Dle obsahového posouzení postoupeného návrhu došel kárně obviněný k právnímu názoru, že podání je pouze návrhem na spojení řízení dle § 112 o. s. ř. Skutečnost, že se jednalo o návrh na spojení několika exekučních řízení do jednoho, z návrhu povinné jednoznačně vyplývala. Právní zástupce povinné žádal o spojení všech exekučních řízení vedených proti povinné, dále vyčísloval již uhrazené částky a uváděl některé další myšlenky, které dle jeho názoru se spojením řízení souvisely. Celé osmistránkové podání se podle svého obsahu vztahovalo výhradně ke spojení exekučních řízení. V závěru zmiňovaného podání pak právní zástupce povinné uvedl jedinou větu, která by se mohla vztahovat k zastavení exekuce. Touto větou právní zástupce zjednodušeně sděloval, že po

navrhovaném sloučení by mělo dojít k zastavení exekuce. Z kontextu celého podání, kdy právní zástupce oznamoval, že již byly uhrazeny všechny pohledávky oprávněného, stejně jako náklady exekuce, pak logicky vyplývá, že by exekuce měla být ukončena, jelikož byla zcela vymožena. V takovém případě by se řízení standardně mělo ukončit vydáním příkazu k úhradě nákladů exekuce, nikoliv usnesením o zastavení exekuce. Kárně obviněný usoudil, že se nejedná o návrh na zastavení exekuce, ale návrh na spojení exekučních řízení s tím, že po spojení by mělo dojít k ukončení exekuce, která již byla dle právního zástupce povinné zcela vymožena. Názor kárně obviněného potvrzuje i další podání právního zástupce povinné ze dne 20. 3. 2012, ve kterém jednak žádá o spojení řízení a jednak navrhuje vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce a neprodlené skončení exekuce. Kárně obviněný má za to, že právní zástupce nepřesně užil pojmu „zastavení exekuce“, ačkoliv měl dle obsahu podání na mysli ukončení exekuce vymožením. Kárně obviněný shrnuje, že podání doručené mu dne 28. 11. 2011, není podle jeho právního názoru návrhem na zastavení exekuce, ale žádostí o ukončení exekuce po jejím spojení, a z tohoto důvodu o něm jako o návrhu na zastavení exekuce ani nerozhodoval. Pro doplnění kárně obviněný uvádí, že návrh na zastavení exekuce nemá odkladný účinek. Skutečnost, že kárný žalobce vytýká kárně obviněnému, že činil úkony směřující k provedení exekuce přes podaný návrh na zastavení exekuce, by tedy nemohla být kárným proviněním ani v případě, že by se o návrh na zastavení exekuce skutečně jednalo.

- <u>Neinformování exekučního soudu o přímých platbách povinné v exekučních řízeních, v nichž dosud soudní exekutor nebyl pověřen k provedení exekuce</u>

Kárným žalobcem je kárně obviněnému vytýkána skutečnost, kdy ve čtrnácti dosud nenařízených exekučních řízeních vedených proti povinné R. A. neupozornil exekuční soud na skutečnost, že povinná uhradila dne 1. 7. 2010 na účet oprávněného částku představující jistinu a náklady nalézacího řízení. Kárně obviněný se tak dle kárného žalobce dopustil kárného provinění spočívajícího v porušení práv účastníků dle ustanovení § 46 odst. 1 exekučního řádu spočívajícím v nedbání ochrany práv účastníků řízení. K tomu kárně obviněný upozorňuje, že povinnost sdělovat exekučním soudům, spolu s žádostí o pověření, informaci, zda povinná něčeho uhradila, či nikoliv, není zákonem dána. Kárně obviněnému není zřejmé, z jakého důvodu by měl o této skutečnosti exekuční soud vůbec vyrozumívat. Je čistě na procesním uvážení oprávněného, zda vezme návrh na nařízení exekuce zpět, či nikoliv. Je zde otázka, zda by vůbec měl brát exekuční soud v úvahu skutečnost, že po podání návrhu na nařízení exekuce došlo k úhradě jistiny a nákladů nalézacího řízení. Oprávněný podal návrh na nařízení exekuce proto, že povinná neuhradila řádně a včas to, co jí bylo přiznáno exekučním titulem. Stejně jako měl oprávněný několik let možnost podat návrh na nařízení exekuce, měla povinná několik let možnost uhradit dlužné částky dle exekučních titulů. Vzhledem ke skutečnosti, že tak povinná neučinila, byl oprávněný nucen podat prostřednictvím svého právního zástupce návrhy na nařízení exekuce. S podáním návrhů na nařízení exekuce je spojeno i právo oprávněného na úhradu nákladů právního zastoupení v exekučním řízení. Pokud povinná uhradila před nařízením exekuce částku představující jistinu a náklady nalézacího řízení, neznamená to, že by mělo automaticky dojít ke zpětvzetí návrhu na nařízení exekuce. Kárně obviněnému je z rozhodovací praxe exekučních soudů známo, že v případech, kdy dochází k zastavení řízení o návrhu na nařízení exekuce na základě zpětvzetí oprávněných, rozhodují exekuční soudy zásadně tak, že nepřiznají žádnému z účastníků právo na

náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů berou návrhy na nařízení exekuce zpět zejména oprávnění, kteří nejsou v exekučním řízení právně zastoupeni. Oprávnění, kteří jsou právně zastoupeni, berou zpět návrhy na nařízení exekuce buď proto, že byl návrh na nařízení exekuce podán chybně (např. pokud povinný uhradil před podáním návrhu), či ze sociálních důvodů. V těchto případech se ale oprávnění připravují o nárok na náhradu nákladů právního zastoupení. V případě exekučních řízení vedených proti povinné R. A. by v případě aplikování postupu navrhovaného kárným žalobcem došlo k absurdní situaci. Kárně obviněný poukázal na příklad exekučního řízení vedeného pod sp. zn. 067 EX 248200/10 (v souvisejících spisech byla situace obdobná): v tomto případě uhradila povinná dne 1. 7. 2010 k rukám oprávněného částku 1 511,- Kč představující jistinu a náklady nalézacího řízení. Dne 6. 9. 2010 potom povinná uhradila k rukám oprávněného částku ve výši 2 138,10 Kč představující část nákladů právního zastoupení v exekučním řízení (u bagatelních věcí měli oprávnění v té době nárok na náhradu nákladů právního zastoupení ve výši 3 420,- Kč). Pokud by došlo v tomto případě ke zpětvzetí návrhu na nařízení exekuce, exekuční soud by zastavil řízení a žádné ze stran by nepřiznal náhradu nákladů právního zastoupení v exekučním řízení. Nejen, že by oprávněný nemohl vymáhat po povinné dosud neuhrazenou část nákladů právního zastoupení v exekučním řízení ve výši 1 281,90 Kč, na kterou by měl pravděpodobně nárok, oprávněný by byl dokonce na výzvu povinné nucen vydat již inkasovanou částku ve výši 2 138,10 Kč, která by byla rázem považována za bezdůvodné obohacení, když oprávněný by tuto částku držel bez právního důvodu, neboť by mu tato nebyla přiznána žádným rozhodnutím.

Kárně obviněný poukázal na usnesení Okresního soudu Plzeň-jih, č. j. 9 Nc 3732/2008-295, ze dne 14. 2. 2012, ve kterém se exekuční soud zabýval otázkou nároku soudního exekutora na odměnu a náhradu paušálních nákladu v případě, kdy povinná uhradí po podání návrhu na nařízení exekuce dobrovolně k rukám oprávněného částku dle exekučního titulu, avšak odmítá již uhradit náklady právního zastoupení. Soud v usnesení mimo jiní konstatoval: *„Soud si je vědom problematického stanovení odměny soudního exekutora v případě dobrovolného plnění povinného přímo oprávněnému, byť po nařízení exekuce, ale ještě v poslední možný moment, kdy by měla být zohledněna jistá „dobrovolnost" plnění spočívající v plnění bez přímé účasti soudního exekutora. Soud dospěl k závěru, že není na místě přiznat soudnímu exekutorovi pouze skutečně prokazatelné výdaje, neboť účelně vynaložené náklady k vymáhání nároku oprávněného v exekučním řízení nebyly dosud povinnou uhrazeny a budou nadále předmětem vymáhání prostřednictvím soudního exekutora. Soud proto považuje stanovení minimální výše odměny exekutora v částce 3.000,- Kč dle ust. § 6 odst. 1 a 3 vyhl.č. 330/2001 Sb. o odměně a náhradách soudního exekutora (dále jen „exekučního tarifu") a v paušální částce 3.500,- Kč dle ust. § 13 odst. 1 exekučního tarifu za oprávněné. Nelze se domnívat, že soudní exekutor by tímto byl zvýhodněn oproti soudním exekutorům, kteří musí učinit úkony pro vymožení plnění, i on řadu úkonů již učinil a bude nadále ve vymáhání pokračovat."* Pokud tedy povinná v jednotlivých případech uhradila náklady právního zastoupení pouze částečně, neznamenalo to, že měl soud řízení o návrhu o nařízení exekuce bez dalšího zastavit, když bylo nutné exekuci nařídit, ve výzvě k dobrovolnému plnění zmínit úhrady povinné provedené přímými platbami a požadovat po ní poníženou částku.

Kárně obviněný rovněž poukazuje na skutečnost, že je mu v souvislosti s touto částí kárné žaloby vytýkáno porušení ustanovení § 46 odst. 1 exekučního řádu. Kárně obviněný

se domnívá, že dle názoru kárného žalobce zřejmě dostatečně nedbal ochrany práv účastníků řízení. Kárně obviněný si ale v tomto místě dovoluje oponovat, když poukazuje zejména na dispoziční právo účastníků řízení. Pokud je kárně obviněnému vytýkáno, že nesdělil exekučnímu soudu informace o přímých platbách povinné, a z tohoto důvodu nedošlo k zastavení řízení o návrhu na nařízení exekuce, upozorňuje kárně obviněný, že pokud by tak učinil, dopustil by se porušení dispozičního práva oprávněného, který jediný je oprávněn vzít návrh na nařízení exekuce zpět. V případě, že tak oprávněný neučiní a povinná se domnívá, že je exekuce vedena neoprávněně, je jen a pouze na povinné, aby využila svých procesních práv a podala návrh na zastavení exekuce. Z uvedených důvodů považuje kárně obviněný tuto část kárné žaloby za zjevně neopodstatněnou, když je přesvědčen o tom, že se kárného provinění nedopustil.

- <u>Nesprávné poučování peněžního ústavu</u>

  Zde kárně obviněný odkazuje na své vyjádření obsažené shora.

- <u>Vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce zaměstnancem bez právnického vzdělání</u>

K vytýkanému skutku, který má spočívat v jednání, kterým měl kárně obviněný umožnit svým zaměstnancům bez právnického vzdělání vydávat jeho jménem rozhodnutí a na tuto činnost svých zaměstnanců nedohlížet, a to konkrétně v exekučním řízení proti povinnému Františku Jarošovi (067 EX 313787/10, 067 EX 215981/11, 067 EX 215829/11), sděluje kárně obviněný následující: povinný F. J. se do sídla exekutorského úřadu dostavil dne 9. 3. 2012 za účelem provedení úkonů, směřujících k ukončení exekučních řízení vedených pod sp. zn. 067 EX 313787/10, 067 EX 215981/11 a 067 EX 215829/11. Průběh samotného jednání s povinným již byl ze strany kárně obviněného nebo jeho zaměstnanců několikrát podrobně popsán, a to jednak ve vyjádření ke stížnosti zaslané Ministerstvu spravedlnosti ČR (č. j. 067 EX 215981/11-31), dále ve vyjádření ke stížnosti zaslané Obvodnímu soudu pro Prahu 9 (č. j. 067 EX 215981/11-34) a také při jednání o námitkách proti příkazu k úhradě nákladů exekuce vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 74 EXE 4637/2011, které se konalo dne 23. 7. 2012.

Není pravdou, že by zaměstnankyně kárně obviněného J. K., P. U. či T. M., vydávaly rozhodnutí jménem soudního exekutora, a to konkrétně příkazy k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 313787/10-20, 067 EX 215981/11-16 a 067 EX 215829/11-15. Příkazy k úhradě nákladů exekuce vydal sám soudní exekutor, jak je ostatně patrno z elektronických podpisů na příkazech č. j. 067 EX 313787/10-20, 067 EX 215981/11-16 a 067 EX 215829/11-15. Zaměstnankyně finančního oddělení J. K. pouze připravila podklady pro vydání příkazů k úhradě nákladů exekuce, které spočívaly v úpravě finanční tabulky spisu. Z tohoto důvodu byla v příkazech k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 313787/10-20, 067 EX 215981/11-16 a 067 EX 215829/11-15, uvedena jako osoba, která věc vyřizuje a po finanční stránce dozoruje, zaměstnankyně J. K. Pokyn k úpravě finanční tabulky a přípravě podkladů dostala J. K. od pracovnice T. M., která v té době jednala s povinným F. J. v jednací místnosti úřadu. Oznámení o skončení exekuce vymožením č. j. 067 EX 313787/10-22, 067 EX 215981/11-18 a 067 EX 215829/11-17, vydal rovněž sám soudní exekutor poté, co byl o jejich vydání požádán zaměstnankyní T. M. Ta pouze připravila podklady pro vydání oznámení, které spočívaly v kontrole spisu, zda byly ve věci vydány

exekuční příkazy, jejichž účinky měly zaniknout. Z tohoto důvodu byla jako osoba, která věc vyřizuje, uvedena zaměstnankyně T. M.. Jedinými dokumenty, které byly připravovány pouze T. M. bez účasti kárně obviněného, byly dokumenty - vzdání se námitek proti příkazu k úhradě nákladů exekuce ve všech třech spisech sp. zn. 067 EX 313787/10, 067 EX 215981/11, 067 EX 215829/11. Dle názoru kárně obviněného je příprava dokumentu nazvaného „Vzdání se odvolání, námitek" tak jednoduchý úkon, že není potřeba, aby musel být zajištěn dohled soudního exekutora při jeho vydávání zaměstnancem úřadu. Navíc se jedná o předpřipravenou a vzorovou šablonu. Důvodem, pro který je na příkazech k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 313787/10-20, 067 EX 215981/11-16 a 067 EX 215829/11-15, a oznámeních o skončení exekuce vymožením č. j. 067 EX 313787/10-22, 067 EX 215981/11-18 a 067 EX 215829/11-17, uvedeno jméno zaměstnankyně Pavly Urbanové je skutečnost, že Pavla Urbanová odpovídala za finální bezchybnou úpravu vyhotovených dokumentů, nikoliv že by dokumenty sama vydala.

Při jednání dne 23. 7. 2012 u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod. sp. zn. 74 EXE 4637/2011 uvedla T. M. do protokolu toto: „Vždy se tedy ujišťuji, zda povinný chce ukončit exekuci na počkání, abych tyto úkony dělat nemusela". Úkony ovšem nejsou myšleny přímo vydání příkazů k úhradě nákladů exekuce či oznámení o skončení exekuce, nýbrž úkony, které k jejich vydání směřují. Jak z výše uvedeného vyplývá, jedná se o zadání požadavku zaměstnankyni finančního oddělení, v tomto případě J. K., aby upravila finanční tabulku a požádala soudního exekutora o vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce, dále o kontrolu exekučního spisu co do vydaných exekučních příkazů v souvislosti s ukončením exekuce a vydáním oznámení o skončení exekuce vymožením. Na mysli měla také přípravu a vydání dokumentu vzdání se námitek proti příkazům k úhradě nákladů exekuce, kdy pouze tyto tři dokumenty vydávala skutečně sama. Její povinností bylo také vytištění všech dalších dokumentů (celkem 9), tj. příkazů k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 313787/10-20, 067 EX 215981/11-16 a 067 EX 215829/11-15, oznámení o skončení exekuce vymožením č. j. 067 EX 313787/10-22, 067 EX 215981/11-18 a 067 EX 215829/11-17, a vzdání se námitek proti příkazům k úhradě nákladů exekuce ve třech vyhotoveních. Sdělení v rámci svědecké výpovědi u Obvodního soudu pro Prahu 9 zaměstnankyně T. M. byla tedy kárným žalobcem chybně interpretována. Je pravdou, že se T. M. během svého výslechu zřejmě nepřesně vyjadřovala. Důvodem mohla být jednak skutečnost, že předmětem dokazování u soudu mělo být prošetření jiné okolnosti jednání ze dne 9. 3. 2012 s povinným F. J., a to údajný nátlak na povinného, aby se vzdal námitek proti příkazům k úhradě nákladů exekuce, a vyslýchaná tedy zřejmě nevěnovala pozornost přesné formulaci svých kompetencí při přípravě dokumentů směřujících k ukončení exekuce, a jednak i případná nervozita vyslýchané před soudem, jelikož podání svědecké výpovědi před soudem není pro tuto pracovnici běžnou životní situací.

Z výše uvedeného vyjádření kárně obviněného je zřejmé, že vytýkaný skutek, spočívající v jednání, kterým měl kárně obviněný umožnit svým zaměstnancům bez právnického vzdělání vydávat jeho jménem rozhodnutí a na tuto činnost svých zaměstnanců nedohlížet, je pouhou spekulací kárného žalobce. Kárně obviněný vydal příkazy k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 313787/10-20, 067 EX 215981/11-16, 067 EX 215829/11-15, sám. Zaměstnankyně J. K., T. M. a P. U. výše zmíněné dokumenty nevydaly, příslušely jim pouze dílčí úkony směřující k vydání příkazů k úhradě nákladů

exekuce č. j. 067 EX 313787/10-20, 067 EX 215981/11-16, 067 EX 215829/11-15, které spočívaly zejména v úpravě finanční tabulky, kontrole úpravy a vytištění příslušných dokumentů. Vzhledem k výše uvedenému kárně obviněný konstatuje, že se kárného provinění nedopustil a ani dopustit nemohl.

- <u>Umožnění zaměstnankyni sepsat protokol z jednání, v němž uvedla nepravdivé informace</u>

K vytýkanému skutku, který má spočívat v jednání, kterým měl kárně obviněný umožnit své zaměstnankyni sepsat protokol z jednání, v němž uvedla nepravdivé tvrzení o tom, že povinný uhradil všechny dlužné částky dne 9. 3. 2012, přičemž ve skutečnosti došlo k úhradě již dne 21. 2. 2012, a to konkrétně v exekučním řízení proti povinnému F. J. (067 EX 313787/10, 067 EX 215981/11, 067 EX 215829/11), sděluje kárně obviněný následující: dne 7. 9. 2011 byla usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č. j. 73 EXE 4458/2011–6, proti povinnému F. J. nařízena exekuce, která je vedena kárně obviněným pod sp. zn. 067 EX 313787/10. Dne 13. 9. 2011 byla stejným soudem nařízena proti povinnému exekuce usnesením 74 EXE 4458/2011–7, která je vedena pod sp. zn. 067 EX 215829/11. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 27. 9. 2011, č. j. 74 EXE 4637/2011-7, byla proti povinnému nařízena další exekuce vedená soudním exekutorem pod sp. zn. 067 EX 215981/11. Dne 3. 2. 2012 byly ve všech třech zmíněných exekučních řízeních vydány výzvy k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti pod č. j. 067 EX 215981/11-10, 067 EX 215829/11-9 a 067 EX 313787/10-10. Povinný dne 21. 2. 2012 v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 067 EX 215981/11 uhradil částku ve výši 13.121,- Kč, v řízení pod sp. zn. 067 EX 313787/10 částku ve výši 12.925,- Kč a v řízení pod sp. zn. 067 EX 215829/11 částku ve výši 13.101,- Kč. Dne 9. 3. 2012 se povinný F. J. dostavil do sídla exekutorského úřadu za účelem provedení úkonů směřujících k ukončení exekučních řízení vedených pod sp. zn. 067 EX 313787/10, 067 EX 215981/11 a 067 EX 215829/11. Průběh samotného jednání s povinným již byl ze strany kárně obviněného nebo jeho zaměstnanců několikrát podrobně popsán, a to jak v tomto vyjádření, tak ve vyjádření ke stížnosti zaslaném Ministerstvu spravedlnosti ČR (č. j. 067 EX 215981/11-31), dále ve vyjádření ke stížnosti zaslaném Obvodnímu soudu pro Prahu 9 (č. j. 067 EX 215981/11-34) a také při jednání o námitkách proti příkazu k úhradě nákladů exekuce vedeném u Obvodního soudu pro Prahu pod sp. zn. 74 EXE 4637/2011, které se konalo dne 23. 7. 2012. Kárně obviněný se také již jednou vyjadřoval k vytýkanému pochybení své zaměstnankyně T. M., která měla v protokolu z jednání uvést chybné datum úhrady dlužné částky. Jednalo se o vyjádření ke stížnosti povinného ze dne 18. 4. 2012 zaslané Ministerstvu spravedlnosti ČR, kde bylo sděleno toto: *„K Vašemu dotazu týkajícímu se vysvětlení, z jakého důvodu je v protokolu z jednání ze dne 9.3.2012 uvedeno, že povinný uhradil dlužnou částku dne 9.3.2012 uvádíme, že se jedná o administrativní pochybení zaměstnankyně, která do protokolu uvedla chybné datum.“*

Kárně obviněný opakovaně sděluje, že chybné datum bylo v protokolu z jednání ze dne 9. 3. 2012, č. j. 067 EX 313787/10-19, uvedeno z důvodu písařské chyby zaměstnankyně, která namísto data úhrady, tj. 21. 2. 2012, uvedla datum jednání s povinným, tj. 9. 3. 2012. Jednalo se o chybu lidského faktoru, které nelze sebelepšími systémovými prostředky zabránit. Obvinění kárného žalobce o absenci jakékoliv kontroly zaměstnanců ze strany kárně obviněného soudního exekutora jsou zcela absurdní a kárně

obviněný je zcela odmítá. Jak sám kárný žalobce uvedl s odkazem na komentář k ust. § 27 odst. 2 exekučního řádu „Jednoduchost úkonu je třeba měřit objektivní nutnou mírou právních znalostí, kterých je k vykonání úkonu potřeba, bez ohledu na individuální právní znalosti zaměstnance. Zaměstnanci bez příslušného právnického vzdělání nemohou být pověřeni vydáváním rozhodnutí nebo řešením právních problému.“ Sepsání protokolu z jednání s povinným ovšem není rozhodnutím, ani řešením právního problému, tudíž jej může vykonávat pověřený zaměstnanec, který právní vzdělání nemá, a to i bez dozoru. Kárně obviněný tedy nevidí důvod, proč by jeho zaměstnanci měli být při pořizování protokolů z jednání s povinnými pod jeho přímým a trvalým dozorem a vůbec mu není jasné z jakého důvodu mu je skutečnost, že takovýto dozor neprovádí, vytýkána.

Kárný žalobce dále uvádí, že pověření zaměstnanci soudního exekutora zcela nepochopitelně ignorují zásadní skutečnosti rozhodné pro další postup v řízení, když okamžik úhrady má vliv na další průběh řízení, čímž má kárný žalobce zřejmě na mysli povinnost snížit odměnu na 50% v případě dobrovolné úhrady do 15ti dnů na základě výzvy k dobrovolnému plnění a doplňuje, že již dříve bylo zjištěno, že tuto povinnost kárně obviněný rovněž nedodržuje. K tomuto kárně obviněný uvádí, že výzvy k dobrovolnému splnění povinnosti byly ve všech třech řízeních vydány dne 3. 2. 2012 dle vyhlášky č. 330/2001 Sb. ve znění novely č. 330/2008 účinné od 1. 11. 2008 do 29. 2. 2012. Jak již kárně obviněný uvedl ve svém vyjádření ke kárné žalobě vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovou značkou 15 Kse 6/2012, náleží exekutorovi, který upustil od provedení exekuce, dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) novely č. 330/2008 Sb., odměna ve výši 50 % odměny podle § 6 odst. 1 a 2, jde-li o exekuci ukládající zaplacení peněžité částky. Na § 6 odst. 3 uvedené vyhlášky se tedy toto ustanovení nevztahuje. Dle právního názoru soudního exekutora vycházejícího ze znění vyhlášky č. 330/2008 Sb. činí odměna vždy nejméně 3.000,- Kč, přičemž se jedná o minimální výši odměny soudního exekutora i v případě, že povinný uhradil v 15ti denní lhůtě dle § 46 odst. 5 EŘ. Tato kárná žaloba ve věci kárného řízení pod sp. zn. 15 Kse 6/2012 byla v plném rozsahu vzata zpět, když kárný žalobce sám potvrdil, že nesnižování odměny pod 3.000,- Kč v období účinnosti novely č. 330/2008 Sb. není kárným proviněním.

Kárně obviněný dále uvádí, že nařčení kárného žalobce o ignoraci zásadních skutečností jeho zaměstnanci, se opět pohybuje v rovině pouhých spekulací. Ze spisů sp. zn. 067 EX 215981/11, 067 EX 215829/11 a 067 EX 313787/10, jejichž kopii měl kárný žalobce k dispozici, jednoznačně vyplývá, že pro příkazy k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 313787/10-20, 067 EX 215981/11-16, 067 EX 215829/11-15, byla kárně obviněným použita šablona pro úhradu do 15ti dnů od doručení výzvy. Toto je patrné z názvu šablony, který zní: „PUN-konečné-paušál. Zaplaceno do 15 dnů“. Je tedy zcela zřejmé, že kárně obviněný ani jeho zaměstnanci zásadní skutečnosti spočívající v úhradě dlužné částky do 15ti dnů od doručení výzvy neignorovali. Skutečnost, že odměna soudního exekutora nebyla ponížena, již byla vysvětlena výše. K výtce, že nedošlo k nápravě administrativního pochybení spočívající v chybném uvedení data úhrady dlužné částky v protokolu z jednání kárně obviněný uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že věc byla již ukončena, považoval kárně obviněný opravu drobné chyby v psaní, která neměla vliv na průběh exekučního řízení, za nadbytečnou.

Kárně obviněný shrnuje a opakuje, že k písařské chybě v psaní v protokolu z jednání ze dne 9. 3. 2012, č. j. 067 EX 313787/10-19, došlo administrativní chybou pověřené zaměstnankyně. Pochybení takového druhu, která spočívají v nepozornosti pracovníků a která nemají vliv na další průběh exekučního řízení, nepovažuje kárně obviněný za tak závažná provinění, která by dosahovala intenzity kárného provinění. Dle názoru kárně obviněného je vytýkání této drobné chyby dalším důkazem šikanózního postupu kárného žalobce, či spíše některých zaměstnanců odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti ČR, vůči kárně obviněnému.

- <u>Vydaní oznámení o skončení exekuce bez předchozího vydání PÚNE</u>

Ve věci kárného žalobce, který v kárné žalobě uvádí, že soudní exekutor byl v exekučním řízení vedeném pod sp. zn 067 EX 273382/09 povinen vydat příkaz k úhradě nákladů exekuce, kárně obviněný setrvává na svém vyjádření ze dne 23. 4. 2012, kdy vědom si závaznosti judikatury Ústavního soudu nález IV. ÚS 1881/11, změnil svůj právní názor a dospěl k závěru, že ani oprávněný, ani soudní exekutor nemají v dané věci nárok na úhradu nákladů exekuce. Soudní exekutor se tedy v rámci hospodárnosti řízení rozhodl vydat přímo oznámení o skončení exekuce vymožením, čímž zaniklo jeho pověření v dané exekuční věci. V dané souvislosti je však třeba tamtéž uvést, že náklady právního zastoupení oprávněného v exekučním řízení byly povinným uhrazeny oprávněnému přímou platbou dne 11. 6. 2010, tj. ještě předtím, než kárně obviněný obdržel usnesení o nařízení předmětného exekučního řízení (obdrženo dne 23. 6. 2010). Uvedeným postupem, kdy bylo vydáno rovnou oznámení o skončení exekuce bez vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce, šetřil soudní exekutor zejména práva povinného, kdy se s ohledem na aktuální stav judikatury snažil ukončit předmětné exekuční řízení v nejkratším možném termínu, přičemž zvolil tento postup, zejména pak za situace, kdy náklady právního zástupce oprávněného byly uhrazeny přímo právnímu zástupci oprávněného, a soudní exekutor neměl na úhradu nákladů exekuce nárok.

Dále pak k této záležitosti kárně obviněný odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 11 Kse 11/2009 - 76.

- <u>Vymáhání pohledávky po její úhradě</u>

K vytýkanému skutku, který spočívá v údajném vymáhání pohledávky po její úhradě povinným, kterého se kárně obviněný měl dopustit v exekučním řízení vedeném proti povinnému F. N. pod sp. zn. 067 EX 243177/09, kárně obviněný nejprve zdůrazňuje, že zcela zásadně nesouhlasí s tvrzením kárného žalobce, dle kterého kárně obviněný ve shora uvedeném exekučním řízení proti povinnému F. N. postupoval neúčelně, tj. v rozporu s ustanovením § 46 odst. 1 exekučního řádu, když po povinném údajně duplicitně vymáhal povinným již jednou uhrazenou částku. Kárně obviněný na tomto místě sděluje, že podáním, které bylo kárně obviněnému doručeno dne 3. 8. 2010, povinný sdělil, že přímo na účet oprávněného uhradil částku ve výši 7.980,- Kč, aniž by však úhradu této částky jakkoliv doložil či blíže specifikoval, a nebylo tak ani zřejmé, zda se vztahuje k předmětnému exekučnímu řízení. Kárně obviněný se proto v danou chvíli mohl jen domnívat, zda se toto tvrzení povinného vůbec zakládá na pravdě. Není totiž výjimkou, že povinní ve snaze vyhnout se vymáhání dlužné pohledávky v exekučním řízení neuvádí

pravdivé informace o svých majetkových poměrech. Dne 17. 8. 2010 pak navíc bylo kárně obviněnému doručeno sdělení oprávněného, v němž oprávněný uvádí, že povinný přímo oprávněnému uhradil částku ve výši nikoliv 7.980,- Kč, nýbrž pouze 5.094,- Kč. Kárně obviněný tedy neměl na jisto postavené, jakou částku povinný oprávněnému uhradil. Za této situace tak až do ověření skutečného stavu věci vycházel z předpokladu, že povinný jím tvrzenou částku oprávněnému neuhradil. Z uvedeného důvodu proto dne 20. 8. 2010 přistoupil k vydání vyrozumění o nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce a exekučního příkazu srážkami ze mzdy povinného č. j. 067 EX 243177/09-13 ze dne 25. 3. 2010, které zaslal mj. stávajícímu zaměstnavateli povinného, a na základě kterého následně vymohl zbývající část vymáhané pohledávky, jež kárný žalobce označuje za duplicitní vymožení.

Kárně obviněný opakovaně zdůrazňuje, že k vydání shora zmíněného vyrozumění přistoupil za situace, kdy neměl na jisto postavené, zda se tvrzení povinného o údajné přímé úhradě zakládá na pravdě, event. v jaké části. Dne 31. 8. 2010 se proto kárně obviněný obrátil přímo na oprávněného s žádostí o sdělení, resp. potvrzení, zda se tvrzení povinného zakládají na pravdě či nikoliv. Kárně obviněný vědom si naléhavosti shora uvedeného a s ohledem na to, že kárně obviněný od oprávněného neobdržel žádnou odpověď a nebyl si zcela jistý, zda oprávněnému byla jeho žádost o sdělení řádně doručena, obrátil se na oprávněného, resp. jeho právního zástupce telefonickou cestou, kdy mu bylo pověřenou zaměstnankyní právního zástupce oprávněného potvrzeno, že skutečně došlo k povinným tvrzené úhradě. Z uvedeného důvodu kárně obviněný přistoupil k vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce č. j. 067 EX 243177/09-41 ze dne 15. 9. 2010, přičemž povinného podáním ze dne 23. 9. 2010 vyzval, nechť kárně obviněnému pro účely vrácení zde vzniklého přeplatku písemně sdělí číslo účtu. K tomuto kárně obviněný uzavírá, že poté, co povinný kárně obviněnému sdělil číslo účtu, byl povinnému kárně obviněným mj. tento přeplatek vrácen, a to tak, že byl povinnému zaslán na jím sdělený bankovní účet.

Závěrem tedy kárně obviněný uzavírá, že má za to, že shora uvedené nutno podotknout zcela ospravedlnitelné jednání kárně obviněného nelze klasifikovat jako kárné provinění kárně obviněného, neboť jej nelze kárně trestat za to, že laicky řečeno dal přednost „právně jistějšímu“ jednání před jednáním, založeném na ničím nepodloženém tvrzení povinného, o němž neměl na jisto postavené, že se zakládá na pravdě, a které se navíc neshodovalo s tvrzením oprávněného.

- <u>Umožnění úpravy a pozměňování jednotlivých dokumentů ze spisu ve formátu PDF, nevedení spisu v takové podobě, aby byla zaručena jeho zpětná nezměnitelnost</u>

K vytýkanému skutku, který má spočívat v umožnění úpravy a pozměňování jednotlivých dokumentů ze spisu ve formátu PDF a nevedení spisu v takové podobě, aby byla zaručena jeho zpětná nezměnitelnost, a to v exekučních řízeních vedených proti povinným K. H., A. P. P., P. H., R. A., L. Š., T. V., M. H., D. N., M. Ch., O. K., R. T., M. P., D. M., K. T., I. Z., H. Č., F. J., P. K., F. N., K. K. a M. Č., sděluje kárně obviněný následující:

V kárných žalobách č.j. 344/2012-OSD-ENA/8, 264/2012-OSD-ENA/8 a 514/2012-OSD-ENA/10 je kárně obviněnému vytýkáno, že umožnil svým zaměstnancům, aby v rámci mimořádné kontroly exekutorského úřadu ze dne 16. 3. 2012 byly zaměstnancům odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti předloženy na CD spisové materiály, v nichž došlo k úpravě jednotlivých dokumentů ze spisu ve formátu PDF, když dle vlastností těchto dokumentů je dle kárného žalobce zřejmé, že některé z nich byly pozměněny buď v den předcházející kontrole dne 15. 3. 2012, případně v ranních hodinách v den kontroly, tj. 16. 3. 2012, což má být dle kárného žalobce důkazem toho, že kárně obviněný v rozporu se svými povinnostmi stanovenými exekučním řádem a kancelářským řádem nevede spisy v takové podobě, aby byla zaručena jejich zpětná nezměnitelnost. Svá tvrzení dokládá kárný žalobce téměř padesáti stranami tabulek s uvedením čísel jednacích, názvů úkonů, dat vydání a dat a časů změn.

Dne 12. 3. 2012 byla JUDr. Č., zaměstnankyní odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti ČR, exekutorskému kandidátu Mgr. J. K. telefonicky ohlášena mimořádná kontrola exekutorského úřadu kárně obviněného. Kontrola se měla dle volající zaměstnankyně uskutečnit dne 15. 3. 2012. Vzhledem k vytíženosti pracovníků exekutorského úřadu a k nepřítomnosti kárně obviněného byl nakonec termín mimořádné kontroly stanoven na pátek 16. 3. 2012 s tím, že zaměstnanci odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti ČR chtějí předložit ke kontrole všech cca 200 spisů čtrnácti výše uvedených povinných. Vzhledem k počtu zaměstnanců odboru dohledu, kteří se měli dostavit v počtu tří osob, bylo následně telefonicky dohodnuto s ředitelkou odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti ČR Mgr. Ing. J. T., že exekuční spisy budou z časových důvodů připraveny i v kopiích na CD nosičích pro případ, že by během kontroly probíhající od 8:00 do 14:00 hod. nebyly zkontrolovány všechny spisy. Kárně obviněný, resp. jeho zaměstnanci, tak v souladu s dohodou ve dnech před chystanou kontrolou připravili kopie požadovaných spisů na CD nosiči. Všechny exekuční spisy dne 16. 3. 2012 zkontrolovány nebyly. Některé exekuční spisy tak byly předloženy v kopiích na CD nosičích bezprostředně po mimořádné kontrole, některé exekuční spisy pak byly v kopiích na CD nosičích předávány na žádost odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti v průběhu měsíce května, června a července roku 2012.

Kárně obviněný uvádí, že kárný žalobce měl tedy k dispozici vždy pouhé kopie exekučních spisů na CD. Všechny důkazy a závěry, které v kárných žalobách kárný žalobce k tomuto skutku uvádí, vznikly na základě nahlížení do těchto kopií spisů. Na vysvětlení k tomu kárně obviněný uvádí, že aby mohly být dokumenty obsažené v exekučním spise převedeny na CD nosič, případně jako celý spis zaslány elektronicky prostřednictvím datové schránky, je nejprve potřeba vytvořit jejich kopii. Vytváření kopie spisů je úkon, který činí systém automaticky po zadání požadavku na vytvoření kopie. Systém do vytvořené složky, která je označena spisovou značkou daného exekučního spisu, ukládá jednotlivé dokumenty z exekučního spisu. Datum a čas uložení kopírovaného dokumentu do určené složky je pak datem a časem změny, který kárný žalobce napadá. Pro příklad vybral kárně obviněný namátkově dva ze všech dokumentů uvedených v kárných žalobách. Dokument pod č. j. 067 EX 227246/10-26 pod názvem „Vyznačení PM-doručenky-nařiz. usn.“ byl vytvořen dne 22. 9. 2011 a před odesláním Okresnímu soudu Praha-západ převeden do formátu PDF. Dne 15. 3. 2012 byl zadán požadavek pro vytvoření kopie spisu. V průběhu následujících hodin byla automaticky vytvořena kopie

tohoto dokumentu, která se do složky uložila ve stejném formátu, ale s datem změny 16. 3. 2012 v 03:27 hod., když datum a čas odpovídají vytvoření kopie dokumentu ve složce. Dalším příkladem je dokument pod č. j. 067 EX 228188/10-17 s názvem „Usnesení ostatní 6 EXE 5783/2010-13-slouč. řízení“. Jedná se o usnesení Okresního soudu Praha-západ, které bylo doručeno kárně obviněnému dne 22. 2. 2011. Jako datum změny je pak uvedeno datum 15. 3. 2012 v 18:51 hod. Je zřejmé, že dne 15. 3. 2012 v 18:51 hod. nepozměnil kárně obviněný obsah usnesení Okresního soudu Praha-západ, ale došlo k vytvoření kopie daného dokumentu a jeho uložení do složky. Ze stovek dokumentů, které měly být dle kárného žalobce soudním exekutorem pozměněny, uvedl kárně obviněný pro příklad právě dva výše uvedené, kdy jedním je dokument vytvořený kárně obviněným a druhým je dokument vytvořený třetí osobou, v tomto případě exekučním soudem. Pro zbývající dokumenty uvedené v kárných žalobách platí totéž. Datum a čas změny nejsou údajem o svévolném upravování dokumentů kárně obviněným, či dokonce jeho zaměstnanci, ale pouze údajem o vytvoření jejich kopie pro CD nosiče. V žádném případě se nejedná o datum a čas jakéhokoliv pozměňování obsahu dokumentu kárně obviněným či jeho zaměstnanci. Tuto skutečnost dokazuje nejen fakt, že mezi „pozměňovanými“ dokumenty jsou i dokumenty třetích osob, které kárně obviněný sám nevydal, ale také skutečnost, že velká část „pozměnění“ se dle uvedených časů měla odehrávat i době mezi půlnocí a šestou hodinou ranní. Myšlenka kárného žalobce, že kárně obviněný či jeho zaměstnanci 24 hodin denně pozměňují dokumenty v exekučních spisech před jejich předáním odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti, je naprosto mylná, nesmyslná a dehonestující.

Kárný žalobce v kárných žalobách č.j. 344/2012-OSD-ENA/8, 264/2012-OSD-ENA/8 a 514/2012-OSD-ENA/10 vytýká kárně obviněnému, že v rozporu s exekučním řádem a kancelářským řádem nevede spisy v takové podobě, aby byla zaručena jejich zpětná nezměnitelnost. Kárně obviněný důkladně prostudoval jak exekuční řád, tak i kancelářský řád pro soudní exekutory, nicméně z jejich ustanovení nevyplývá, že by měl být elektronický spis veden tak, aby byla zaručena zpětná nezměnitelnost vyhotovených dokumentů. Obvinění, že kárně obviněný jednal v rozporu s povinnostmi uloženými exekučním řádem a kancelářským řádem, když vytýkanou povinnost ani jeden z předpisů nestanovuje, považuje kárně obviněný za mírně řečeno neuvážené.

Kárně obviněný shrnuje, že z jeho strany v žádném případě nedošlo k pozměňování dokumentů v exekučních spisech. Spisy soudního exekutora jsou vedeny řádně v souladu s exekučním řádem a kancelářským řádem pro soudní exekutory. Jak je patrno, výtka kárného žalobce, či spíše některých zaměstnanců odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti, jasně vyplývá z nepochopení a neznalosti technologie vytváření kopií dokumentů a jejich převádění na CD nosiče.

Z kárných žalob podaných kárným žalobcem na kárně obviněného, ani v jednom případě není doložena skutečnost, že by kárně obviněný jakkoli pozměňoval či upravoval obsah dokumentů nacházejících se v exekučních spisech. Jako důkaz pak kárně obviněný navrhuje porovnání kteréhokoliv, dle názoru kárného žalobce „pozměněného“ dokumentu s dokumentem, který byl soudním exekutorem doručen třetí osobě. Jako další důkaz kárný žalobce navrhuje srovnání kteréhokoliv, dle kárného žalobce „pozměněného“ dokumentu s originálem dokumentu, který vydala třetí osoba.

Bez ohledu na výše uvedené pak kárně obviněný uvádí, že nemohl porušit ustanovení § 13 exekučního řádu tím, že „svému pověřenému zaměstnanci umožnil, aby byly v rámci mimořádné kontroly exekutorského úřadu dne 16. 3. 2012 zaměstnancům ministerstva spravedlnosti předloženy na CD spisové materiály, v nichž došlo k úpravě jednotlivých dokumentů“ k jejich údajné úpravě mělo dojít ve dnech 15. 3. 2012 či 16. 3. 2012, neboť ve dnech od 12. 3. 2012 do 16. 3. 2012 byl kárně obviněný zastupován ve smyslu ustanovení § 16 exekučního řádu, ustanoveným zástupcem, exekutorským kandidátem Mgr. D. Š., přičemž tato skutečnost byla kárnému žalobci známa v rámci provedené mimořádné kontroly dne 16. 3. 2012.

V uvedené věci se kárně obviněný žádného kárného provinění nedopustil a ani dopustit nemohl, neboť žalovaný skutek se nestal.

- <u>Osobní doručování právnímu zástupci oprávněného</u>

V kárné žalobě je kárně obviněnému vytýkáno, že se měl dopustit kárného provinění podle ustanovení § 116 odst. 2 exekučního řádu, když jako soudní exekutor v exekučních řízeních, v nichž jako oprávněný vystupoval Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s., zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Sokolem, v nichž byl pověřen provedením exekuce, nebo v nichž mu byl doručen návrh na nařízení exekuce, porušil své zákonné povinnosti plynoucí z ustanovení § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti: a) umožnil, aby jím pověření zaměstnanci vyhotovovali osobní doručenky pro doručení písemností v těchto řízeních právním zástupcům oprávněných (nejméně v řízeních, v nichž jako právní zástupce oprávněného vystupoval advokát JUDr. Tomáš Sokol) v elektronické podobě, do nichž místo vlastnoručního podpisu osoby doručující písemnost, byly vkládány v elektronické podobě obrazy podpisů jeho zaměstnanců, stejným způsobem (elektronicky) byly do takových doručenek vloženy podpisy osoby přijímající písemnost za právního zástupce oprávněného, přičemž nebylo zřejmé, kdo konkrétně písemnost za právního zástupce převzal, tedy na doručence absentovala obligatorní náležitost dle ustanovení § 50g odst. 1 písm. g) a h) o. s. ř.; b) umožnil, aby výše uvedeným způsobem vytvořené doručenky v případě doručování usnesení exekučních soudů o nařízení exekuce byly opatřovány ověřovací doložkou konverze dle ustanovení § 24 zák. č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, v níž bylo uvedeno, že doručenka vznikla převedením dokumentu v listinné podobě do podoby elektronické a takto „konvertované“ doručenky předkládal exekučním soudům k vyznačení doložky právní moci na usnesení o nařízení exekuce; c) za každou osobní doručenku vyhotovenou výše uvedeným způsobem účtoval povinným částku 50,- Kč, tuto následně vymáhal dle vydaného příkazu k úhradě nákladů exekuce a orgánu státního dohledu nepravdivě tvrdil, že doručení probíhá tak, že pověřená zaměstnankyně osobně doručuje písemnosti do sídla právního zástupce oprávněného a tyto jsou opatřeny podpisovým razítkem osoby oprávněné písemnost za právního zástupce oprávněného převzít a podpisovým razítkem zaměstnankyně soudního exekutora pověřené doručováním písemností; d) za každou takto doručovanou písemnost účtoval povinným částku 50,- Kč zvlášť, tuto následně vymáhal dle vydaného příkazu k úhradě nákladů exekuce, přestože byl dle ustanovení § 15 odst. 2 exekučního tarifu oprávněn účtovat, při doručení více písemností zároveň, tuto paušální částku pouze jednou.

Kárně obviněný uvádí, že považuje kárnou žalobu za nedůvodnou, když k jednotlivým vytýkaným bodům v první řadě uvádí, že se skutek, který mu je kárným žalobcem vytýkán, nestal. Kárně obviněný poukazuje na to, že je mu kárným žalobcem vytýkána skutečnost, kdy nechal své zaměstnance vyhotovovat doručenky v rozporu s ustanovením § 50g odst. 1 písm. g) a h) o. s. ř. Kárně obviněný zde poukazuje na skutečnost, že se nejedná o doručenky ve smyslu ustanovení § 50f odst. 3 o. s. ř., ale o jiná potvrzení, resp. průkazy o doručení písemnosti dle ustanovení § 50f odst. 5 o. s. ř. Že se jedná o jiný průkaz doručení ve smyslu ustanovení § 50f odst. 5 o. s. ř., nikoliv o doručenku ve smyslu ustanovení § 50f odst. 3 o. s. ř., muselo být soudům zřejmé s ohledem na ustanovení § 50g odst. 1 písm. h) o. s. ř., když na jiném průkazu o doručení nebylo uvedeno jméno a příjmení osoby, která písemnost převzala a její vztah k adresátovi, jehož písemnost přijala. Že soudy běžně akceptují pro prokázání doručení písemností i jiný průkaz o doručení je zřejmé i z jejich reakcí na „potvrzení o doručení písemností“, které jsou soudním exekutorem zasílány účastníkům řízení prostřednictvím datových schránek. Kárný žalobce rovněž poukazuje na pochybení, kterého se měla dopouštět pověřená pracovnice JUDr. Sokola, když tato měla potvrzovat přijetí písemností nikoliv vlastnoručním podpisem, ale vkládáním elektronického razítka ve tvaru jejího podpisu na jiné průkazy o doručení. Kárně obviněný nepovažuje tento postup jako chybný a uvádí, že i kdyby ho jako chybný bylo možné považovat, měl by být vytýkán JUDr. Sokolovi, nikoliv kárně obviněnému. Z uvedeného je jasně patrné, že zaměstnanci kárně obviněného nevyhotovovali doručenky ve smyslu ustanovení § 50f odst. 3 o. s. ř., ale vyhotovovali jiný průkaz o doručení ve smyslu ustanovení § 50f odst. 5 o. s. ř. S ohledem na formulaci skutku v kárné žalobě kárně obviněný navrhuje kárnou žalobu v tomto bodě zamítnout, neboť se skutek ad a) tak, jak je formulován, nestal.

K bodu b) kárně obviněný dovoluje ozřejmit postup při doručování písemností právnímu zástupci oprávněného – Dopravní podnik hl. m. Praha, a.s. Písemnosti doručované soudním exekutorem byly tisknuty v sídle exekutorského úřadu a tyto byly následně doručovány pověřenou zaměstnankyní kárně obviněného právnímu zástupci oprávněného, JUDr. Sokolovi, když za JUDr. Sokola přebírala písemnost jeho pověřená zaměstnankyně. Jiné průkazy o doručení ve smyslu ustanovení § 50f odst. 5 o. s. ř. (k tomu viz vyjádření k bodu a)) měla předpřipraveny zaměstnankyně kárně obviněného, doručující písemnosti, v elektronické podobě na datovém nosiči. Když zaměstnankyně kárně obviněného doručila doručované písemnosti, opatřila elektronické jiné průkazy o doručení elektronickým razítkem ve tvaru jejího podpisu. Stejně následně postupovala i zaměstnankyně JUDr. Sokola přebírající písemnosti. Následně byly jiné průkazy o doručení vytisknuty a odvezeny pověřenou zaměstnankyní kárně obviněného zpět do sídla exekutorského úřadu. Kárně obviněný, resp. jeho zaměstnanci, z ekonomických důvodů jiné průkazy o doručení do elektronického spisu neskenovali, ale nahrávali do spisu elektronickou podobu jiných průkazů o doručení, které byly následně opatřovány konverzními doložkami. Z uvedeného vyplývá, že dokumenty (jiné průkazy o doručení) existují jak v písemné, tak v elektronické podobě. Znění konverzních doložek vytvářených pověřenou zaměstnankyní kárně obviněného jsou tedy pravdivá, když v souladu s existujícím stavem tvrdí, že dokumenty v elektronické podobě doslovně souhlasí s dokumenty v listinné podobě. Lze tedy uzavřít, že skutek tak, jak je v kárné žalobě formulován ad b), se nestal.

Ke skutku ad c) kárně obviněný v první řadě poukazuje na chybnou formulaci této části kárné žaloby – kárně obviněnému je vytýkáno porušení ustanovení § 13 EŘ. Z rozsáhlé judikatury kárných senátů Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že porušení ustanovení § 13 EŘ se vztahuje na případy, kdy dochází k pochybením na straně zaměstnanců soudních exekutorů a soudním exekutorům je vytýkán nedostatečný dohled nad svými zaměstnanci. Ve skutku popsaném v bodu c) je však situace odlišná – dle kárného žalobce se neměli pochybení dopustit zaměstnanci, ale sám kárně obviněný, když příkazy k úhradě nákladů vydával sám kárně obviněný a sám kárně obviněný rovněž poslal Odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti vyjádření, v němž byl popsán postup při doručování písemností právnímu zástupci oprávněného, JUDr. Sokolovi. Chybné je rovněž tvrzení kárného žalobce týkající se účtování 50,- Kč za každou vyhotovenou osobní doručenku. Kárně obviněný odkazuje na ustanovení § 15 vyhlášky č. 330/2001 Sb., které přiznává nárok na náhradu za doručení písemnosti, nikoliv za doručenku. Celá kárná žaloba se soustředí na náležitosti doručenek, resp. jiných průkazů o doručení ve smyslu ustanovení § 50f odst. 5 o. s. ř., nikoliv na samotné doručování písemností. Kárně obviněný uvádí, že písemnosti doručovala osobně jeho zaměstnankyně a kárně obviněný má tedy nárok na náhradu za doručení ve smyslu ustanovení § 15 vyhlášky č. 330/2001 Sb. Kárně obviněný tedy k tomuto bodu shrnuje, že je žaloba chybně formulovaná, když o nákladech exekuce rozhoduje sám kárně obviněný, nikoliv jeho zaměstnanec. Kárně obviněný si neúčtoval náhradu za doručení písemnosti ve výši 50,- Kč za „osobní doručenku“, ale za osobní doručení písemnosti, k němuž prokazatelně došlo, a toto účtování je zcela v souladu s ustanovením § 15 vyhlášky č. 330/2001 Sb. Rovněž je nutné zdůraznit, že z výše uvedeného vyplývá, že by byl postup soudního exekutora v pořádku i v případě, kdy by byla kárná žaloba formulována správně, neboť v postupu kárně obviněného nelze shledávat jakékoliv pochybení. Lze uzavřít, že skutek tak, jak je v kárné žalobě formulován, se nestal.

Ke skutku ad d), kdy je kárně obviněnému vytýkáno, že porušil své zákonné povinnosti mu plynoucí z ustanovení § 13 EŘ, když v rámci své řídící činnosti za každou doručovanou písemnost účtoval povinným částku ve výši 50,- Kč zvlášť a tuto pak následně vymáhal dle vydaných příkazů k úhradě nákladů exekuce, přestože byl údajně dle ustanovení § 15 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb. oprávněn účtovat při doručování více písemností zároveň tuto paušální částku pouze jednou. Kárně obviněný na tomto místě opakovaně upozornil na chybnou formulaci shora uvedeného skutku. Kárný žalobce výslovně uvádí a tedy i kárně obviněnému vytýká, že kárně obviněný sám účtoval. Pokud však kárný žalobce viní kárně obviněného z porušení ustanovení § 13 EŘ, měl kárný žalobce, resp. bylo na místě tento skutek formulovat zcela jinak. Ustanovení § 13 EŘ vymezuje postavení exekutora, tedy kárně obviněného, ve vztahu k exekutorskému úřadu, který tento vede. Zejména pak zdůrazňuje, že je to právě kárně obviněný, kdo řídí činnost exekutorského úřadu a svých zaměstnanců, které si do úřadu volí. Exekutor přitom za činnost svých zaměstnanců, kteří jeho jménem plní úkoly, nese minimálně kárnou odpovědnost. Je proto v jeho podnikatelském i jiném zájmu, aby provádění kancelářských úkonů svěřil osobám náležitě kvalifikovaným a soustavně na jejich činnost dohlížel. Předmětné ustanovení tedy hovoří nikoliv o kárné odpovědnosti kárně obviněného za jím osobně provedené úkoly/úkony, nýbrž o odpovědnosti za úkoly/úkony provedené jeho zaměstnanci. Exekuční řád v zásadě – až na výjimky - nepředpokládá osobní výkon kárně obviněnému svěřených pravomocí přímo a jen kárně obviněným. Mezi zmíněné výjimky

například patří rozhodování o nákladech exekuce, vč. nákladů oprávněného v exekučním řízení, tj. vydávání příkazů k úhradě nákladů exekuce, přičemž poslední zmíněné je na tomto místě – jak bude dále rozvedeno – zejména podstatné. Pokud kárný žalobce vytýká kárně obviněnému, že sám účtoval povinným částku ve výši 50,- Kč, mj. na tuto sám vydával příkazy k úhradě nákladů exekuce a tuto pak rovněž vymáhal, nemůže tak zcela evidentně činit s odkazem na ustanovení § 13 EŘ. Uvedené ostatně již opakovaně judikoval i samotný Nejvyšší správní soud, který ve své rozsáhlé judikatuře vyslovil, že porušení ustanovení § 13 EŘ se vztahuje pouze na případy, kdy dochází k pochybením na straně zaměstnanců soudního exekutora, nikoliv na straně přímo soudního exekutora, resp. zde kárně obviněného. K tomuto kárně obviněný dodává, že i kdyby kárná žaloba, resp. v ní kárně obviněnému vytýkaný skutek, byl kárným žalobcem řádně formulován, nezměnilo by toto ničeho na skutečnosti, že ve skutku kárně obviněnému vytýkané jednání nebylo možné posoudit jako kárné provinění. K problematice účtování částky ve výši 50,- Kč dle ustanovení § 15 vyhlášky č. 330/2001 Sb. se již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud a to ve svém rozhodnutí č. j. 14 Kse 11/2011 - 352 ze dne 5. 6. 2013, kde mj. uvedl, že: „*Zde bylo kárnou žalobou kladeno kárně obviněnému za vinu, že žádosti o součinnost prováděl vždy pro několik povinných současně a za takové doručení si účtoval částku 50,- Kč ve věci každého z povinných, na jejichž majetek se dotazoval. Kárně obviněný uvedl, že si právní předpis takto vykládal. Ustanovení § 15 odst. 2 exekučního tarifu však skutečně, jak je uvedeno v žalobě, stanoví, že částku 50 Kč lze účtovat za doručení jedné písemnosti. Jednoznačnost této úpravy však budí pochybnost, zda bere v úvahu tzv. hromadné žádosti, neboť při striktním dodržení tohoto ustanovení vyvstává otázka, kterému z povinných by tato částka měla být dána k tíži. Je tak zřejmé, že dané ustanovení bylo nutno podrobit výkladu. Za situace, kdy soudy v řadě kárně obviněným předložených rozhodnutí akceptovaly účtování náhrady vůči každému povinnému, je třeba toto považovat za konstantní soudní výklad.*“

Ze shora uvedeného tedy dle kárně obviněného zcela jasně vyplývá, že byť ustanovení § 15 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb. výslovně uvádí, že částku ve výši 50,- Kč lze účtovat za doručení jedné písemnosti, nelze na daném místě opomenout zaprvé tzv. bdělost účastníků řízení (tj. zásadu „Vigilantibus iura scripta sunt.“), tj. skutečnost, že účastníci řízení, zejména pak povinní, částku ve výši 50,- Kč účtovanou v příkazech k úhradě nákladů exekuce ve většině případů nijak nerozporovali; a dále pak skutečnost, že i kdyby tak přeci jen činili, nelze opomenout, že kárně obviněnému byla náhrada za doručování písemností ve smyslu ustanovení § 15 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb. exekučními soudy pravidelně, tj. zcela běžně, v případném námitkovém řízení přiznávána. Příkazy k úhradě nákladů exekuce, kde kárně obviněný vyčísloval mj. i náhradu za doručování písemností ve smyslu ustanovení § 15 vyhlášky č. 330/2001 Sb. podléhají event. soudnímu přezkumu v řízení o námitkách proti příkazům k úhradě nákladů exekuce, v nichž obecné (exekuční) soudy mají k dispozici i příslušné exekuční spisy obsahující mj. doručenky a/nebo jiná potvrzení o doručení písemností, tj. informace o tom, jaké písemnosti, kdy, komu a jak byly v exekučním řízení doručovány. Tyto soudy tedy měly dostatek informací, na jejichž podkladě nelze přisvědčit jakoukoliv spekulaci o případném nedostatečném zkoumání skutkových okolností těmito soudy. Za této situace tak dle názoru kárně obviněného zcela jistě není na místě, aby jednání, které je mu v tomto skutku kárným žalobcem vytýkáno, mu vytýkáno bylo, resp. aby toto bylo považováno za kárné provinění kárně obviněného, neboť se ve světle mj. shora uvedené judikatury Nejvyššího

správního soudu i běžné rozhodovací praxe obecných (exekučních) soudů jedná „pouze“ o odlišný právní názor kárného žalobce, resp. kárně obviněného.

Kárně obviněný tedy shrnuje, že skutky tak, jak jsou v kárné žalobě formulovány, se nestaly. Ve vyjádření popsané postupy jsou dle názoru kárně obviněného v souladu s právními předpisy, když tyto postupy byly akceptovány ze strany exekučních soudů, jak již bylo uvedeno výše. Na závěr kárně obviněný doplňuje, že v kárné žalobě zpochybňované postupy již dnes nejsou aktuální, když kárně obviněný od července roku 2012 doručuje písemnosti JUDr. Sokolovi (i dalším osobám disponujícím datovou schránkou) zásadně prostřednictvím datových schránek.

Ze všech shora uvedených rozhodných důvodů tak kárně obviněný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud v neveřejném zasedání spojené kárné řízení zastavil, popřípadě, aby po provedeném dokazování kárně obviněného ze všech podaných kárných žalob (avšak v původním znění) zprostil.

E. Posouzení věci kárným senátem

Kárný žalobce při ústním jednání odkázal na písemné vyhotovení s tím, že trvá na podaných kárných žalobách v rozsahu podaného zpětvzetí.

Obhájce kárně obviněného sumárně odkázal na písemné vyhotovení vyjádření, přitom základní obranu proti podané kárné žalobě spatřuje v tom, že v podobě, jak byla podána, není projednatelná (jedná o jeden jediný skutek, který je členěn na bezbřehé množství útoků). Dále podrobně vysvětlil specifika specielního režimu v případě exekucí stran Dopravního podniku hl. města Prahy, jejichž provedením byl pověřen kárně obviněný (cca 200 až 250 tisíc exekucí); tato skutečnost má přitom mimořádný význam pro posuzování vzniku kárné odpovědnosti z hlediska typového stupně závažnosti. Poukázal rovněž na dopady tohoto režimu do chodu exekutorského úřadu (během roku přijetí desítek nových zaměstnanců, jejich zaškolení, zabezpečení software, apod).

Dokazování bylo vedeno dle jednotlivých původně podaných kárných návrhů, jeho průběh je obsahem protokolu založeného pod č. l. 286 – 313.

Kárný senát a priori konstatoval, že neshledal, na rozdíl od kárně obviněného, kárné návrhy neprojednatelnými. Kárné návrhy v tom kterém případě obsahují určité vymezení skutku, přitom je třeba brát v potaz popis skutku, tzn. slovní vymezení události v tom kterém příslušném návrhu. Zásady trestního procesu, které jsou aplikovány *per* § 25 zákona 7/2002 Sb. i v kárném řízení vyžadují, aby skutek, o kterém je rozhodováno, byl totožný se skutkem, pro který bylo zahájeno kárné řízení. Totožnost skutku tedy musí být zachována a musí být jednáno o tom skutku, tak, jak jej formuloval kárný žalobce v kárném návrhu. Z tohoto pohledu kárný senát konstatuje, že jednotlivé skutky byly vymezeny určitým způsobem, někdy přesně, někdy méně přesně, někdy zcela nesrozumitelně a takto o nich bude i jednáno. Pokud kárně obviněný poukazuje na „podskutky“, které jsou v rámci jednotlivých skutků dále rozváděny, je nutno tyto považovat za jakési další dílčí samostatné skutky, a rozhodováno o nich bylo v kontextu

a v rozsahu s danou mírou určitosti, tak, jak byly původně kárným žalobcem v návrzích formulovány.

Co se týče otázky speciálního režimu, kárný senát nemá žádné pochybnosti o specifikách tohoto režimu, proto nepovažuje za nutné provedení navržených důkazních prostředků (výslech JUDr. S., JUDr. T. S., JUDr. L. H. a dalších navrhovaných svědků). Kárný senát konstatuje, že akceptuje skutečnosti uváděné ve vyjádření i v obhajobě přednesené kárně obviněným a nemá důvodu je zpochybňovat; přihlédl k nim tedy při posuzování jednotlivých provinění, která jsou kárně obviněnému přičítána. Rovněž tak byl ověřen z příslušných listin exekučních spisů a předložených důkazních prostředků skutkový stav k jednotlivým skutkům v kontextu s vyjádřením kárně obviněného.

Co se týče vytýkaného prodlení v jednotlivých řízeních, kárný senát bral v potaz prokázaná specifika řízení, proto s přihlédnutím k délce prodlení, resp. nečinnosti kárně obviněného a okolnostem každého konkrétního případu, shledal kárným žalobcem tvrzené průtahy v řízení, resp. porušení ust. § 46 odst. 1 exekučního řádu ne ve všech namítaných případech. Na druhou stranu ani existence „zvláštního režimu“ nemůže již ospravedlnit nečinnost trvající nepřiměřenou dobu, resp. několikanásobné překročení zákonem stanovené lhůty k provedení určitého úkonu, a to nikoli v jednotlivém případě, ale opakovaně.

Jakkoli exekuční řád ve znění účinném do 31. 12. 2012 nestanoví lhůtu pro vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce od nařízení exekuce, resp. od vydání usnesení o částečném zastavení exekuce, pokud tato lhůta přesáhne 2 roky, lze důvodně konstatovat, že kárně obviněný porušil ust. § 46 odst. 1 exekučního řádu, tedy nepostupoval v řízení rychle a účelně; tak tomu bylo v řízeních vedených ve věci povinné D. N. Obdobně je třeba na věc nahlížet i tehdy, učinil-li kárně obviněný výzvu k odstranění vad podání oprávněného s odstupem téměř dvou let.

Naproti tomu ust. § 55 odst. 1 exekučního řádu však již stanoví lhůtu, v níž je povinen soudní exekutor postoupit návrh na zastavení exekuce k vyjádření oprávněnému (15 dnů); ust. § 88 odst. 3 stanoví rovněž lhůtu, v níž je povinen soudní exekutor postoupit námitky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, jimž nevyhoví, exekučnímu soudu (bez zbytečného odkladu). Pokud kárně obviněný nikoli ojediněle zákonem stanovenou lhůtu, překročil několikanásobně, byť by obecně lhůta, ve které tak učinil, nebyla ještě hraničící s průtahy v řízení, nelze než shledat kárně obviněného vinným z kárného provinění; na tom nic nemění ani skutečnost, že lhůta stanovená v § 88 odst. 3 exekučního řádu není určena vymezeným časovým úsekem, nicméně postoupil-li kárně obviněný námitky po dvou., resp. tří měsících, neučinil tak zcela zjevně bez zbytečného odkladu. Tak tomu bylo v případech povinných P. H., H. Č., F. N., D. N. Kárný senát tak uzavírá, že pro případy, kdy zákon stanoví pro provedení určitého úkonu soudnímu exekutorovi lhůtu, je nutno na nedodržení této lhůty nahlížet přísněji.

Kárný senát rovněž shledal kárně obviněného vinným tím, že se nevypořádal s jednotlivými podáními povinných na spojení řízení (viz A. P. P., R. A., M. H., F. J., P. K.). Kárný senát podotýká, že skutečnost, že kárně obviněný řízení nespojil mu nevytýká, neboť taková povinnost mu ze zákona v rozhodném období neplynula, resp. bylo výlučně

předmětem rozhodovací činnosti soudního exekutora, zda tak učiní, či nikoli (viz níže). Je však třeba konstatovat, že pokud soudní exekutor obdrží podání od účastníků řízení, je jeho povinností se s ním jakýmkoli způsobem vypořádat, byť i tak, že sdělí, proč se s nim zabývat nebude; nelze jej však bez dalšího zcela ignorovat. Rovněž tak kárný senát konstatuje v této souvislosti, že jakkoli není soudní exekutor povinen řízení spojit, pokud tak však učiní exekuční soud v konkrétním případě, je povinen tuto skutečnost respektovat a v intencích dalšího vedeného řízení ji reflektovat ve své rozhodovací činnosti. Podle ustanovení § 2 exekučního řádu vykonává exekutor exekuční činnost nezávisle, ale současně je při výkonu exekuční činnosti vázán Ústavou České republiky, zákony, jinými právními předpisy a rozhodnutími soudu vydanými v řízení o výkonu rozhodnutí a exekučním řízení. Exekutor je samozřejmě především bezvýhradně vázán soudními rozhodnutími vydanými exekučním soudem, odvolacím soudem a dovolacím soudem; tato vázanost je shodná s vázaností soudu právním názorem vyšší soudní instance při rozhodování o opravném prostředku. Zákon však neomezuje v cit. ustanovení vázanost exekutora rozhodnutími soudu pouze na rovinu kasační; soudní exekutor je vázán obecně rozhodnutími soudu vydanými v řízení o výkonu rozhodnutí a exekučním řízení. Soudní exekutor je tedy vázán výrokem soudního rozhodnutí v dané konkrétní věci, přitom není rozhodné, zda se jedná o rozhodnutí kasačního soudu in meritum nebo o procesní rozhodnutí exekučního soudu, v daném případě rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení, tj. rozhodnutí., kterým soud ve výroku svého rozhodnutí řízení spojil v jedno.

Jakkoli samotná jednotlivá provinění viz výše nepovažuje kárný senát za závažná, je třeba přihlédnout k jejich četnosti. Poté, kdy již bylo kárně obviněnému v předchozím kárném řízení uloženo kárné opatření ve formě napomenutí, přistoupil kárný senát k uložení opatření ve formě pokuty, přitom při určování její výše přihlédl k osobě kárně obviněného, v jehož činnosti nebyla od roku 2001, kdy exekuční úřad zastává, dosud zjištěna žádna zásadní a závažná pochybení, jakož i k absenci škodlivých následků pro účastníky řízení. Proto kárný senát uložil pokutu na samé dolní hranici možného rozpětí (dle ust. 116 odst. 3 a 6 exekučního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012 lze uložit pokutu až do výše stonásobku základu odvozeného od vyměřovacího základu stanoveného podle zákona o důchodovém pojištění).

Kárný senát naopak zprostil kárně obviněného kárných návrhů stran skutků spočívajících dílem ve způsobu rozhodovací činnosti, v odlišnosti právních názorů, jakož i v případech, kdy tyto skutky nebyly prokázány, resp. se nestaly tak, jak byly vymezeny v kárném návrhu, popř. je nespáchal kárně obviněný.

Kárný senát především stran otázky okamžiku vydání příkazu k úhradě nákladů, odkazuje na již konstantní judikaturu kárných senátů, z níž vyplývají závěry svědčící pro zproštění kárného obvinění. Kárný senát tedy opakovaně konstatuje, že v kontextu ustanovení § 44, § 46, § 58, § 87 a § 88 exekučního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012 lze mít za to, že soudní exekutor musí vydat příkaz k úhradě nákladů, nicméně z uvedeného v celém kontextu všech ustanovení rovněž vyplývá, že smysl právní úpravy je ten, že soudní exekutor s tím, co vymůže na nákladech (neboť i pro ty vede celou exekuci a nelze je vymoci jinak než právě vedenou exekucí) nemůže disponovat do právní moci příkazu. Tzn. nemůže vyplatit náklady oprávněnému ani je převést mezi své prostředky na vlastním účtu (jakožto nepravomocně vymožené náklady). To může provést teprve poté,

kdy je příkaz pravomocný; a je tedy najisto postavena jejich výše, resp. výše povinnosti povinného; nevylučuje to ani možnost povinnému podat námitky, neboť tyto mají fakticky odkladný účinek a do jejich vyřízení plnění, které soudní exekutor vymůže na základě nepravomocného příkazu, je u něj pouze „deponováno" a nelze s ním nakládat. Pověření soudního exekutora k provedení exekuce zaniká v souladu s § 51 odst. c) exekučního řádu až tehdy, byla-li vymožena nejen pohledávka a její příslušenství, ale též náklady exekuce (stejné platné znění i v době vytýkaného jednání obviněného exekutora). Z uvedeného vyplývá, že příkaz k úhradě nákladů exekuce je zákonem upravené rozhodnutí s povinnými obsahovými náležitostmi, proti kterému je možno podat opravný prostředek; vymáhání nákladů exekuce je nepochybně součástí exekučního řízení, pro které bylo vydáno pověření k provedení exekuce.

V postupu kárně obviněného tudíž neshledal kárný senát takový exces v interpretaci zákona, který by mohl vést k závěru o kárném provinění. Jak již kárný senát několikráte konstatoval, kárnou odpovědnost soudního exekutora nelze dovozovat ze skutečnosti, že tento zastává právní názor odlišný od právního názoru kárného žalobce, vycházel-li kárně obviněný z právní úpravy, kterou si určitým způsobem vyložil. Jeho právní názor na věc přitom není zcela ojedinělým názorovým excesem ani projevem svévole, který by zcela postrádal právní rámec, o čemž svědčí mimo jiné totožný postup i jiných soudních exekutorů (což vyplývá mimo jiné i z některých dalších kárných řízení vedených u tohoto soudu). Nemohla zde být proto založena kárná odpovědnost z hlediska závažnosti, ale zejména ani z hlediska dostatku subjektivní stránky, protože kárně obviněný vycházel z předpokladu určité aplikace právní úpravy. Nelze zde proto shledat zavinění v jakékoli formě.

Kárný senát stran vytýkaného nerespektování názoru exekučního soudu v jednotlivých případech konstatuje, že nikterak nezpochybňuje, že soudní exekutor je vázán výrokem soudního rozhodnutí, nicméně není již dále vázán určitými doporučeními soudu, jeho očekáváním, resp. jeho návody k určitému postupu ze strany soudního exekutora v dalším řízení; tím spíše pokud sám exekuční soud v jednotlivých vytýkaných případech o spojení věci k návrhu povinných nerozhodl, ač tak učinit měl či mohl, resp. návrhům nevyhověl, nicméně doporučil ve svých úvahách tak učinit soudnímu exekutorovi.

Kárný senát dále v souvislosti s vytýkaným nespojováním řízení, jakož i s nesprávným vyčíslováním a účtováním odměn soudního exekutora, resp. náhrady nákladů exekuce, či náhrady nákladů právního zastoupení, konstatuje, že se jedná o případy samostatné rozhodovací činnosti soudního exekutora. Případná věcná nesprávnost jeho rozhodnutí má být a priori řešena procesními prostředky danými exekučním řádem, resp. občanským soudním řádem. Je třeba rozlišovat působnost orgánu státního dohledu a orgánu rozhodujícího o opravných prostředcích, kterými účastníci řízení disponují; kárnému žalobci tudíž nepřísluší určovat, jakým způsobem má či měl soudní exekutor rozhodovat či v řízení postupovat, resp. pokud na postup či věcnou správnost rozhodnutí soudního exekutora má kárný žalobce jiný právní názor, nelze bez dalšího dovozovat z odlišného postupu soudního exekutora jednání *contra legem*, resp. kárné provinění.

Kárný senát rovněž nepovažuje za jednání *contra legem* bez dalšího vytýkané poskytování šestiměsíčních lhůt oprávněnému k odstraňování vad návrhů. Je třeba

konstatovat, že kárně obviněný toliko tím, že poskytl oprávněnému lhůtu 6 měsíců k odstranění vad, popř. ji dále na žádost oprávněného prodloužil, nikterak nemohl zasáhnout nepříznivě do práv oprávněného, když to byl právě oprávněný, v jehož prospěch je exekuce vedena, kdo ovlivňoval délku řízení; nadto nemohlo být zasaženo ani do práv povinného, kterému je poskytována delší lhůta k dobrovolnému splnění dluhu.

Kárný senát nepřisvědčil kárnému žalobci ani stran vytýkaného porušení ust. § 13 exekučního řádu, a to dílem proto, že popsaný skutek se v tom kterém případě nestal, dílem proto, že nebylo prokázáno, že by jej spáchal kárně obviněný, dílem proto, že se nejedná o kárné provinění. Kárné návrhy jsou a priori založeny na obvinění, že kárně obviněný *umožnil* svým zaměstnancům konat určitým způsobem.

Není pochyb o tom, že soudní exekutor nese odpovědnost za řádný, důstojný a zákonný výkon exekutorského úřadu, který řídí (§ 13 exekučního řádu). Je zcela zjevné, že soudní exekutor s ohledem na množství nápadu, zpravidla nemá možnost činit veškeré úkony svého exekutorského úřadu osobně, a je zcela logické, že některé úkony činí z jeho pověření i jiné osoby. Dle čl. 11 odst. 3 Etického kodexu exekutor vede kancelář svého úřadu tak, aby nebyla snižována důstojnost exekutorského stavu. Provádění kancelářských úkonů svěřuje pouze osobám náležitě kvalifikovaným, odpovědným a bezúhonným a soustavně na jejich činnost dohlíží. Exekutor je tedy za činnost svých zaměstnanců, kteří plní úkoly jeho jménem (a kteří nemají samostatnou odpovědnost – viz koncipienti a kandidáti) odpovědný; má proto i kárnou odpovědnost, jakož i odpovídá za škodu, kterou jeho zaměstnanci způsobí při výkonu exekutorské nebo další činnosti (§ 32 exekučního řádu). Kárný senát nezpochybňuje, že exekutor je za činnost svých zaměstnanců, kteří plní úkoly jeho jménem, kárně odpovědný, nicméně i kárná odpovědnost má své meze. Je limitována zaviněným závažným či opětovným porušením povinností stanovených právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Exekutorské komory nebo narušením důstojnosti exekutorského povolání chováním exekutora. Předpokladem kárné odpovědnosti soudních exekutorů je zaviněné závažné nebo opětovné porušení povinností ve vztahu ke skutku, který je předmětem návrhu na zahájení řízení. Z formulace žalovaných skutků musí vyplývat, které právní povinnosti porušil sám soudní exekutor. Nelze-li z formulace žalovaného skutku dovodit porušení povinností samotného soudního exekutora, nelze založit ani jeho kárnou odpovědnost; zcela zde totiž absentuje podstatný znak kárného provinění, tj. zavinění v jakékoli formě.

V řízení nebylo prokázáno, že by kárně obviněný při řízení svého úřadu porušil ust. § 13 exekučního řádu; o bezproblémovém chodu úřadu svědčí mimo jiné i výsledky kontrol provedených v rámci státního dohledu, jak vyplynulo i z provedeného dokazování při ústním jednání. Nelze tedy konstatovat, že by kárně obviněný svým systematickým postupem při řízení úřadu zanedbával řídící povinnosti v intencích cit. ustanovení. V jednotlivých případech, pro které byly kárné návrhy podány, potom nebylo prokázáno, že by kárně obviněný své zaměstnance jakkoli instruoval či naváděl k určitému postupu stran vyčíslování částek podléhajících exekuci či k tomu, co má být obsahem protokolu či jiné listiny, (nadto ani v tomto postupu jeho zaměstnanců nelze shledat jednání contra legem), či co má být sděleno exekučnímu soudu. Je v této souvislosti rovněž třeba podotknout, že ve vytýkaných případech se jednalo o „pracovní“ dokumenty (protokoly z jednání, přípisy mailem, apod), které by ani nebyly způsobilé samy o sobě založit relevantní právní

důsledky pro účastníky řízení. V řízení ani nebylo prokázáno, že by rozhodnutí, která je oprávněn vydat pouze soudní exekutor, vydávali pracovníci bez právnického vzdělání, resp. bez příslušného oprávnění, když tito se podíleli pouze na jejich přípravě. Konečně kárný senát konstatuje, že nebylo prokázáno ani údajné pozměňování údajů ve spisech, které kárný žalobce dovozoval pouze z vlastností dokumentů; nadto kárný žalobce ani sám neuvedl jaká data a jakým způsobem měla být pozměňována, když z obsahu návrhu se podává, že není zřejmý ani původní obsah následně pozměněného dokumentu; z chronologie údajů v jednotlivých spisech rovněž nic nenasvědčovalo tomu, že by pozměňováním či vkládáním nových dokumentů soudní exekutor se snažil zakrývat průtahy v řízení, resp. svoji nečinnost; kárný návrh v této podobě je pouze v rovině spekulací. Tvrzeného skutku se přitom nemohl ani dopustit kárně obviněný, který v rozhodné době nebyl na úřadě přítomen, z formulace skutku - že kárně obviněný umožnil zaměstnanci, aby data změnil, opět není zřejmé a nebylo prokázáno, jakým způsobem tak měl kárně obviněný učinit (navádět, instruovat, schvalovat,...).

Za neprokázané vzal kárný senát rovněž spáchání skutku stran vyhotovování osobních doručenek a jejich konvertování; když dílem nebylo prokázáno ze strany kárného žalobce, že by nebylo osobně doručováno, dílem je vytýkáno pochybení na straně zaměstnanců právního zástupce oprávněného při přijímání písemností. Pokud kárný žalobce staví své obvinění na tom, že neměl prokázáno, zda došlo k doručení, resp. že osobní doručenky neprokazují, že skutečně k tomu doručení došlo, je třeba a priori konstatovat, že doručení písemností nebylo zpochybněno ani následně exekučními soudy; tvrzení kárného žalobce je pouze v rovině předpokladu, který však v řízení nebyl prokázán.

Kárný senát neshledal kárné provinění v postupu kárně obviněného stran účtování za doručení písemností, pokud aplikací ust. § 15 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb. dospěl k názoru odlišnému od názoru kárného žalobce, tzn., že daný postup se uplatní vždy v jednom exekučním spise, tzn. při doručování oprávněnému vícero spisů, účtuje se tato částka do každého spisu.

Kárný senát rovněž přistoupil na obhajobu kárně obviněného stran skutku spočívajícím v údajném porušení pravidel soutěže soudních exekutorů a porušení povinnosti postupovat nestraně ke všem účastníkům řízení, tím, že v jednotlivých případech nepožadoval náklady exekuce po oprávněném. Soudní exekutor je povinen vymáhat náklady exekuce, kterou proti povinnému vede zásadně po povinném; po oprávněném pakliže jsou přiznány náklady vůči oprávněnému. V případech, které byly předmětem kárného návrhu, soudem nebyly náklady k tíži oprávněného soudnímu exekutorovi přiznány, přitom je nerozhodné, z jakého důvodu či podnětu tak soud učinil.

Pokud je kárně obviněnému vytýkáno nesprávné doručování písemností povinným namísto jejich právnímu zástupci, popř. jiná administrativní nesrovnalosti, jedná se sice o pochybení, nicméně toto pochybení nedosahuje zásadně intenzity kárného provinění.

Kárný senát konstatuje, že zásadně přistoupil na obhajobu kárně obviněného stran skutků, pro které byl zproštěn, neboť kárně obviněný dílem svůj postup v řízení ve vztahu k povinným odůvodnil, dílem nebylo v průběhu dokazování prokázáno, že se skutek tak,

jak jej kárný žalobce uvedl, stal, popř. že jej spáchal kárně obviněný, resp. že se jedná o kárné provinění.

O nákladech řízení rozhodl kárný senát podle ust. § 19 odst. 3 zák. č. 7/2002 Sb., *a contrario.*

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zák. č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 2. prosince 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně kárného senátu